6. Το Ουσιαστικο Μυνημα των Εκλογων · 10. Παμε Μαζι · 13. Ξανα Εδω · 14. Εκρηξη στο Διαδικτυο · 15. ΝΕΟΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ: με το Γιωργο, με το ΠΑΣΟΚ, με την ΑΡΙΣΤΕΡΑ

το δίκτυο

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ

02 | 8 Νοεμβρίου 2007 | € 0,01

Αυτή είναι ώρα μάχης

Το «ΔΙΚΤΥΟ» έγινε δεκτό με χαρά από τον κόσμο της ευρύτερης παράταξης κι αποτέλεσε το έναυσμα για να γίνει σαφές ότι η έλλειψη ενός επικοινωνιακού μέσου αδυνατίζει την επαφή με το λαό. Δεν μπορεί πλέον να βασίζεται κανείς στα ΜΜΕ που επιζητούν να ποδηγετήσουν την πολιτική του τόπου, να αιχμαλωτίσουν τους πολιτικούς και να παγιδεύσουν τον ελληνικό λαό. Το ΠΑΣΟΚ κινδύνευσε. Απειλήθηκε η ενότητά του, υπονομεύτηκε η αυτονομία του. Εμπιστευόμαστε σ' αυτή την κρίσιμη στιγμή τον Γιώργο Α. Παπανδρέου και είμαστε βέβαιοι ότι θα υπάρξει σαφής διαχωρισμός στην κορυφή. Στην άκρη οι έμποροι της εξουσίας, οι αριβίστες, οι αμοραλιστές και οι καριερίστες οπορτουνιστές που επιζητούν να χειραγωγήσουν το συναισθηματισμό της δημοκρατικής παράταξης και να εξασφαλίσουν την ανέλιξή τους, εμπεδώνοντας σχέσεις υποταγής στα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η περιπέτεια αυτή της εκλογικής διαδικασίας με όλα τα συνακόλουθα, έδωσε μια τεράστια ιστορική ευκαιρία να προχωρήσει χωρίς χρονοτριβή σε μια πλατιά ιδεολογική και πολιτική ζύμωση στη βάση, για το ξεκαθάρισμα τόσο της στρατηγικής όσο και της τακτικής του Κινήματος για να προσδιοριστεί η οργανωτική του δομή, με τρόπο που να εξασφαλίζει τόσο τη δημοκρατική λειτουργία όσο και την πειθαρχία... Είναι καιρός πλέον, το Κίνημα να θέσει τέρμα στην εσωστρέφειά του, να αφουγκραστεί και να αγκαλιάσει το λαό και να μπει στην πρωτοπορία των πολιτικών αγώνων για την ανατροπή της Δεξιάς.

το δίκτυο

Το μήνυμα της κοινωνικής βάσης

Ο Γιώργος εμπνέει

Δεν θέλουμε πγέτη *Δούρειο Ίππο* της Δεξιάς

ΠΕΝΗΝΤΑ μέρες από την επόμενη των εθνικών εκλογών, μαίνεται ένας πρωτόγνωρος επικοινωνιακός πόλεμος. Ένας πόλεμος εντυπώσεων από τα εξωθεσμικά κέντρα εξουσίας και την οικονομική ολιγαρχία του τόπου για να επιβάλλουν τον εκλεκτό τους στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ. Να χειραγωγήσουν την πολιτική, να διατηρήσουν τον έλεγχο μέσα από τους κομματικούς αξιωματούχους.

Πενήντα μέρες η κοινωνική βάση του ΠΑΣΟΚ αντιστέκεται νικηφόρα και εμπνέεται από τον Γιώργο Παπανδρέου, για την απελευθέρωση και αυτονομία της πολιτικής από τη διαπλοκή. Είναι ιστορικές στιγμές για το ρόλο των πολιτών. Ποτέ στο παρελθόν ο ρόλος της κοινωνικής βάσης δεν ήταν τόσο ενεργός και συμμετοχικός στις κομματικές και πολιτικές εξελίξεις. Ποτέ πριν η κοινωνική βάση δεν ξεπέρασε έτσι και δεν αγνόησε την επαγγελματική διαμεσολάβηση των επικοινωνιακών μέσων και των επαγγελματιών της εξουσίας, το σφετερισμό της εκπροσώπησης που παράγει πολιτικό αποκλεισμό. Απέναντι στους διψασμένους για την εξουσία, που είναι έτοιμοι να ξεπουλήσουν αρχές, ιδέες και αξίες της σοσιαλιστικής φυσιογνωμίας του κινήματος για να κατακτήσουν με οποιοδήποτε τρόπο την εξουσία για την εξουσία. Το μήνυμα είναι ξεκάθαρο: Δεν θέλουμε πγέτη «Δούρειο Ίππο» της δεξιάς, μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Δεν θέλουμε μόνον εναλλαγή προσώπων στη διαχείριση της εξουσίας. Θέλουμε αλλαγή στο σύστημα εξουσίας, συμμετοχική δημοκρατία, κοινωνικό κράτος, κοινωνική οικονομία – που εκφράζει τα κοινωνικά στρώματα και όλες τις δημιουργικές δυνάμεις του τόπου.

Αυτές τις ημέρες η κοινωνική βάση απέδειξε ότι δεν παραμυθιάζεται από τους «πρετεντέρηδες» και τα μεγάλα συμφέροντα που ακατάπαυστα επαναλαμβάνουν ότι μόνον ο Ευάγγελος Βενιζέλος μπορεί να κερδίσει τον Καραμανλή, παρά το γεγονός ότι η κοινωνική βάση εμπιστεύεται Γιώργο Α. Παπανδρέου. Δεν πέρασε η ασημαντότητα των επιχειρημάτων. Στο επίπεδο της κοινωνίας, περιορισμένοι φαίνεται να είναι οι αφελείς και κοινωνική μειοψηφία, πάντοτε οι ιδιοτελείς, για να πιστέψουν οι πρώτοι και να επιβάλουν οι δεύτεροι, πως μόνο η προσωπική ευφυία του Βενιζέλου μπορεί να εξασφαλιστεί τη νίκη επί του Καραμανλή. Πού αμφιβάλλουμε εάν ο Βενιζέλος έχει την ικανότητα να συνδέσει μια άλλη κεντροδεξιά δίπλα στη Νέα Δημοκρατία.

Σελιδα 2

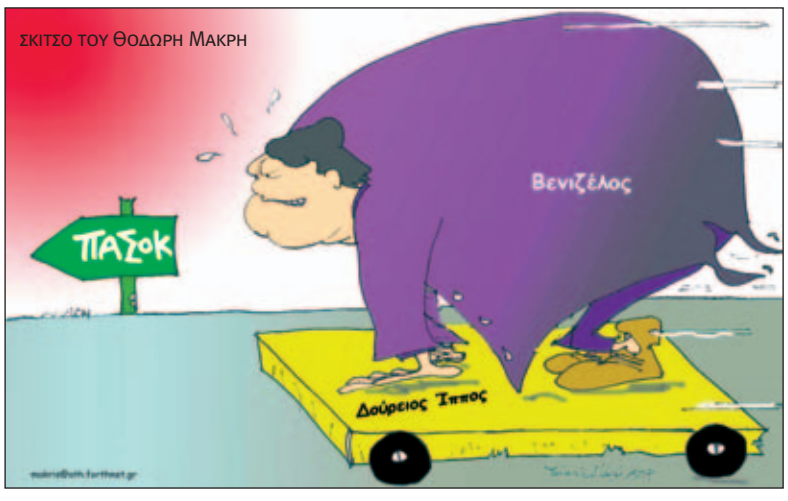

σήμερα

Η ελληνική γλώσσα και η πολιτική του Βενιζέλου

«Γυρνάς δεξιά και αριστερά και λες ότι ο πρόεδρος είναι ανίκανος» είπαν στον κ. Βενιζέλο ο Χρ. Παπουτσής και ο Χρ. Πολυζωγόπουλος. «Πείτε με και μένα ανίκανο. Πρόκειται για πολιτική κρίση. Δεν είναι ύβρις» απάντησε εκείνος... Είναι φανερό ότι πλέον οι πολιτικοί άνδρες που ορισμένοι εξ αυτών είναι και πανεπιστημιακοί δάσκαλοι οδηγούν σε μια απαξίωση και τη νεοελληνική γλώσσα, αφού πλέον οι λέξεις έχουν αρχίσει ν' αλλάζουν νόημα. Η διαστροφή των εννοιών είναι στην ημερήσια διάταξη. Ο κ. Βενιζέλος όμως επιζητεί να ερμηνεύει τις λέξεις κατά το δοκούν και να ταξινομεί τις έννοιες σύμφωνα με τον προσωπικό του μηχανισμό συμπεριφοράς που προφανώς θέλει να είναι μοναχά πολιτική. Είναι σαν να θέλει να αλλάξει το νόημα των λέξεων και να χάσουν την πρωταρχική σημασία τους. Αλλά η πολιτική πλέον για τον κ. Βενιζέλο δεν είναι τίποτε περισσότερο από την ιδεολογία της «ικανότητας» και ο ίδιος συνεχώς επιζητεί να δικαιολογήσει θεωρητικά το γεγονός ότι είναι «ικανός», δηλαδή μιλάει αδολεσχικά, η όψη του είναι συνεχώς «αναμμένη», τα μάτια του πετάνε σπίθες, χρησιμοποιεί το καθημερινό λεξιλόγιο του Έλληνα, προσαρμόζοντάς το στην προσωπική πολιτική του αντιπαράθεση. Αν κατά τη γνώμη του δικαιολογείται πολιτικά ο χαρακτηρισμός του Γιώργου ως «ανίκανου», τότε συνεκδοχικά θα ήταν εύλογο να χαρακτηρίσει κανείς τη δική του στάση ως πολιτικά «ανήθικη», αφού εμείς πιστεύουμε ότι η πολιτική πέρα από την ωμότητα με όλα τα συμπαρομαρτούντα, έχει και στοιχεία ηθικής. Αν θέλει να επικαλεστούμε, από την ανάποδη, τον «Ηγεμόνα» τού (προσφιλή του) Μακιαβέλι, δεν είναι δυνατό να ανακηρυχθείς ηγεμόνας «με κακούργα και ανόσια μέσα». Ο κ. Βενιζέλος από την εποχή που ο Γιώργος ανέλαβε την ηγεσία του Κινήματος, κρατάει ακατάπαυστα ένα σπαθί στο χέρι – όχι για τους πολιτικούς αντιπάλους αλλά για τον σημερινό πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ. Σήμερα φαίνεται ότι η «ηγεμονία» του Γιώργου προέρχεται καθαρά από τα μέλη, τους οπαδούς και φίλους του Κινήματος. Σ' αυτούς στηρίζεται, αυτοί τον ανέδειξαν, συγκεντρώνει την εκτίμησή τους, κι έχει τα ηθικά και πολιτικά χαρακτηριστικά του πολιτικού που επικοινωνεί με το λαό, είναι φίλος του, και επιδιώκει να ανοίξει το δρόμο για την ενεργοποίηση του πολίτη και τη συμμετοχή του σε ζωντανές και ανεξάρτητες κινήσεις που θα γίνουν φορείς ανανέωσης της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας. Έχει τεράστια σημασία να θεσμοθετηθεί το δικαίωμα του πολίτη να συμμετέχει άμεσα στις αναπτυξιακές πρωτοβουλίες και αποφάσεις που θα καθορίζουν τα πλαίσια και τις συνθήκες της καθημερινής του ζωής. Αλλά η επικοινωνία με τον πολίτη να γίνεται με όρους ειλικρινούς διάθεσης προσφοράς, με καθαρές κουβέντες και με πολιτικούς όρους. Ο κ. Βενιζέλος έκανε το τραγικό γι' αυτόν λάθος να προσπαθεί να παρασύρει τον Γιώργο Παπανδρέου στο γήπεδο της φραστικής αλχημείας, υπερασπιζόμενος τον εαυτό του και αγωνιζόμενος να επιβάλει το ΕΓΩ του που διαστέλλεται ή συστέλλεται αναλόγως των περιστάσεων. Ο κ. Βενιζέλος έκανε ακόμα ένα βασικό λάθος. Κι από αυτό φαίνεται ότι δεν έχει διαβάσει καλά τον «Ηγεμόνα» του Μακιαβέλι, ο οποίος λέει χαρακτηριστικά: «Ένας συνετός ηγεμόνας αποφεύγει πάντα τους τέτοιους [μισθοφορικούς] στρατούς και στηρίζεται μονάχα στους δικούς του. Και προτιμάει να νικηθεί με τα δικά του στρατεύματα παρά να νικήσει με τα ξένα, γιατί δε θεωρεί αληθινή νίκη αυτή που κερδίζει με ξένα όπλα». Έχουμε και λέμε: Στηρίχτηκε στα εκδοτικά συγκροτήματα και στο στρατό που του παραχώρησε ο κ. Σημίτης. Εκ των υστέρων, παρά τις προσπάθειές του να διώξει από πάνω του τη ρετσινιά, δυστυχώς δεν κατάφερε και πολλά πράγματα.

ΝΙΚΟΣ Χ. ΛΑΓΚΑΔΙΝΟΣ

Τα **ιδεολογικά** πλεονεκτήματα του Παπανδρέου

Κερδίζουν έδαφος έναντι του καιροσκοπισμού του Βενιζέλου

Η ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗ ΠΡΟΣ ΤΗ ΚΑΛΠΗ μεταξύ των μελών και φίλων του ΠΑΣΟΚ για την προεδρία του κόμματος, γίνεται με βάση του ποιος είναι δεξιός και ποιος αριστερός και αυτό συμβαίνει όσο και αν γίνεται προσπάθεια μετατόπισης του κέντρου βάρους από τα μίντια προς άλλα προσωπικά χαρακτηριστικά των υποψηφίων. Η αριστερά για τον κοινωνικό χώρο του ΠΑΣΟΚ δεν είναι αφηρημένη έννοια. Σημαίνει ιδεολογικές αξίες που ταυτίζονται ιστορικά με τα λαϊκά συμφέροντα. Σημαίνει αξίες που απελευθερώνουν τις δημιουργικές δυνάμεις της κοινωνίας. Η βάση του ΠΑΣΟΚ δείχνει ότι δεν αντέχει ιδεολογικά ένα κατ' ουσίαν συντηρητικό και δεξιό ηγέτη και αυτό φαίνεται σε κάθε σχετική εκδήλωση και συζήτηση. Δεν αντέχει ένα «Δούρειο Ίππο» της δεξιάς μες στο ΠΑΣΟΚ. Έτσι στην πορεία προς τις εσωκομματικές εκλογές της 11η Νοεμβρίου είναι σαφές ότι ο Γιώργος Α. Παπανδρέου, κερδίζει έδαφος όσο αναδεικνύει τα ιδεολογικά πλεονεκτήματα της πορείας του έναντι του βασικού του αντιπάλου και όσο αναδεικνύει την αποφασιστικότητά του να μην δεχθεί την χειραγώγηση της πολιτικής από τα μεγάλα συμφέροντα και τη μιντιοκρατία. Είναι σαφές ότι το ηθικό–ιδεολογικό πλεονέκτημα του Γιώργος Α. Παπανδρέου βρίσκεται στην αυθεντικότητα της θέσης του για την αυτονομίας της πολιτικής, την ευθεία ρήξη με ότι συνιστά τον καθεστωτισμό, που χαρακτηρίζεται από το μονοπώλιο της επικοινωνίας και της εξουσίας από τους λίγους και τον πλουτισμό ανεξέλεγκτων σφετεριστών «εκπροσώπων» της πολιτικής, που αποκόπτονται από την κοινωνική βάση. Είναι σαφές το δημοκρατικό πλεονέκτημα της συμμετοχικής δημοκρατίας που έχει εισάγει ο Γιώργος Α. Παπανδρέου, αίροντας τον πολιτικό αποκλεισμό της λαϊκής βάσης από τα τεκταινόμενα στην πολιτική ζωή. Έτσι η δυναμική αυτής της επιλογής επιβεβαιώνεται υπέρ του προέδρου μέσα από την ανοικτή διαδικασία εκλογής του προέδρου προς την κοινωνία. Ωστόσο αυτή η ιδεολογική αντιπαράθεση, με τις θέσεις του Βενιζέλου, είναι περισσότερο αμυντική και λιγότερο επιθετική. Και για αυτό η ανάδειξη των ιδεολογικών του πλεονεκτημάτων ημιτελής, κυρίως για την επόμενη μέρα της 11ης Νοεμβρίου. Η διαφοροποίηση, που καταγράφεται στο επίπεδο του δημοκρατικού προτάγματος και της αυτονομίας της πολιτικής, είναι αναγκαία αλλά δεν είναι μια επαρκής διαφοροποίηση καθώς φαίνεται ότι περιορίζεται στο πεδίο του αριστερού φιλελευθερισμού έναντι του συντηρητικού δεξιού φιλελευθερισμού. Η κοινωνική βάση του ΠΑΣΟΚ, θέλει να ακούσει με σαφήνεια, τη διαφοροποίηση σε επίπεδο δημοκρατικού σοσιαλισμού και των κοινωνικών κινημάτων, που υπάρχει μεταξύ Παπανδρέου και Βενιζέλου. Θέλει να ακούσει με σαφήνεια ποιες δυνάμεις συνιστούν την κοινωνική συμμαχία αλλαγής και μετασχηματισμού. Θέλει να ακούσει ότι το αίτημα για «δίκαιη κοινωνία»στηρίζεται στην ανάδειξη νέων κοινωνικών κινημάτων της κοινωνίας των πολιτών δίνοντας τους κίνητρα πολιτικοποίησης. Είναι βέβαιο ότι αυτά θα ακουστούν στην συνδιάσκεψη από τον Γιώργο Α. Παπανδρέου. Τα σημεία αντιπαράθεσης με την δεξιά αντίληψη μες στο ΠΑΣΟΚ στο πλαίσιο του δημοκρατικού Σοσιαλισμού είναι η αντίθεση με αυτούς που μιλούν ακαδημαϊκά για την κεντροαριστερά και την ταυτίζουν με το περισσότερο ή το λιγότερο κράτος. Το ίδιο και με αυτούς που συνήθως κατευθύνουν το δημόσιο διάλογο.

- **Έχει αναδειχθεί ήδη ότι η σύγχρονη κεντροαριστερά δεν περιορίζεται στα όρια της πολιτικής διαχείρισης του κράτους και των δυνάμεων της αγοράς.**
- **Έχει επισημανθεί ότι ο κρατισμός είναι βαθιά συντηρητικός και παράγει μεγάλες ανισότητες όπως και ο νεοφιλελευθερισμός.**
- **Έχει επισημανθεί ότι το ζητούμενο της «δίκαιης κοινωνίας» και της μείωσης των κοινωνικών ανισοτήτων, δεν προωθείται μέσα από τη διόγκωση του κράτους, αλλά κυρίως μέσα από την προώθηση του τρίτου τομέα της οικονομίας, της κοινωνικής οικονομίας.**

Παράλληλα πρέπει να τεθεί στο επίκεντρο της πολιτικής για τη νέα κεντροαριστερά η οικολογία με την πρόσκληση για «πράσινη επανάσταση». Αυτές οι ιδεολογικές διαφορές με τη δεξιά αντίληψη μέσα στο ΠΑΣΟΚ, δεν βρίσκονται μόνον στο επίπεδο των διακηρύξεων, δεν είναι ζήτημα επαγγελίας και δηλώσεων, είναι ζήτημα έκφρασης της συλλογικότητας προς αυτή την πορεία. Είναι ζήτημα σύνδεσης με τα αντίστοιχα κοινωνικά δίκτυα και δέσμευση με αυτά τα κινήματα που εκφράζουν αξιόπιστα αιτήματα της δίκαιης κοινωνίας. Αυτή την διαφορά εκφράζει σήμερα Γιώργος Παπανδρέου ως ηγέτης και κερδίζει ξανά την εμπιστοσύνη της βάσης του ΠΑΣΟΚ.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΣΠΥΡΛΙΔΑΚΗΣ

το δίκτυο

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ

Ιδιοκτησία: ΔΡΩΜΕΝΑ, ΑΣΤΙΚΗ ΜΗ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
Εκδότης–Διευθυντής: ΝΙΚΟΣ Χ. ΛΑΓΚΑΔΙΝΟΣ
Κομοτηνής 9, 115 26 Αθήνα, τηλ: 210.7756017, 6977.320688
email: to.diktyo@gmail.com

Οι φωτογραφίες προέρχονται από τον ιστοχώρο www.papandreou.gr

Φύλλο 02 | 8 Νοεμβρίου 2007

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 1

Ο Γιώργος εμπνέει

Πολύ περισσότερο μάλιστα όταν αυτή η περιβόητη προσωπική ευφυία, δεν αποδεικνύεται τίποτε άλλο από μία άγονη ευφυία, ακατάσχετης πολιτικής φλυαρίας στη «βιομηχανία του κενού» και της κοινωνικής αποσάθρωσης. Η ευφράδεια του Βενιζέλου εξαντλείται στο να λέει πολλά για να συντηρηθεί αυτό το κράτος όπως είναι, η παιδεία και η υγεία αντιπαραγωγική, η οικονομία και η ανάπτυξη με τους ίδιους θεσμούς. Και τη δυνατότητα μόνον τα διαπλεκόμενα να μπορούν να επεκταθούν περισσότερο. Όσο για τη στρατηγική πολιτική του «ευφυία», που είναι απαραίτητη προϋπόθεση για κάθε νίκη της παράταξης, παρά την πλουσιοπάροχη υποστήριξη της μιντιοκρατίας, αποδεικνύεται τραγική. Έχασε μέσα σε λίγες μέρες όλα του τα επικοινωνιακά πλεονεκτήματα και τις «επενδύσεις» που έγιναν στις ικανότητές του. Και πρώτα απ' όλα γιατί υποτίμησε τη συλλογική ευφυία της κοινωνικής βάσης να κατανοήσει της προθέσεις του και υπερτίμησε τις ικανότητές του προβάλλοντας ένα εγώ, εγώ, εγώ... θα τα κάνω όλα! Έτσι, ο Ευάγγελος Βενιζέλος έχει χάσει κάθε αξιοπιστία στη σοσιαλιστική συνείδηση της παράταξης γιατί αδυνατεί να δει τη διάκριση των εξουσιών στη δημοκρατία και ταυτίστηκε με την ολιγαρχία των μέσων και τη διαπλοκή που παράγουν πολιτικό και κοινωνικό αποκλεισμό. Η αριστερή φρασεολογία του Ευάγγελου Βενιζέλου, με τις όσες μεταμφιέσεις και αν παρουσιάζεται, δεν μπορεί να επικαλύψει ούτε τις δεσμεύσεις με τα μεγάλα συμφέροντα ούτε το χάσμα σύνδεσης με την κοινωνική βάση.

Αντιθέτως, ο Γιώργος Α. Παπανδρέου είναι αξιόπιστος γιατί είναι αληθινός. Τα λόγια του συμβαδίσουν με την πράξη της συμμετοχικής δημοκρατίας κα της σοσιαλιστικής παράδοσης και το όραμα που ουμανισμού για τον 21ο αιώνα. Συνδέεται με σταθερή σχέση με τα κοινωνικά κινήματα και τις νέες συλλογικότητες και απέδειξε πρόσφατα ότι διαθέτει την πολιτική στρατηγική ευφυίας να κινητοποιήσει τη βάση. Τα λόγια του έχουν αντίκρισμα γιατί αίρουν τον πολιτικό αποκλεισμό των αδύνατων των μη προνομιούχων, των νέων και των οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών, κινητοποιούν τις συλλογικότητες. Ο Ευάγγελος Βενιζέλος ούτε παράδοση κοινωνικών αγώνων διαθέτει ούτε συνδέεται με οργανικές σχέσεις με τα κινήματα και τις νέες συλλογικότητες. Ενώ ο Γιώργος Α. Παπανδρέου έχει ανοίξει μια πολιτική ατζέντα που παραπέμπει στο μέλλον, με επίκεντρο το περιβάλλον, τα δίκτυα και την κοινωνική δημιουργία. Η πολιτική ατζέντα του Βενιζέλου παραπέμπει σε προτάσεις και λύσεις από το παρελθόν με μοναδικό εργαλείο το κράτος της γραφειοκρατίας, τα μίντια και τους επαγγελματίες πολιτικούς. Σε αυτό το σημείο ενδεικτικό στοιχείο είναι η δήθεν αριστερή στάση στο άρθρο 16 για την τροποποίηση του Συντάγματος. Μια επιλογή που παραπέμπει στην πλήρη ακινησία ενός εκπαιδευτικού συστήματος που ευημερούν οι αξιωματούχοι του συστήματος και τα φροντιστήρια και ταλαιπωρούνται οι νέοι με τα αδιέξοδα. Ο Γιώργος Α. Παπανδρέου μίλησε πρώτος για ανοικτό κόμμα στην ελληνική κοινωνία και με θεσμικές πρωτοβουλίες έσπειρε το σπόρο της συμμετοχικής δημοκρατίας, της κοινωνικής δικτύωσης και εισήγαγε τη διαδικασία χρήσης του διαδικτύου στην πολιτική, και γνωρίζουμε τώρα την άνοδο των συμμετοχικών διαδικασιών. Ο Ευάγγελος Βενιζέλος μαζί με όλο τον καθεστωτικό περίγυρο που τον περιβάλλει, υπονόμευσε, απέτρεψε όσο μπορούσε και ειρωνεύτηκε αυτή τη διαδικασία με το σλόγκαν «δεν μπορούμε να μετατρέψουμε το κόμμα σε μη κυβερνητική οργάνωση». Τώρα με απομιμήσεις προσπαθεί να περάσει την ιδέα του «ανοικτού κόμματος», με τη διαστροφή της έννοιας βέβαια, μέσα από το πλαίσιο της τηλεοπτικής συμμετοχής, που φυσικά είναι ανοικτή μόνον για τους λίγους «εκλεκτούς» και προνομιούχους της οικονομικής ολιγαρχίας.

Ο Γιώργος Α. Παπανδρέου εκφράζοντας την αυτονομία της πολιτικής από τα εξωθεσμικά κέντρα, εισάγει όχι μόνον περιεχόμενο για τη σοσιαλδημοκρατία του 21ου αιώνα, ιδεολογική επεξεργασία και παραγωγή πολιτικής μέσα στο κόμμα με διαδικασίες διάχυσης της γνώσης προς τα κάτω. Αυτή η προοπτική ενισχύεται σήμερα από τα δίκτυα αυτο-οργάνωσης σε όλη τη χώρα, που εμπνέονται από τις θέσεις του προέδρου της Σοσιαλιστικής Διεθνούς. Ο Ευάγγελος Βενιζέλος είναι φανερό ότι αποδέχεται τον ετεροπροσδιορισμό της επικοινωνίας και της πολιτικής από τα εξωθεσμικά κέντρα, εξυπηρετώντας μόνον την ιεραρχία των κομματικών αξιωματούχων και του καθεστωτισμού. Γι' αυτό λειτουργεί στην ουσία ως «Δούρειος Ίππος» της συντηρητικής δεξιάς αντίληψης μέσα στο ΠΑΣΟΚ, ως παραλλαγή του κατεστημένου. Επειδή η κοινωνική βάση του ΠΑΣΟΚ έχει ένστικτο και σοσιαλιστική συνείδηση, είναι αδύνατον να αποδειχθεί έναν τέτοιο καιροσκοπικό ηγέτη και να διατηρηθεί η ενότητα του χώρου.

Γι' αυτό ο Γιώργος Α. Παπανδρέου είναι η μοναδική εγγύηση αυτή τη στιγμή για την ενότητα και το μέλλον του κινήματος. Του αξίζει μια δεύτερη ευκαιρία γιατί εμπνέει την κινητοποίηση και τη συλλογική δημιουργία της κοινωνικής βάσης.

Με ποιο κόμμα θέλει να κερδίσει ο Βενιζέλος;

ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΗ η εμμονή του Ευάγγελου Βενιζέλου να θέλει να νικήσει ΑΥΤΟΣ τον Καραμανλή! Ας τον καλέσει στο Ολυμπιακό Στάδιο, τώρα που ακόμη είναι ζεστός ο καιρός και να γίνει ένας αγώνας μέχρι τελικής πτώσεως. Το στάδιο θα πλημμυρίσει κόσμο. Κι εμείς θα είμαστε μαζί του. Γιατί είμαστε βέβαιοι ότι θα τον κερδίσει στα σημεία...

Αλλά, ας είμαστε κάπως σοβαροί. Ο Βενιζέλος με ποιο κόμμα θα κερδίσει είτε τον Καραμανλή είτε, γενικότερα, τις εκλογές ώστε το ΠΑΣΟΚ να σχηματίσει κυβέρνηση; Η ανωτερότητα του ηγέτη δεν συνάδει με τον εγωιστικό τρόπο που ο Βενιζέλος προβάλλει τα «προσόντα» του. Ηγέτης, είναι εκείνος που οδηγεί κι όχι εκείνος που δικάζει. Το κόμμα δεν πρέπει να είναι μια υπόθεση που θα την διαχειρίζεται ένας «μανιτού», τέτοιος δηλαδή που θέλει να παρουσιάζεται ο Βενιζέλος ή όπως τον παρουσιάζουν τα φιλικά του έντυπα ή τηλεοπτικά κανάλια. Θα θυμίσω στον μεγάλο «μανιτού» Βενιζέλο ότι περιστοιχίζεται από ανθρώπους που στα χρόνια της «εκσυγχρονιστικής» παντοκρατορίας ήσαν απασχολημένοι αποκλειστικά με την καλοζωία τους, τα πλὴρωμένα ταξίδια, την αποδοτικότητα της κομπίνας, όπως τουλάχιστον κατηγορήθηκαν από σύσσωμη την τότε αντιπολίτευση και γενικότερα την ελληνική κοινωνία. Όλοι αυτοί που συνωθούνται γύρω του (εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων) ήσαν οι αξιωματούχοι ενός καθεστωτισμού που έβλαψε και το κόμμα και την ελληνική κοινωνία, της οποίας το όνειρο για ευημερία χάθηκε ανάμεσα στις μυλόπετρες του χρηματιστηριακού κραχ και της προκλητικής και αλαζονικής πολιτείας των στελεχών του ΠΑΣΟΚ εκείνης της περιόδου.

Μόνο ένα αληθινό κόμμα μπορεί να κερδίσει στις επόμενες εκλογές την Δεξιά. Κι αυτό το κόμμα δεν μπορεί να έχει ως ηγέτη έναν ο οποίος θα τεμαχίσει το υπάρχον κόμμα. Αυτό που μας έχει δώσει να καταλάβουμε ο Βενιζέλος είναι ότι θέλει το «όλον» ΠΑΣΟΚ χωρίς τον Παπανδρέου! Η γλώσσα του κρύβει άσχημα την επιθυμία του να εξαπατήσει το ακροατήριό του και γενικώς τους ψηφοφόρους του ΠΑΣΟΚ, αφήνοντας απ' έξω εκείνον, δηλαδή τον Παπανδρέου, που σήμερα μπορεί να εγγυηθεί την ενότητα και να σαλπίσει για ένα νέο ελπιδοφόρο ξεκίνημα με στόχο την κατάκτηση της εξουσίας υπέρ του λαού και για τον λαό.

Ο Βενιζέλος πρέπει να εξηγήσει με καθαρές κουβέντες στο λαό τις ιδέες του, τις αρχές του, την πολιτική του. Είναι δύσκολο να καταλάβει ο κόσμος ότι η περίπλοκη επιχείρηση της πολυπλόκαμης γλώσσας του είναι στην πραγματικότητα μια μάσκα πίσω από την οποία μπορούμε να διακρίνουμε μια καλοστημένη επιχείρηση εξαπάτησης. Πρέπει να μας πει αν υπάρχει κίνδυνος να ενοχλήσουμε τις διάφορες ανώνυμες εταιρείες που έχουν ως μοναδικό σκοπό τους να χρησιμοποιούν το λαό μονάχα ως καταναλωτή και να τον κάνουν φτωχότερο. Έχει στοιχεία παραλογισμού η εικόνα του Βενιζέλου που εμφανίζεται ως ο champion μιας άλλης εποχής. Δεν μπορεί ο ένας συντηρητισμός, του Βενιζέλου, να είναι προοδευτικότερος από τον συντηρητισμό του Καραμανλή. Η υπερφροσύνη του διαψεύδεται από τα μέχρι σήμερα δείγματα γραφής του. Στο υπουργείο Πολιτισμού, όπου θήτευσε, δεν πολιτεύτηκε παρά ως ένας υπουργός αλλοτινών καιρών. Δεν θεωρώ ότι μπορεί να επαίρεται για την περίοδο εκείνη.

Σήμερα επιδίωξε να φέρει σε προσωπικό επίπεδο την επιχείρηση κατάκτησης της αρχηγίας του ΠΑΣΟΚ. Είναι το λάθος του. Δεν μας αφορά αν μιλάει χωρίς χειρόγραφο, δεν κρεμόμαστε από τα χείλη του διότι τα λόγια του είναι κούφια, δεν μας συνεπαίρνει το όποιο τάλαντό του γιατί υπερισχύει ο φανατισμός του. Είναι αντιδιαλεκτικός κι αυτό είναι ένα μειονέκτημα που δυστυχώς αδυνατεί να εντοπίσει στον εαυτό του. Η αντίθεσή του με τον Παπανδρέου έχει περιοριστεί στη σχηματικότητα της «ρώμης» που υποτίθεται ότι διαθέτει για να αντιμετωπίσει τον ηγέτη της Δεξιάς. Ενώ στην πραγματικότητα υπάρχουν τεράστιες διαφορές που αγγίζουν αυτή την ίδια την ιδεολογική ταυτότητα του Κινήματος, καθώς επίσης και την τακτική που πρέπει να ακολουθηθεί για την επικράτηση στις ερχόμενες εκλογές. Δύσκολα μπορεί ο Βενιζέλος να αποδείξει ότι τον ενδιαφέρει η Κεντροαριστερά, κάτι δηλαδή που για τον Παπανδρέου αποτελεί «οικείο» πεδίο πολιτικής δράσης.

Ποιο είναι το σημείο επαφής και συγγένειας με το πλήθος των ψηφοφόρων του ΠΑΣΟΚ; Δεν υπάρχει κανένα τέτοιο σημείο! Με τη «δυναμική επικράτηση» πιστεύει ότι θα προβάλει μια κάποια ισορροπία στο πολιτικό προσκήνιο, αλλά είναι φανερό ότι υπάρχει επίφαση ισορροπίας, αφού οι διαφορές μας έχουν βάθος κι αφού πρωτίστως η προσωπική πολεμική του κατά του Γιώργου Α. Παπανδρέου εμπνέει μια βάρβαρα μισαλλόδοξη νεύρωση. Δεν πρόκειται να προσελκύσει τους ψηφοφόρους του ΠΑΣΟΚ που είναι αλήθεια ότι αποτελούν στη μεγάλη τους πλειοψηφία ένα ζωντανό και ριζοσπαστικοποιημένο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας που δεν ανέχεται τις «κρυφές ατζέντες» του Βενιζέλου.

Ωστόσο, είναι φανερό ότι κατάφερε να προσελκύσει «οπαδούς», δημιουργώντας ρήγμα στην παράταξη, ενώ γνώριζε εκ των προτέρων ότι δεν επρόκειτο να κερδίσει την αρχηγία, τουλάχιστον σ' αυτή τη φάση. Συνεπώς ποια ήταν και είναι η επιδίωξή του; Δεν θέλω να ταιριάξω με μια άλλη σκέψη που κινητοποιεί τα «αντάρτικα» στη Νέα Δημοκρατία, ή με τις απόψεις που εξέφρασε πριν λίγες μέρες ο Απόστολος Κακλαμάνης για κάποια «κέντρα» που δυναμιτίζουν την πολιτική κατάσταση, προκαλούν προβλήματα στα κόμματα, και παίζουν άριστα το παιχνίδι με τη στρατηγική της έντασης. Καλό είναι ο Βενιζέλος να πάψει να υπογράφει συναλλαγματικές υποσχέσεων χωρίς αντίκρισμα. Ποτέ δεν είναι αργά. Δεν είναι πολιτική αυτοχειρία να παραδεχτεί την ήττα του.

ΝΙΚΟΣ Χ. ΛΑΓΚΑΔΙΝΟΣ

Καθεστωτισμός

ΚΑΠΟΙΟΙ ΕΠΙΤΕΛΕΙΣ του Ευάγγελου Βενιζέλου, όπως πληροφορηθήκαμε από τα δελτία ειδήσεων, προφανώς στην αδιάκοπη προσπάθεια παραγωγής νέων και καινοτόμων ιδεών με στόχο ένα νικηφόρο ΠΑΣΟΚ... κάθισαν και πρόσθεσαν το σύνολο των ετών που έχουν θητεύσει ως Υπουργοί και Υφυπουργοί τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ που υποστηρίζουν τον Γιώργο Παπανδρέου. Τα υπολόγισαν σε 500! Ως εκ τούτου, «πώς είναι δυνατόν να μιλάει λοιπόν ο Παπανδρέου κατά του κυβερνητισμού και του καθεστωτισμού;» λένε οι κύκλοι Βενιζέλου. Ο ίδιος ο κ. Βενιζέλος δηλώνει ότι δεν είναι με το «καθεστωτικό ΠΑΣΟΚ, τους μηχανισμούς, αλλά με το κοινωνικό ΠΑΣΟΚ».

Εμείς απλώς παρατηρούμε πως, από ό,τι φαίνεται, ο κ. Βενιζέλος:

1. Ψάχνει –ακόμη μια φορά– δικαιολογίες για τη διαφαινόμενη ήττα. Να επικαλεστεί το επιχείρημα ότι ο κομματικός μηχανισμός ήταν εναντίον του. Ποιος; Αυτός που έχει εδώ και τρία χρόνια έχει στη δούλεψή του «στρατηγούς» πρώην πρωθυπουργών με ιδιαίτερη ικανότητα στα οργανωτικά, ακόμη και κεντρικά στελέχη του κομματικού μηχανισμού επί Παπανδρέου!
2. Κατηγορεί για κυβερνητισμό και καθεστωτισμό στελέχη των κυβερνήσεων του Ανδρέα Παπανδρέου –όπως π.χ. οι Αντώνης Λιβάνης, Γιάννης Χαραλαμπόπουλος, Γιάννης Καψής, Δημήτρης Τσοβόλας ή ο Τηλέμαχος Χυτήρης. Δηλαδή, ανθρώπους άμεμπτους με δημόσιο ήθος που λιγότερο ή περισσότερο, από υπουργικούς θώκους ή ευρισκόμενοι δίπλα στον Ανδρέα Παπανδρέου, καθόρισαν από κοινού τις πολιτικές εκείνες που ο κ. Βενιζέλος τώρα «αποθεώνει», τουλάχιστον δημόσια. Εκτός εάν η επίκλησή του στις κυβερνήσεις του Α. Παπανδρέου είναι προσχηματική και υποκριτική. Αλήθεια, θα είχε την ίδια άποψη για αυτούς αν είχαν ταχθεί με το πλευρό του ή θα εξήρε το ήθος και τη διαδρομή τους; Το να διαγράφεις την ιστορία και να ενοχοποιείς άτομα ανάλογα με την προτίμησή τους είναι ανησυχητικό αλλά και ενδεικτικό των μελλοντικών προθέσεων του κ. Βενιζέλου.
3. Ξεχνάει –ή θέλει να ξεχάσει– την πλειάδα των νέων βουλευτών που στηρίζουν τον Γιώργο Παπανδρέου.
4. Αισθάνεται την προνομιακή μοναξιά ενός ανθρώπου που ξέμεινε με υποστηρικτές που εκφράζουν την κοινωνία και το «όλον» ΠΑΣΟΚ. Μεταξύ αυτών, κάποιοι χωρίς κυβερνητική αλλά πλούσια χρηματιστηριακή εμπειρία, άλλοι με κυβερνητική πείρα συνδεδεμένη με την απομάκρυνση του κόμματος από την κοινωνία, άλλοι με κυβερνητικές ευθύνες «ευεργετικές» για συγκεκριμένες κατηγορίες πολιτών, άλλοι με εξειδίκευση στην πλαστογράφηση υπογραφών συναδέλφων, κάποιοι άλλοι με ασχολίες και ανησυχίες πέραν της στενής πολιτικής, άλλοι με στενές εκλεκτικές συγγένειες και «βολικούς» και «χρήσιμους» για την πολιτική τους διαδρομή γάμους και, εντέλει, η μεγάλη πλειοψηφία των υποστηρικτών του κ. Βενιζέλου είναι στελέχη λιγότερο ή περισσότερο ταυτισμένα με τα σοβαρότερα κυβερνητικά λάθη, την έλλειψη αυτοκριτικής, την περιφρόνηση των πολιτών, τις αλαζονικές συμπεριφορές, τις καθεστωτικές νοοτροπίες, την περιχαράκωση των κρατικών λειτουργιών. Δηλαδή, εν πολλοίς, όλα αυτά που αποξένωσαν το ΠΑΣΟΚ από την κοινωνία. Ακόμη και τώρα, ο κ. Βενιζέλος επιχειρεί να πιάσει τον παλμό των στελεχών που καταλαμβάνονται από κυβερνητισμό, θέλοντας να τους πείσει –με τη βοήθεια εταιριών δημοσκοπήσεων– ότι είναι ο μόνος ικανός να επαναφέρει, με κάποιο μαγικό ραβδί, το ΠΑΣΟΚ στην εξουσία. Δυστυχώς κ. Βενιζέλε, αυτοί δεν είναι ούτε το κοινωνικό, ούτε το πλειοψηφικό, ούτε το «όλον» ΠΑΣΟΚ που επικαλείστε, αλλά συγκεκριμένη κάστα στελεχών που διψούν για εξουσία!
5. Γνωρίζει ότι ο ελληνικός λαός ταυτίζει την ανανέωση στο ΠΑΣΟΚ και το «κοινωνικό ΠΑΣΟΚ» με το πρόσωπο του Γιώργου Παπανδρέου. Κι αυτό δεν έχει να κάνει με το ποιος υποστηρίζει ποιον. Έχει να κάνει με την πορεία και τα έργα του καθενός. Έχει να κάνει με το ποιον ο ελληνικός λαός θεωρεί ικανό να μετουσιώσει αυτές τις έννοιες σε πράξη.

Ανδρέας Παπανδρέου: **“Αλλάζουμε το ΠΑΣΟΚ για να αλλάξουμε την Ελλάδα”**

Η **χαμένη μάχη** της ευφυίας και το **πολιτικό ήθος**

Περασμενα μεσανυχτα της Κυριακής των εκλογών... Ο Ευάγγελος Βενιζέλος μ’ έναν πολιτικά και κομματικά ανάρμοστο, προκλητικό, αλαζονικό τρόπο, θέτει το ΠΑΣΟΚ σε τροχιά κρίσης, ανασφάλειας, πτωχεύσεως, «φοβισμού». Η ενέργειά του παραλληλίζεται μ’ εκείνη του τροχαίου ατυχήματος, όπου, συνεπιβάτης ο ίδιος, αρπάζει το δαχτυλίδι τού υποτιθέμενου νεκρού οδηγού και «συντετριμμένος» τρέχει να δημοσιοποιήσει τη λεία του, τη σύλησή του, διεκδικώντας παράλληλα το στέμμα του πεθαμένου βασιλιά.

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΤΕΡΓ. ΜΠΕΛΛΕΣ

Την επαύριο ο υποψήφιος Πρόεδρος της παράταξης επισκέφθηκε τον τέως πρωθυπουργό Κώστα Σημίτη και του ζητά (;) με όρους επικοινωνίας και με απλούς, ενεούς θεατές όργανα και παράταξη, να είναι ο εγγυητής της διαδικασίας τούτης της αναμέτρησης. Γνώριζε ότι η ακύρωση των παραπάνω συντεταγμένων οργάνων ουδόλως θα ενοχλούσε τον εκσυγχρονιστή Πρωθυπουργό, μιας και ο τελευταίος ουδέποτε πίστεψε στη σκοπιμότητα κι αναγκαιότητά τους, αφού δε δίστασε ακόμη και τον ακρογωνιαίο λίθο της ιδεολογικής και οργανωτικής δόμησης του ΠΑΣΟΚ –τον Κώστα Λαλιώτη– να προγράψει!

Την ίδια μέρα διαβεβαιώνει τους δημοσιογράφους από το ιδιωτικό ορμητήριό του –το γραφείο του– ότι υπάρχει ομάδα που «συνθέτει», που έχει έτοιμες λύσεις «δια πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν». Πότε πρόλαβε; Παράλληλα προκαλεί το νόμιμο Πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ, σε «ντιμπέιτ». Αλήθεια, πού θα οδηγούσε και ποια η σκοπιμότητα για την παράταξη; Και τα «εν οίκω μη εν δήμω»;

Έτρεξαν αυθημερόν ασθμαίνοντες και άσμενοι λοχαγοί, εξαπέργυα, ντιλίβερι, γλαφυρές γραβάτες και Mont Blancs του εκσυγχρονισμού, να προσκυνήσουν το νέο μεσσία. Ξιφήρης, μα χαμογελαστός ανάμεσά τους ο Γιάννος του σοσιαλισμού, ομνύει αδυσώπητος υποστηρικτής του Βενιζέλου, μα και Ηρακλής στη λυκαύγεια του νέου στάτους. Τα λόγια μου δεν έχουν προσωπικό χαρακτήρα για τον τέως υπουργό. Στην περίπτωσή του, όμως, θ’ άρμοζε η σιωπή, η μετάνοια, η δέηση στο Θεό του χάους, της δημιουργίας, της οικονομίας, του καπιταλισμού, που μπορεί ακόμα –ύστερα από το ειδεχθές έγκλημα του Χρηματιστηρίου– ελεύθερος να ονειροπολεί, όταν στα καθ’ ημάς δεν «άνοιξε μύτη», ενώ οι τριτοκοσμικοί Αλβανοί, σε ανάλογη περίπτωση, πήραν τα καλάσνικοφ.

Ήρθε και η μέρα του Πολιτικού Συμβουλίου, για να καταυγάσει η μακροθυμία και μεγαθυμία «του μελλοντικού ηγέτη του Κινήματος» –αλήθεια, πόθεν αρύεται τον αυτοπροσδιορισμό του, την καταξίωσή του;– την ώρα που συγχωρούσε τον «εγκάθετο» και υπότροπο δράστη του καφέ φραπέ, Δημήτρη Ρέλλο και τον «ηθικό αυτουργό» του εγκλήματος, Γιώργο Παπανδρέου.

Ήρθε και η μέρα της Συνεδρίασης της Κοινοβουλευτικής Ομάδας, όπου η δημοκρατική και υπερβατική πολιτική πρόταση του Προέδρου του ΠΑΣΟΚ, για μυστική ψηφοφορία, θεωρήθηκε απόπειρα υφαρπαγής της ψήφου των βουλευτών (!), απ’ τον Βενιζέλο και πρόταση διχασμού (!), απ’ τον Σημίτη. Κι αρκούσε τούτη η κίνηση Παπανδρέου για να πέσουν μάσκες, ν’ αποκαλυφθούν πρόσωπα και ρόλοι πρωταγωνιστικοί. Κανείς δεν πήρε το θάρρος –μπροστά στο ανάστημα του Απόστολου Κακλαμάνη– να αμφισβητήσει τον Πρόεδρο κι ας «γνωρίζουν και οι πέτρες» πως μερικοί, ευτυχώς λίγοι, είχαν μηδίσει «πριν αλέκτορα φωνήσαι», δίκην οπαδών.

Ήρθε και η πολιτική του πλατφόρμα–απάνθισμα χιλιοειπωμένων, κοινότοπων, πανελλήνιων απόψεων. Ήρθαν και οι θέσεις του για τα μελλοντικά Όργανα του ΠΑΣΟΚ –κυρίως για τον Πρόεδρο– θέσεις διαχείρισης και πρόληψης της επερχόμενης ήττας του, χειραγώγησης του αυριανού ηγέτη της παράταξης. Θέσεις–απόψεις από καθέδρας παρθενογονίας και δικτικής αυτοπεποίθησης, που αντανακλάται στην παντελή έλλειψη αυτοκριτικής!

Οι μάχες της ευφυΐας ενός «μελλοντικού ηγέτη» χάθηκαν η μια μετά την άλλη κι ο πόλεμος κατέληξε τραγέλαφος. «Ψηφίστε με γιατί μπορώ να νικήσω τον Καραμανλή», ευαγγελίζεται με τόση ξηρασία και ηττοπάθεια, λες και κοτζάμ παράταξη εξαρτά τη μοίρα της απ’ την πολιτική και βιολογική αντοχή του Κων/νου Καραμανλή.

Ας σοβαρευτούμε όμως: αν επιθυμούμε, να είμαστε η άλλη όψη του νεοφιλελεύθερου νομίσματος, οι ταπεινοί διαχειριστές του, τότε χρειαζόμαστε έναν καλό αντι-Καραμανλή, μιας και το πρόβλημα εντοπίζεται στα πρόσωπα και μόνο. Αν όμως το ζητούμενο είναι η πολιτική, η ταυτότητα, η φυσιογνωμία, η ψυχή του ΠΑΣΟΚ, η επιστροφή στις ριζοσπαστικές και επαναστατικές ρίζες του, τότε χρειαζόμαστε έναν άλλο ηγέτη, που ν’ ανταποκρίνεται στις ανάγκες και απαιτήσεις του σήμερα, που ν’ ακουμπάει τ’ αυτί του στα σημεία των καιρών και να αφουγκράζεται το ποδοβολητό των εξελίξεων, έναν ακατάβλητο οδίτη που βάζει καινούργιους οδοδείκτες στη διαδρομή της κοινωνίας, έναν ηγέτη με κοινωνική ευαισθησία, ήθος, πολιτική και δημοκρατική αυτονομία.

Μπορούσε, αλήθεια, ο Γιώργος Α. Παπανδρέου «εδώ και τώρα» να τ’ αλλάξει όλα; Μπορούσε να καταγγείλει το Σημιτικό καθεστώς–Λερναία Ύδρα; Μπορούσε να οδηγήσει νικηφόρα την παράταξη δίχως κάθαρση, χωρίς εξυγίανση; Πιστεύει, αλήθεια, ο Βενιζέλος –όπως ασύστολα κι αφελώς διατείνεται– ότι θα κέρδιζε το ΠΑΣΟΚ τούτες τις εκλογές; Σε όλα τα παραπάνω ερωτήματα, ρητορικά και μη, η απάντηση σταθμίζεται κατηγορηματικά αρνητική. Αυτό που σήμερα ζει το ΠΑΣΟΚ είναι νομοτελειακό, είναι η εκδίκηση της αλήθειας, της ζωής, των ονείρων, της πολιτικής, που έρχεται με το πρόσωπο μιας ήττας απ’ το παρελθόν και για το παρελθόν.

Δικαιούται και πολιτικά και ηθικά, ο Γιώργος Α. Παπανδρέου μια δεύτερη ευκαιρία, γιατί περί δεύτερης ουσιαστικά θα πρόκειται κι όχι πέμπτης, όπως σανσκριτικά ισχυρίζονται τα παπαγαλάκια του εκσυγχρονισμού. Η ήττα της 16ης Σεπτεμβρίου δεν υπήρξε «οδυνηρή», όπως διατείνεται ο ίδιος ο Σημίτης παραπέμποντάς μας συνειρμικά στην ανεπίδοτη ήττα του το 2004, στις αμέσως επόμενες Ευρωεκλογές, όπως και κείνες της τοπικής αυτοδιοίκησης.

Ο Γιώργος Α. Παπανδρέου υπήρξε ο κυματοθραύστης του θυμού, της οργής, της αγανάκτησης, της απογοήτευσης, της αποστροφής του λαού, για το εκσυγχρονιστικό μόρφωμα. Είκοσι χρόνια η Δεξιά –με εξαίρεση την παρένθεση Μητσοτάκη– χρειάστηκε ν’ ανανήψει.

Τι είναι, αλήθεια, τα 3,5 χρόνια μπροστά στη φάουσα (κοινωνική, οικονομική, πολιτική, δικαστική) του Χρηματιστηρίου; Τι είναι τα 3,5 χρόνια μπροστά στους «Γιάννους» και λοιπά αποφώλια του εκσυγχρονισμού; Τι είναι τα 3,5 χρόνια μπροστά στους «επαγγελλόμενους ΠΑΣΟΚ»;

Τι είναι τα 3,5 χρόνια μπροστά στο τείχος διαχωρισμού πληβείων και ποικιλώνυμων «δυνατών» του σοσιαλισμού, με κρυστάλλινη φιλοσοφία για τον ευδαιμονισμό, νεο-πλουτισμό; (σκάφη, βίλες, πισίνες, εξοχικά, υπηρέτες, μαγείρισσες, κηπουροί, σοφέρ, βυζαντινοί γάμοι στα Παρίσια κ.λπ.).

Τι είναι τα 3,5 χρόνια μπροστά σ’ αυτούς που μάτωσαν και ξευτέλισαν τους ζήτουλες, τα πάλαι ποτέ «περήφανα γηρατειά»; Τι είναι τα 3,5 χρόνια μπροστά στις από καθέδρας μεταρρυθμίσεις; Τι είναι τα 3,5 χρόνια μπροστά σε μια Ελλάδα που διεκδικεί πρωτιές στην κλίμακα της διεθνούς διαφθοράς;

Τι είναι τα 3,5 χρόνια μπροστά στον άτεγκτο, απάνθρωπο, άδικο κοινωνικό εκσυγχρονισμό; Έγιναν έργα υποδομής, ισχυρίζονται. Έργα μεγίστης υποδομής συντελέστηκαν και στις χώρες του «πρώην υπαρκτού σοσιαλισμού», αλλ’ αλογάριαστα τ’ ασκέρια τους στις γειτονιές του κόσμου.

Τι είναι τα 3,5 χρόνια μπροστά στην αισθητική και διαπαιδαγωγική αυχμηρότητα ενός υπερτιμημένου Πρωθυπουργού, που δε δίστασε ν’ αποκαλέσει δημόσια «χοντρό» τον πολιτικό του αντίπαλο, Μιλτιάδη Έβερτ, χωρίς να ιδρώσει καμιά προοδευτική πένα, όταν αποτελεί κοινό τόπο πως οι πολιτικοί –και μάλιστα ο Πρωθυπουργός– διδάσκουν, διαπαιδαγωγούν, αποτελούν πρότυπα; Τι είναι τα 3,5 χρόνια μπροστά στους κλακαδόρους των ανθρωπιστικών επεμβάσεων, των εξαγόμενων δημοκρατιών, της αμερικανικής αλαζονείας;

Δεν ξέρω αν με βρίσκετε ουτοπικό, αν με θεωρείτε χιμαιρικό σεργιανιστή. Ακράδαντα, όμως, πιστεύω πως η κινητήρια δύναμη του σοσιαλισμού, το αυτονόητό του, είναι συνώνυμο της ουτοπίας, της χίμαιρας. Ναι, λοιπόν και χιμαιρικός είμαι και ουτοπικός. Όμως, αυτή η ουτοπία μάς κρατά ακόμα ζωντανούς, διατηρεί αναμμένη τη σπίθα της ελπίδας για ένα καλύτερο αύριο, δίνει παράλληλα μια ζείδωρη αιτιολογία και δικαιολογία στην Ύπαρξη.

Ο χρονος λειτουργει υπερ των ιδεών είπε, στην πρόσφατη συνέντευξη του στην Καθημερινή, ο Γιώργος Παπανδρέου και όπως δείχνουν οι εξελίξεις, φαίνεται να δικαιώνεται. Κερδισμένο βγαίνει τελικά το ΠΑΣΟΚ και η ευρύτερη κεντροαριστερά από την τριήμερη πανελλαδική συνδιάσκεψη και από την μάχη για την ηγεσία, καθώς κυριάρχησε η ιδεολογική αντιπαράθεση, έναντι της προσωπικής αντιπαράθεσης των μονομάχων που εμφανίζουν τα μίντια και τα εξωθεσμικά κέντρα.

Η Ιδεολογία και η Συμμετοχική Πολιτική ξανά στο προσκήνιο

Το κέρδος για το ΠΑΣΟΚ και την Κεντροαριστερά απο την ιδεολογικοποίηση της αντιπαράθεσης Παπανδρέου – Βενιζέλου

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΒΑΣΙΛΗΣ ΤΑΚΤΙΚΟΣ *

Μεγάλος, κερδισμένος αναμφίβολα από όλη αυτή τη διαδικασία, ο ίδιος ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ Γ. Παπανδρέου που αμφισβητήθηκε, υπονομεύτηκε, αλλά κατόρθωσε να ανατρέψει εντυπωσιακά το κλίμα των πρώτων ημερών με μια παρατεταμένη ιδεολογική αντιπαράθεση, και θεωρείται πλέον βέβαιος νικητής για τις 11 του Νοέμβρη. Το κέρδος, βέβαια, για την ευρύτερη κεντροαριστερά προκύπτει από μεγάλη έκταση της συμμετοχής και μεγαλύτερο ιδεολογικό ξεκαθάρισμα που προκύπτει από την εποχή της μεταπολίτευσης.

Οι φόβοι και το υποκριτικό ενδιαφέρον για την ενότητα του χώρου από τους διάφορους αναλυτές και παρουσιαστές των μίντια, όχι μόνον δεν επαληθεύονται αλλά αποδεικνύεται μια εντυπωσιακή ωριμότητα της κοινωνικής βάσης του ΠΑΣΟΚ. Έτσι, η κρίση και η βαθιά ιδεολογική αντιπαράθεση λειτουργούν λυτρωτικά για την κοινωνική βάση, που ούτως ή άλλως, δεν τη συγκινούσε η λογική της διαχείρισης του συστήματος, και μια νίκη με το ίδιο καθεστωτικό κόμμα που είχε απορρίψει το 2004. Ο Γ. Παπανδρέου απελευθερωμένος από την υποχρέωση, μετά την ήττα των εκλογών, να διατηρεί μία επίπλαστη και εικονική ενότητα των αξιωματούχων με προσωπικές στρατηγικές, ξαναβρήκε τη δύναμη μέσα από τις ιδέες του και την στρατηγική του για να εκφράσει, όχι πλέον μόνον, ένα κόμμα εξουσίας αλλά ένα ιδεολογικό κίνημα. Το μόνο μέσον για ένα όραμα που μπορεί να δώσει ελπίδες για το μέλλον.

Μέσα από την ήττα και την κρίση απελευθερώθηκε η κριτική για τον καθεστωτισμό και τον κυβερνητισμό που επικράτησε στο ΠΑΣΟΚ για πολλά χρόνια. Απελευθερώ-θηκαν νέες δυνάμεις για να συμμετάσχουν στην πολιτική διαμορφώνοντας ένα νέο κλίμα για επαναθεμελίωση και ιδεολογικοποίηση του Κινήματος.

Αυτό το πνεύμα κυριάρχησε όλο αυτό το διάστημα, στη συνδιάσκεψη, και πολλά στελέχη συνοψίζουν πλέον στις τοποθετήσεις τους όπως χαρακτηριστικά ανέφερε ο πρόεδρος της ΓΕΣΕΕ Γιάννης Παναγόπουλος. Το κόμμα έχει μόνον ένα δρόμο, για μια ανοδική πορεία και νίκη στις εκλογές να ξαναγίνει «κίνημα κινημάτων», κίνημα των συλλογικοτήτων και των οργανώσεων πολιτών.

Ο Γιώργος Παπανδρέου αποδείχθηκε, μέσα από σκληρή διαδικασία της αμφισβήτησης, αποφασισμένος να κάνει τη ρήξη, να συγκρουστεί με κατεστημένες λογικές και να αφηγηθεί μια νέα ιδεολογική προοπτική. Ο Βαγγέλης Βενιζέλος αποδείχθηκε φλύαρος στην περιγραφή των πραγματικών προβλημάτων και εστίασε την κριτική του στις προσωπικές ικανότητες – και δυνατότητες του ηγέτη να εξασφαλίσει τη νίκη από μόνος του. Σε καμία περίπτωση δεν μπόρεσε να ξεπεράσει την κεντροδεξιά εικόνα που έχει η κοινωνική βάση για το πρόσωπό του.

Στα ιδεολογικά ζητήματα προσπάθησε, με απομιμήσεις πολλές φορές επιλογών και του ίδιου του Γ. Παπανδρέου, να μιλήσει για την κεντροαριστερά, το ανοικτό κόμμα στην κοινωνία, χωρίς καμία πρωτοτυπία. Οι καταγγελίες του για «ομοσπονδία βαρόνων» στο ΠΑΣΟΚ, που δεν τον θέλουν για αρχηγό δεν έπεισε όπως φαίνεται ούτε τη θεσμική οργάνωση, ούτε την κοινωνία.

Κατέληξε ακόμη να μιλήσει για αυτόοργάνωση πολιτών, για πρωτοβουλίες δηλαδή που βρίσκονται καθαρά στο προνομια-κό πεδίο του Γ. Παπανδρέου, με ένα πανελλήνιο δίκτυο πλέον, υποστηρικτών για τη Συμμετοχική Δημοκρατία.

Κερδίζοντας λοιπόν, σε αυτή τη φάση, ο Γ. Παπανδρέου την ιδεολογική βάση και την ηγεμονία του κινήματος, έχει μαζί του στην παρούσα νέα συντεταγμένη πορεία που προδιαγράφεται, όλα εκείνα τα στελέχη εγνωσμένης πολιτικής ιδεολογικής αξίας, όπως Θόδωρος Πάγκαλος, Βάσω Παπανδρέου, Δημήτρης Ρέππας, Χάρης Καστανίδης και ένα μακρύ κατάλογο άλλων στελεχών όπως και στελέχη του συνδικαλιστικού χώρου, Πολυζωγόπουλο και Παναγόπουλο, που διαχρονικά εκφράζουν την κεντροαριστερή συνείδηση της παράταξης. Αυτούς βρήκε να χαρακτηρίσει ο Βενιζέλος «ομοσπονδία βαρόνων» ανοίγοντας ένα ακόμη ρήγμα στις σχέσεις του με στελέχη που δεν έχουν φθαρεί από την περίοδο του εκσυγχρονισμού, η οποία συνδέθηκε, ως γνωστό, με την εκτεταμένη διαφθορά στο σύστημα εξουσίας. Από την άλλη πλευρά, ο Βενιζέλος ξέμεινε με όλα τα «δεξιόστροφα» στελέχη που εκφράζουν την κεντροδεξιά αντίληψη μέσα στο ΠΑΣΟΚ, όπως Λοβέρδο, Αποστολάκη, Βερελή και άλλους που προκαλούν αντίδραση με τη συμπεριφορά τους στα λαϊκά στρώματα.

Έχοντας κερδίσει ο Γιώργος Παπανδρέου την εσωκομματική πολιτική μάχη, μέσα από ιδεολογική αντιπαράθεση, ξαναφέρνει την ιδεολογία και την πολιτική για τους πολίτες, στο προσκήνιο. Έτσι, απογυμνώθηκε ότι η πολυδιαφημισμένη επικοινωνιακή ικανότητα Ε. Βενιζέλου, με την απεριόριστη τηλεοπτική κάλυψη στο πρόσωπό του, φέρνοντας τα αντίθετα, από τα επιδιωκόμενα, αποτελέσματα.

Η πολιτική του επικοινωνία, χωρίς καινοτομικό περιεχόμενο, κατέρρευσε σε αυτές τις 50 ημέρες, αποδεικνύοντας ότι ο καλός «πλασιέ» χρειάζεται και ένα καλό προϊόν, το οποίο να μην είναι φθαρμένο, για να προωθήσει.

Ο Ε.Β. είχε την αυταπάτη ότι μπορεί να προωθήσει ένα μοντέλο πολιτικής που ούτε εντός κόμματος δεν είναι πλειοψηφία. Στην ουσία, ο μπαγιάτικος εκσυγχρονισμός και ο ιδιότυπος κρατισμός του Βενιζέλου, αν και διαθέτει ένα «στρατό» κρατικοδίαιτων στελεχών, δεν μπορεί να κερδίσει την πολιτική ηγεμονία. Αυτό είναι το μάθημα, από την πλευρά του απλού πολιτικού μάρκετινγκ, αλλά και από την πλευρά του πολιτικού ελλείμματος, της τρέχουσας περιόδου .

Ωστόσο, δεν μπορούμε να πούμε ακόμη ότι οι ιδεολογικές μάχες που κέρδισε ο Γ. Παπανδρέου για την κεντροαριστερά όσο και αν είναι βέβαιη η νίκη, στις 11 Νοεμβρίου, δεν σημαίνει ότι κερδίθηκε και ο πόλεμος. Θα χρειαστεί να κερδιθούν πολλές ιδεολογικές μάχες ακόμη για τον χώρο, και σε συλλογικό επίπεδο, για μια άλλη προοπτική νίκης της κυβερνώσας κεντροαριστεράς και αυτό δεν μπορεί να το καταφέρει από μόνος του ένας ηγέτης.

Το κίνημα των κινημάτων, των συλλογικοτήτων και των δικτύων, χρειάζεται μια δι-αρκή, ιδεολογική επικοινωνία και παραγωγή ιδεών, για συναντίληψη και κοινή δρά-ση. Και αυτό απαιτεί την καθιέρωση ενός τομέα ιδεολογικής επικοινωνίας στο ΠΑΣΟΚ που δεν υπάρχει σήμερα. Μια δεξαμενή ιδεολογικής σκέψης που θα ανατροφοδοτεί τα κινήματα και τα δίκτυα για μια ουσιαστική αλλαγή στο πολιτικό σύστημα.

Η ιδεολογία ασφαλώς δεν είναι απαραίτητη για imitation κεντροαριστερά, που δεν θέλει να αλλάξει τίποτε. Είναι όμως θεμελιώδης προϋπόθεση για ένα «κίνημα κινημάτων», όπως πρέπει να είναι η σύγχρονη σοσιαλδημοκρατία, για να έχει προοπτική νίκης και διακυβέρνησης.

* Ο Βασίλης Τακτικός είναι δημοσιογράφος, πρώην μέλος του τομέα επικοινωνίας του ΠΑΣΟΚ

Γίνε και εσύ εθελοντής τώρα! Δήλωσε συμμετοχή στην πρωτοβουλία

SOS για το περιβάλλον της Αττικής

Η ποιότητα ζωής είναι δική μας υπόθεση!
Ονειρευόμαστε, συμμετέχουμε, δρούμε & αλλάζουμε την πόλη.
Γι’ αυτό και η αντιμετώπιση των περιβαλλοντικών προβλημάτων απαιτεί κοινωνική δικτύωση και οργάνωση.

Τηλ. επικοινωνίας : 210.8226562

ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΜΕ: ***Σχέδιο δράσης για πράσινες στέγες, πράσινους ελεύθερους χώρους, ανακύκλωση, μείωση ενεργειακής κατανάλωσης***

- Για το βεβαρημένο φυσικό και δομημένο περιβάλλον της Αττικής,
- Για το πράσινο,
- Για την ανακύκλωση σκουπιδιών
- και τον περιορισμό της αλόγιστης και ενεργοβόρου λειτουργίας της πόλης.

το **ουσιαστικό** μήνυμα των εκλογών

Κοινωνική πλειοψηφία της κεντροαριστεράς και κεντροδεξιά κυβέρνηση με οριακή κοινοβουλευτική αυτοδυναμία

Οι υπαίτιοι της ήττας του ΠΑΣΟΚ, που έγιναν τιμητές

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΒΑΣΙΛΗΣ ΤΑΚΤΙΚΟΣ

Την ωρα που το ουσιαστικο αποτελεσμα των εκλογών δίνει κοινωνική και πολιτική πλειοψηφία της κεντροαριστεράς και κυβέρνηση κεντροδεξιάς μειοψηφίας, με οριακή αυτοδυναμία, το μεγαλοεκδοτικό και τηλεοπτικό κατεστημένο μιλάει μόνο για την ήττα του ΠΑΣΟΚ. Αγνοεί ότι μία νέα συμμαχία είναι επιθυμητή για το λαό και αποτελεί μία βιώσιμη προοπτική για το μέλλον.

Η μονοσήμαντη ερμηνεία του εκλογικού αποτελέσματος εξυπηρετεί συγκεκριμένα συμφέροντα. Πρόκειται για την καλλιέργεια μιας συστηματικής μαζικής – ιστορικής και υστερικής παράνοιας, που επιχειρείται επικοινωνιακά να ωθήσει την κοινωνική βάση σε μία επιπόλαια αλλαγή ηγεσίας με τον Ευάγγελο Βενιζέλο, τον εκλεκτό του εκδοτικού κατεστημένου και της οικονομικής ολιγαρχίας, σενάριο που θέλει να επιβάλει από καιρό, ρίχνοντας όλες τις ευθύνες της ήττας στον Γιώργο Α. Παπανδρέου.
Μια επιλογή που, αν γίνει πραγματικότητα, θα αλλοιώσει πλήρως την σοσιαλδημοκρατική ιδεολογία του ΠΑΣΟΚ και θα το παραδώσει υποχείριο στις δυνάμεις του οικονομικού κατεστημένου, όπως φαίνεται καθαρά από τα πρόσωπα που συνιστούν την ομάδα Βενιζέλου, και τις σχέσεις που έχουν αναπτύξει με την οικονομική ολιγαρχία του τόπου.
Είναι φυσικό, εάν επικρατήσει αυτή η επιλογή και το ΠΑΣΟΚ μετασχηματιστεί σε μία ακόμη κεντροδεξιά, ένα μεγάλο μέρος της κοινωνικής βάσης θα «μεταναστεύσει» προς τα αριστερά. Το επιχείρησαν κι άλλοι, όπως ο Αβραμόπουλος και ο Σαμαράς και γνωρίζουμε πού κατέληξαν. Δύο μεγάλα κεντροδεξιά κόμματα δεν χωράνε στη χώρα! Αυτό το ενδεχόμενο, ουδόλως προβληματίζει αυτούς που επεξεργάζονται την αλλαγή ηγεσίας στο ΠΑΣΟΚ.
Οι στόχοι του είναι να προωθήσουν το δικό τους άνθρωπο αδιαφορώντας για το αν το ΠΑΣΟΚ, με αυτή την επιλογή, θα πέσει στο 25%. Το ζήτημα για τους εμπνευστές του σχεδίου είναι να επιβάλουν μελλοντικές κεντροδεξιές συμμαχίες ενάντια στην προοπτική των κεντροαριστερών συμμαχιών.
Επιδιώκεται μία express διαδικασία, ώστε να μην γίνει καμία συζήτηση για τα πραγματικά πολιτικά αίτια της ήττας του ΠΑΣΟΚ και να μην εξαχθούν αντικειμενικά συμπεράσματα, γιατί μόνον μέσα στο θολό τοπίο μπορεί να γίνει η μετάβαση της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ προς τα κεντροδεξιά.
Η πολιτικοποιημένη βάση της κεντροαριστεράς γνωρίζει την προέλευση, την ιστορία, τις προθέσεις αλλά και τις δεσμεύσεις κάθε προσώπου που διεκδικεί την εξουσία. Γι αυτό και αντιδρά στις προκλητικά έκδηλες μεθοδεύσεις και τις προετοιμασμένες δημοσκοπήσεις που δίνουν υψηλά ποσοστά, στο εγχείρημα Βενιζέλου, γνωρίζοντας ότι οι μετρήσεις αυτές που δίνουν το προβάδισμα είναι κατασκευασμένες από συγκεκριμένα συγκροτήματα.
Αλλά η απροκάλυπτη χειραγώγηση που επιχειρήθηκε από το μεγαλοεκδοτικό κατεστημένο με την προκλητική απαίτηση «Πρόεδρε παραιτήσου», έφερε αντίθετα αποτελέσματα από αυτά που επιδιώκουν τα συμφέροντα της οικονομικής ολιγαρχίας και τελικά συσπείρωσε τη λαϊκή βάση του ΠΑΣΟΚ για να αγωνιστεί για την ιδεολογική φυσιογνωμία του κινήματος. Σ' ολόκληρη τη χώρα και μέσα στο διαδίκτυο, υπάρχει μια μεγάλη κινητοποίηση.

Περί καταλληλότητας του ηγέτη

Μπροστά στο απολίτικο και τυχοδιωκτικό επιχείρημα, περί καταλληλότητας του προέδρου, που θα οδηγήσει στη νίκη, το πρώτο ερώτημα είναι ποιος και για τι πράγμα είναι κατάλληλος, επίσης τίθεται το δίλλημα της κεντροαριστεράς ή κεντροδεξιάς κατεύθυνσης που θα ακολουθήσει το ΠΑΣΟΚ στο μέλλον και στη συνέχεια, μπαίνει το ζήτημα της καταλληλότητας του ηγέτη και προέδρου.
Ο Ευάγγελος Βενιζέλος, προφανώς, είναι κατάλληλος για να εκφράσει, ως εγκάθετος, τα συμφέροντα της οικονομικής ολιγαρχίας μέσα στο ΠΑΣΟΚ και του παρασιτικού κεφαλαίου. Κι αυτό τον καθιστά ικανότατο να εκδιώξει, με τις επιλογές του, την αριστερή βάση του ΠΑΣΟΚ και να το μετατρέψει σε ένα υποχείριο κόμμα της μιντιοκρατίας καταλαμβάνοντας χώρο της κεντροδεξιάς, υπακούοντας στις υποδείξεις του εκδοτικού κατεστημένου.
Το δίλημμα αυτό αφορά και στην κοινωνική βάση των αριστερών κομμάτων γιατί σε περίπτωση που κερδίσει ο Βενιζέλος και τα κεντροδεξιά σενάρια, καμία πρακτική αξία δεν θα έχει η ενδυνάμωση της αριστεράς, ακόμη και αν πάρει ως ποσοστό το 20% της εκλογικής δύναμης. Γρήγορα θα καταλάβουν ότι η αυταρέσκεια, χωρίς προοπτική κοινωνικής αλλαγής, δεν έχει νόημα!
Είναι προφανές γιατί η μιντιοκρατία αποκρύπτει τα κεντροδεξιά σενάρια και προβάλλει την καταλληλότητα και τη ρητορική ικανότητα του Βενιζέλου υποστηρίζοντας, με απλουστευμένο τρόπο, ότι έτσι θα νικηθεί ο Καραμανλής. Ο Καραμανλής δεν κινδυνεύει να ηττηθεί από μία νέα κεντροδεξιά αλλά από μία νέα κεντροαριστερή πολιτική με βάση το ΠΑΣΟΚ και το ΣΥΡΙΖΑ. Για αυτό καμία συζήτηση δεν γίνεται περαιτέρω για ποιες πολιτικές θέσεις πρεσβεύει ο Βενιζέλος και ποια κοινωνικά στρώματα εξυπηρετεί η πολιτική του.
Γιατί, εάν ανοίξει μία τέτοια συζήτηση, θα αποκαλυφθεί ότι ο Βενιζέλος μέσα από την προσωπική του πορεία και την υπουργική του θητεία, πρεσβεύει το συντηρητισμό της κεντροδεξιάς, σε τέτοιο βαθμό που η ρητορική του Ρουσόπουλου για παράδειγμα, μοιάζει αυθεντικότερη και με μεγαλύτερη πολιτική πειθώ.
Στο ερώτημα που μπορεί να τεθεί: για ποιο πράγμα τελικά είναι κατάλληλος ο Βενιζέλος, η απάντηση είναι ότι, είναι ικανός να στρέψει το ΠΑΣΟΚ σε μία κεντροδεξιά κατεύθυνση. Από την πολιτική συμπεριφορά του και την ιστορία του οδηγούμαστε στο συμπέρασμα ότι ασφαλώς δεν είναι κατάλληλος για να κερδίσει την εμπιστοσύνη της αριστερής βάσης του ΠΑΣΟΚ και την προοπτική της συνεργασίας κεντροαριστεράς με το ΣΥΡΙΖΑ και τους οικολόγους που μπαίνουν δυναμικά, από εδώ και στο εξής, στο πολιτικό παιχνίδι.
Ως υπουργός, ο Βενιζέλος (και όλος ο κόσμος το γνωρίζει αυτό) διακρίθηκε, όχι βέβαια, για το μεταρρυθμιστικό του έργο, αλλά ως προκλητικός ρουσφετολόγος για την εκλογική του περιφέρεια, και αυτό είναι γνωστό σε όλη την κοινωνική βάση του ΠΑΣΟΚ της κεντροαριστεράς. Και με αυτή την εικόνα και το μπδαμινό μεταρρυθμιστικό και κοινωνικό έργο, θέλει να καταλάβει την κομματική αρχηγία...
Αλλά η κατάληψη του ΠΑΣΟΚ, εξ εφόδου με «ρεσάλτο», όπως χαρακτηριστικά μίλησε ο Γιάννης Καψής, δεν μπορεί να γίνει, ύστερα μάλιστα από την απόφαση του Γιώργου Α. Παπανδρέου να ξαναδιεκδικήσει την ηγεσία και να προχωρήσει στις τομές αλλάζοντας το καθεστωτικό, κρατικοδίκαιο ΠΑΣΟΚ. Και είναι αλήθεια ότι ο Γιώργος Παπανδρέου δεν τόλμησε να το κάνει από την αρχή, παγιδευμένος από τον τρόπο μεταβίβασης της εξουσίας από τον Κώστα Σημίτη. Τώρα φαίνεται καθαρά ότι ήταν λάθος η ανάληψη της ηγεσίας του κόμματος, παραμονές της εκλογικής αναμέτρησης, μπροστά σε μία προδιαγεγραμμένη ήττα της τότε κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ.
Ο Γ. Παπανδρέου, ως ηγέτης του ΠΑΣΟΚ, υπονομεύτηκε σε όλες τις επιλογές και τα σχέδια του για τομές που ήθελε να κάνει, από την αρχή της θητείας του, τόσο από το εκδοτικό κατεστημένο των Media, όσο και από πολλά κομματικά στελέχη και αναγκάστηκε σε υποχώρηση.
Πιέστηκε, περιορίστηκε και παγιδεύτηκε βαθμιαία σε μια στείρα αντιπολίτευση, χωρίς ιδεολογικά χαρακτηριστικά, με τη λογική της υπεράσπισης του κυβερνητικού έργου του ΠΑΣΟΚ και τη λογική ότι το ΠΑΣΟΚ είναι καλύτερος διαχειριστής από τη Ν.Δ. με ικανότερα στελέχη και ένδοξο παρελθόν. Μια στείρα, εν πολλοίς, αντιπολίτευση που δεν ήταν μέσα στο πλαίσιο της προσωπικής–ιδεολογικής του κουλτούρας.
Κι αυτό αποδείχθηκε λάθος γιατί κάλυψε τελικά τους πραγματικούς υπαίτιους της ήττας. Διαβάζοντας προσεκτικά τα ποιοτικά στοιχεία του εκλογικού αποτελέσματος, αποδεικνύεται ότι η κοινωνία δεν ήθελε σε καμία περίπτωση να γυρίσει στην αποϊδεολογικοποιημένη περίοδο της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ και της τελευταίας περιόδου κυβέρνησης Σημίτη. Και η απόδειξη είναι ότι τους περισσότερους υπουργούς εκείνης της περιόδου, με ελάχιστες εξαιρέσεις, τους αποστράτευσε ή τους περιόρισε στην τελευταία σειρά της εκλογής. Αντιθέτως ανέδειξε νέα πρόσωπα με αριστερή προέλευση και πολιτική κουλτούρα.

Το δίλημμα

Καθώς αποκαλύπτονται οι πραγματικές προθέσεις της οργανωμένης από καιρό πολιτικής αποστασίας από τη μιντιοκρατία, γίνονται περισσότερο φανερά στην κοινωνική βάση του ΠΑΣΟΚ και τα πραγματικά αίτια της ήττας.
Ο Γιώργος Α. Παπανδρέου δεν κληρονόμησε μόνον μια σημαντική, ιστορική κομματική παράδοση από τον Ανδρέα Παπανδρέου, κληρονόμησε και ένα κόμμα φθαρμένο, κουρασμένο και στειρεμένο από ιδέες και πρόσωπα, που θα μπορούσαν να εμπνεύσουν σήμερα την κεντροαριστερή του βάση. Φορτώθηκε τις αμαρτίες των πολλών διαπλεκομένων στελεχών με χαμηλή εκτίμηση στην κοινωνία, όπως έδειξε και το αποτέλεσμα των εκλογών. Φορτώθηκε ένα κρατικοδίαιτο κόμμα και κρατικοδίαιτα στελέχη που σε κάθε βήμα ανανέωσης, τον υπονόμευαν με κάθε τρόπο, ακόμη και στην πορεία της εκλογικής αναμέτρησης.
Έκανε λάθος που δεν τόλμησε ένα ιδεολογικό ξεκαθάρισμα του ΠΑΣΟΚ από την αρχή της θητείας του ως πρόεδρος. Φορτώθηκε τους αλαζόνες διαχειριστές της πολιτικής, τους πραγματικούς υπαίτιους της ήττας του ΠΑΣΟΚ που με το φαρισαϊσμό τους, τώρα, θέλουν να του αποδώσουν αποκλειστικά τις ευθύνες για την ήττα.
Ο φαρισαϊσμός όμως αυτός, παρά τους εκτυφλωτικούς προβολείς των συγκροτημάτων, έγινε αντιληπτός από την κοινωνική βάση της κεντροαριστεράς και η αναμέτρηση για την ηγεσία θα γίνει με πολιτικούς και ιδεολογικούς όρους. Η κεντροαριστερά και η πολιτική θα νικήσουν τα κεντροδεξιά σενάρια και τη μιντιοκρατία που κρύβεται πίσω από αυτές τις επιλογές.

Πράσινη Ανάπτυξη το νέο όραμα για την Ελλάδα

Το πρόβλημα των Σοσιαλιστών: ισόρροπη στάση μεταξύ τάσεων

Πρώτα απ' όλα έχει σχέση με το τι εννοεί κανείς δεξιά και αριστερά και θα έλεγα ότι, αυτό που είδαμε στη Γερμανία ίσως να έχει κάποια σχέση και μ' αυτά που έχουμε και στο ΠΑΣΟΚ και συζητάμε, δηλαδή μια μακρόχρονη θητεία στην κυβέρνηση που δημιούργησε ένα κυβερντισμό, ένα αίσθημα απόστασης πολλών στελεχών από τη βάση και από τα προβλήματα της κοινωνίας, και μια αίσθηση ότι δεν υπήρχε πια η ταύτιση, η συναισθηματική, η ψυχική, με εκείνες τις κοινωνικές δυνάμεις που πραγματικά θα έπρεπε να εκφράζει ένα σοσιαλδημοκρατικό κόμμα. Αυτό όμως είναι διαφορετικό πρόβλημα από το ιδεολογικό πρόβλημα. Είναι μέρος του ιδεολογικού προβλήματος, διότι ουσιαστικά είναι μια αφομοίωση των κομμάτων της Αριστεράς, των προοδευτικών κομμάτων μέσα σε συστήματα εξουσίας. Άρα, λοιπόν, το δίλημμα αυτονομία της πολιτικής, πραγματική έκφραση των λαϊκών στρωμάτων, είναι ένα υπαρκτό δίλημμα, θα έλεγα για τα Σοσιαλδημοκρατικά κόμματα σ' όλο τον κόσμο. Αυτό επιβαρύνεται ακόμα περισσότερο αν σκεφθούμε ότι το πολιτικό μας σύστημα σήμερα, με τα ΜΜΕ, με τον τρόπο που λειτουργεί η δημοκρατία, δεν δίνει την δυνατότητα στον πολίτη να εκφραστεί, να οργανωθεί, όπως μπορούσε παλαιότερα. Τα συνδικάτα έχουν μια άλλη υφή σήμερα, υπάρχουν άλλες δομές παραγωγής, υπάρχουν περιθωριοποιημένα κοινωνικά στρώματα, όπως είναι οι άνεργοι που δεν έχουν λόγο και οργανωτική δύναμη, και βεβαίως αυτό είναι ένα μεγάλο θέμα, το πώς αυτά εκφράζονται μέσα από ένα προοδευτικό κόμμα.
Θα έλεγα όμως στο δίλημμα αριστερά ή δεξιά, έχουμε χώρες που έχουν απαντήσει, πολύ καλά, απέναντι στη παγκόσμια αγορά, όπως είναι οι χώρες της σοσιαλδημοκρατίας στις Βόρειες Σκανδιναβικές χώρες, όπου έχουν καταφέρει και να εκσυγχρονίσουν το κράτος και να κρατήσουν το κράτος πρόνοιας, και να μπορούν να είναι πολύ ευέλικτοι στις νέες ανάγκες της παραγωγής και να έχουν όμως τη σιγουριά και την ασφάλεια που θέλει ο πολίτης, που θέλει η γυναίκα, η μητέρα, τα παιδιά, στο χώρο της παιδείας, στο χώρο της υγείας, στο χώρο της πρόνοιας, στο χώρο του ασφαλιστικού συστήματος. Έχουν κάνει αυτή την αλλαγή όμως, επενδύοντας στην παιδεία, στη γνώση δηλαδή, στην τεχνολογία και επενδύοντας στη σιγουριά των πολιτών... Δεν είναι η νεοφιλελεύθερη πίεση που σε ρίχνει στη θάλασσα και σου λέει, κολύμπα και βεβαίως μπορεί να πνιγείς. Αυτή η αντίληψη είναι μια αντίληψη δεξιά και υπάρχει η εναλλακτική αντίληψη που λέει, όχι δεν θα σ' αφήσουμε να πέσεις στη θάλασσα στα βαθιά και να πνιγείς, θα είμαστε κοντά, για να μπορέσουμε να σε βοηθήσουμε, να βοηθήσουμε τον εργαζόμενο, να έχει σιγουριά, με το ασφαλιστικό, με την υγεία, με την παιδεία και, βεβαίως, και ευημερία. Αυτό το μοντέλο έχει πετύχει και μπορούμε εμείς οι Σοσιαλδημοκράτες να αναδείξουμε αυτό τον εναλλακτικό δρόμο που δεν έχει σήμερα η Ελλάδα.

Οι αξίες μας και το λαϊκό έρεισμα

Εμείς πρέπει να γυρίσουμε στις αξίες μας και όποτε τις χάσαμε, πραγματικά χάσαμε είτε την εξουσία ή την επαφή μας με τα στρώματα τα λαϊκά, τα στρώματα τα οποία θέλουμε να εκφράσουμε. Οι αξίες μας είναι πολύ συγκεκριμένες. Είναι η αξία της αλληλεγγύης. Είναι οι δημοκρατικές διαδικασίες και τα δημοκρατικά δικαιώματα. Είναι η επένδυση στον άνθρωπο, στην παιδεία, στην υγεία, στη δουλειά, στην απασχόληση, στο ασφαλιστικό σύστημα, ώστε να υπάρχει η ασφάλεια και η σιγουριά και βεβαίως σε μια ποιότητα ζωής. Αυτές οι αξίες έχουν βεβαίως και τη βασική λογική της σοβαρής αναδιανομής του πλούτου, υπέρ βεβαίως της κοινωνίας, των ασθενέστερων στρωμάτων, των μεσαίων στρωμάτων. Με τις μεγάλες αλλαγές που έχουμε σε διεθνές οικονομικό επίπεδο, έχουμε ανατροπές σ' αυτή την αναδιανομή του πλούτου υπέρ των ισχυρότερων, υπέρ των πλουσιότερων, υπέρ εκείνων που έχουν με τον Α ή Β τρόπο δυνατότητα πρόσβασης στο κράτος, πρόσβασης στα κέντρα εξουσίας. Άρα λοιπόν ο αγώνας μας είναι να μπορέσουμε να ανατρέψουμε αυτή την αντίληψη, αυτή τη λογική κι αυτή την πρακτική, που είναι μια συντηρητική λογική, και πραγματικά ξανά να πάμε σε μια πολιτική αναδιανομής του πλούτου, που μπορεί να είναι είτε στο εισόδημα, είτε, όπως σας είπα, και στα ευρύτερα δημόσια αγαθά, τα οποία είναι απαραίτητα πια. Εμείς το πιστεύουμε ως Σοσιαλιστές, όχι μόνο ως μια ιδεολογική βάση μας για να προσφέρουμε κάτι καλύτερο, γιατί το πιστεύουμε από πλευράς ηθικής, αλλά και από πλευράς ακόμα και αναπτυξιακής μιας χώρας, διότι ένας πολίτης ο οποίος αισθάνεται σιγουριά, αισθάνεται ότι έχει προοπτική, είναι αυτός ο οποίος μπορεί να αντιμετωπίσει και τις νέες εξελίξεις στην οικονομία και στην παγκόσμια κοινωνία.

Η λαίλαπα της Νέας Δημοκρατίας

Μην ξεχάσετε ότι έχουμε τρία με τέσσερα χρόνια Νέας Δημοκρατίας και στα τρία-τέσσερα αυτά χρόνια έχουμε την υποχρηματοδότηση της παιδείας, την υποχρηματοδότηση της υγείας, τη λεπλασία των ασφαλιστικών ταμείων με τα δομημένα ομόλογα, την κακή διαχείριση των χρημάτων των ταμείων. Έχουμε τις απανωτές φορολογίες, προβλέπεται νέο ΦΠΑ, έχουμε τις αυξήσεις τις τεράστιες στους δημόσιους οργανισμούς, έχουμε μία αφαίμαξη από τα λαϊκά στρώματα χρημάτων και φοροαπαλλαγές για τους πλούσιους, μια πολιτική που δημιουργεί τεράστια ανισότητα. Και βεβαίως έχουμε κι εμείς κάνει πολύ αυστηρή κριτική στον τρόπο που η κυβέρνηση αντιμετωπίζει τις τράπεζες και την τεράστια κερδοσκοπία που εκεί υπάρχει. Αυτή είναι μια πολιτική των τεσσάρων τελευταίων ετών και γι' αυτήν ευθύνεται η Νέα Δημοκρατία.

Ο Γιώργος Παπανδρέου απαντά σε ερωτήσεις μέσω internet

Για την ΕΕ και την αναδιανομή του πλούτου

Σε ό,τι αφορά την Ευρωπαϊκή Ένωση, έχουμε παλέψει. Πολύ σωστά λέει ο νέος του διαδικτύου ότι υπάρχουν ζητήματα σε ότι αφορά και τη δημοκρατία και το κοινωνικό πρόσωπο. Παλέψαμε και μάλιστα από τον Ανδρέα Παπανδρέου, για την αναδιανομή του πλούτου μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Τα λεγόμενα Μεσογειακά Ολοκληρωμένα Προγράμματα, μετά το Ταμείο Συνοχής, τα Κοινοτικά Πλαίσια Στήριξης, είναι ουσιαστικά ελληνική υπόθεση. Εμείς το ξεκινήσαμε, το παλέψαμε, βάλαμε τα βέτο μας, μετά ήρθε η Ισπανία και η Πορτογαλία και καταφέραμε να υπάρχουν αυτά τα ταμεία που είναι ένα βασικό στοιχείο αναδιανομής του πλούτου, μεταφοράς κονδυλίων δηλαδή από τις πλουσιότερες χώρες στις φτωχότερες περιοχές της Ευρώπης. Θα θέλαμε πολλά περισσότερα. Δεύτερον, μιλάμε για μία κοινωνική Ευρώπη. Πράγματι, μια απλώς Ευρώπη της αγοράς δεν μας κάνει, μια κοινωνική Ευρώπη σημαίνει και για το περιβάλλον και βεβαίως για την εργασία, για την απασχόληση, για την ποιότητα ζωής. Σε αυτά όταν είχε πλειοψηφία σοσιαλιστικών κομμάτων, είχαμε κάνει σημαντικά βήματα, παρότι θα έπρεπε να είχαμε κάνει κι άλλα.

Το θέμα της δημοκρατίας

Απέναντι και στην ανεξέλεγκτη αγορά και σε μια ισχυρή και πολλές φορές πελατειακή γραφειοκρατία, ή αν θέλετε μια υπερβολική εξουσία μιας γραφειοκρατίας, που δεν υπάρχει μόνο στην Ελλάδα αλλά μπορεί να υπάρχει και στην Ευρωπαϊκή Ένωση, εμείς λέμε δημοκρατία. Ο δημόσιος χώρος, οι δημόσιες πολιτικές, οι πολιτικές που αφορούν το ευρύτερο κοινό, τον πληθυσμό της Ευρώπης. Γι' αυτό και προσωπικά στον αγώνα που δώσαμε για το Σύνταγμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ο οποίος εγκαταλείφθηκε από την κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, ούτε καν σχολιάζεται και συζητιέται το θέμα της νέας Συνθήκης διότι δεν είχε καμία ουσιαστική παρουσία η Ελλάδα τα τελευταία χρόνια σε αυτή τη συζήτηση, εμείς είχαμε προωθήσει το δημοψήφισμα όχι μόνο το εθνικό αλλά το ευρωπαϊκό, από την πρόταση να εκλέγεται ο Πρόεδρος του Συμβουλίου και της Επιτροπής άμεσα από τους πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, είχαμε προωθήσει τη λογική της συμμετοχής των μη κυβερνητικών οργανώσεων σε διαβουλεύσεις και σε ακροάσεις όλων των οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την ενίσχυση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και βεβαίως την πιο ισχυρή εξωτερική και κοινωνική πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Άρα σε αυτά, που μπορώ να πω ότι συμφωνώ, είναι ένας αγώνας τον οποίον κάνουμε εμείς οι Σοσιαλιστές και ιδιαίτερα το ΠΑΣΟΚ για την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Η «εξωτερική πολιτική» της ΝΔ

Πρώτα απ' όλα θεωρώ ότι αυτά που λέει η Νέα Δημοκρατία για την εξωτερική πολιτική δεν έχουν και πολύ μεγάλη σημασία. Πήρε, αξιοποίησε... Η Νέα Δημοκρατία έχω την αίσθηση ότι λειτουργεί στην εξωτερική πολιτική όπως λειτουργεί και στην εσωτερική πολιτική. Μια πελατειακή αντίληψη απέναντι στα πράγματα. Όπως, δηλαδή, θα κάνει κάποιο ρουσφέτι, θα κάνει κάποια πελατειακή σχέση με κάποιο συμφέρον εσωτερικά για να κερδίσει κάτι, έτσι βλέπει βεβαίως, ως υποδεέστερη όμως, τις μεγάλες δυνάμεις και παίζει να πάρει κανένα ρουσφέτι. Σ' αυτή την περίπτωση πήρε το ρουσφέτι να πει η Αμερική ότι, ξέρετε, η Ελλάδα είναι στρατηγικός εταίρος. Αυτό δεν έχει καμία ουσιαστική σημασία. Η Ελλάδα έχει λόγο όταν έχει εξωτερική πολιτική συγκεκριμένη, με σχέδιο, με προτάσεις, ότι είναι αξιόπιστη και όταν αναγκάζεται είτε είναι η Αμερική είτε είναι η Ρωσία ή οποιαδήποτε άλλη χώρα, να την ακούνε λόγω της αξιόπιστης πολιτικής και λόγω της παρουσίας της στα Βαλκάνια, στη Μεσόγειο, στη Μέση Ανατολή ή οπουδήποτε αλλού. Αυτό είχαμε καταφέρει εμείς να είναι αξιόπιστη η Ελλάδα και άσχετα με το πώς μας λέγανε, αν ήταν στρατηγική ή όχι η σχέση, ήταν μια φωνή την οποία ακούγανε. Μάλιστα δεν υπήρχε για τα Βαλκάνια κανένας ξένος ηγέτης, κανένας Υπουργός Εξωτερικών που θα ασχολιόταν σοβαρά με τα Βαλκάνια που να μην περάσει από την Αθήνα, να μην συζητήσει μαζί μας για τα προβλήματα των Βαλκανίων, διότι ήξερε ότι και λόγο είχαμε και ρόλο παίζαμε. Άρα, λοιπόν, αυτό είναι το πρώτο ζήτημα.

Τα κριτήρια επιλογής πολιτικών και ο ρόλος των ΜΜΕ

Πρώτα απ' όλα θα επιμείνω στην αυτονομία της πολιτικής και σε καθαρές σχέσεις με όλα τα κέντρα εξουσίας, είτε

ΣΕΛΙΔΑ 8 →

είναι το κεφάλαιο είτε είναι ο επιχειρηματίας είτε είναι το μέσο ενημέρωσης. Πρέπει επιτέλους στη χώρα μας να υπάρχει ο διαχωρισμός, αν θέλετε οι διακριτές εξουσίες, η διάκριση των εξουσιών ώστε να μπορούν να αλληλοελέγχονται υπέρ του πολίτη. Όταν υπάρχει μια εύκολη και παρασκηνιακή συνεργασία μεταξύ διαφόρων εξουσιών, περιθωριοποιείται ο πολίτης, δεν έχει λόγο, δεν έχει γνώση, δεν έχει τη δυνατότητα να ζητήσει να αλλάξουν τα πράγματα. Άρα, λοιπόν, θα πρέπει τα μέσα ενημέρωσης πράγματι να παίξουν το ρόλο τους ελέγχου της πολιτικής ζωής, όχι να παίξουν το ρόλο να παρεμβαίνουν στα εσωκομματικά ή στα πολιτικά πράγματα με έναν τρόπο που θέλουν να προωθήσουν συγκεκριμένα συμφέροντα. Αυτό είναι ένα θέμα δημοκρατίας που δεν είναι μόνο ελληνικό, είναι και παγκόσμιο. Μάλιστα με τον Ρομάνο Πρόντι όταν ήταν Πρόεδρος της Επιτροπής της Ευρωπαϊκής Ένωσης και επειδή είχε το σημαντικό πρόβλημα με τον Μπερλουσκόνι στην Ιταλία, είχαμε κάνει μια σοβαρή συζήτηση... για τα θέματα των Μέσων Ενημέρωσης στην Ευρώπη. Αν μπορούσε, δηλαδή, η Ευρωπαϊκή Ένωση να πάρει μέτρα για να μπορέσει να σπάσει ένα ολιγοπώλιο, αν θέλετε μια εξουσία που συγκεντρωνόταν σε λίγα χέρια στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Αυτό είναι ένα παγκόσμιο πρόβλημα, αλλά είναι και ένα ελληνικό πρόβλημα. Δεν είναι τυχαίο ότι εγώ ζήτησα και προτείναμε προεκλογικά τα Κρατικά Μέσα Ενημέρωσης να υπαχθούν στο Υπουργείο Πολιτισμού. Μάλιστα το ονομάσαμε Υπουργείο Πολιτισμού, Τουρισμού και Νησιώτικης Ανάπτυξης γιατί; Γιατί πιστεύω ότι θα πρέπει να αναδείξουμε την ποιοτική τηλεόραση, να αναδείξουμε δηλαδή προγράμματα που δεν είναι σε ανταγωνισμό με τα ιδιωτικά τα οποία έχουν άλλους λόγους τηλεθέασης, για να έχουν διαφημιστικά έσοδα να τρέχουν πίσω από το εντυπωσιακό της στιγμής, της συγκυρίας, το σκάνδαλο, την σκανδαλοθηρία, το να κάνουν την προσωπική ζωή του καθενός δημόσια υπόθεση. Θέματα που μπορεί να είναι πρόσκαιρα και της στιγμής να έχουν ενδιαφέρον, αλλά να μην μπαίνουν σε βάθος στα κεντρικά μας προβλήματα. Η τηλεόραση πρέπει να γίνει εργαλείο διαπαιδαγώγησης του κοινού, όχι προπαγάνδας αλλά διαπαιδαγώγησης του κοινού μέσα από διάλογο, μέσα από συζήτηση και αυτό γίνεται και μάλιστα τώρα στην Ιταλία υπάρχει μια πρόταση που συζητάει το Δημοκρατικό Κόμμα εκεί και ο Πρόντι με τη δημιουργία Forum συζήτησης για τα κοινωνικά προβλήματα. Και μακάρι να γίνει και στην Ελλάδα και εσείς κ. Κούλογλου να είσαστε από τους ανθρώπους που θα μπορούσαν να βοηθήσουν γιατί έχετε αυτή την παράδοση και το όνομα της ποιοτικής προσπάθειας στη τηλεόραση.

Σε τι διαφέρουμε από τη ΝΔ

Θα ήθελα πρώτα απ' όλα να πω ότι μας χωρίζουν δύο διαφορετικές αντιλήψεις, όπως είπα και προηγουμένως, αντίληψη για τον τρόπο διακυβέρνησης της χώρας, μια άλλη αντίληψη για την εξουσία, ένα πολύ βασικό στοιχείο, που αυτό βεβαίως διαπερνά ή πρέπει να διαπερνά εν πάση περιπτώσει όλες μας τις πράξεις. Όταν αυτό το θέμα της διακυβέρνησης ή της εξουσίας εμείς κάπως αφομοιωθήκαμε με δεξιές πρακτικές, τότε πιστεύω χάσαμε κι ένα μέρος της εμπιστοσύνης του ελληνικού λαού και το ότι κάνουμε αυτή τη μάχη και εσωκομματικά αυτή τη στιγμή να αποβάλουμε αυτές τις συνήθειες, πρακτικές και λογικές της εξουσίας για την εξουσία, είναι μια λυτρωτική διαδικασία που μας ξαναφέρνει στις ρίζες μας και στις δικές μας αξίες και πολιτικές. Αλλά μπορώ να σας αναφέρω. Έχουμε ριζικές διαφορές για την αντιμετώπιση του περιβάλλοντος, ριζικές αλλαγές για τον τρόπο που χειρίζεται τα δημόσια αγαθά, την υγεία, την παιδεία, το ασφαλιστικό. Ριζικές διαφορές έχουμε με τον τρόπο που χειρίζεται την αυτοδιοίκηση, που θέλει όλο και περισσότερη συγκέντρωση εξουσίας. Ριζικές βέβαια διαφορές έχουμε στον τρόπο που χειρίζεται την οικονομία, όπου υπάρχει μια αφαίμαξη από τον φτωχότερο και τον μέσο Έλληνα πολίτη υπέρ των λίγων, των ισχυρότερων, των ημετέρων, αν θέλετε των αρεστών, των πλουσίων... Όταν εκλεγώ Πρωθυπουργός θα σας δείξω πόσο πρακτικά διαφορετικές είναι.

Το Περιβάλλον και το θέμα του κτηματολογίου

Για το θέμα του κτηματολογίου... ο στόχος ήταν και είναι βεβαίως του ΠΑΣΟΚ να υπάρξει κτηματολόγιο, που δεν υπήρξε. Είμαστε εμείς και η Αλβανία σε όλη την Ευρώπη λόγω παραδόσεων και οθωμανικής αυτοκρατορίας που δεν έχουμε κτηματολόγιο. Είναι απαραίτητο να γίνει για να μπορούμε να έχουμε μια σύγχρονη διοίκηση, αποκέντρωση εξουσιών και σωστή ανάπτυξη και βεβαίως και προστασία του περιβάλλοντος. Είναι ένα από τα στοιχεία όμως. Υπάρχουν πολλά άλλα. Εγώ πιστεύω κ. Κούλογλου ότι βρισκόμαστε σε μια στιγμή της ανθρωπότητας που το περιβάλλον είναι κυρίαρχο θέμα, δημιουργεί απειλές, αλλά για τη χώρα μας δημιουργεί και ευκαιρίες. Με ποια έννοια; Πρέπει να φύγουμε από ένα μοντέλο που ξέραμε των μεγάλων έργων και μόνο, των επιδοτήσεων στη γεωργία μας, μιας βιομηχανίας που βγάζει φθηνά προϊόντα, αλλά όχι ποιοτικά προϊόντα και βέβαια μ' αυτόν τον τρόπο καθηλώνει τους μισθούς και τις συνθήκες εργασίας και να πάμε σε μια ποιοτική ανάπτυξη που έχει επίκεντρο τρία στοιχεία. Το περιβάλλον και βεβαίως όλες τις νέες τεχνολογίες που έχουν σχέση με το περιβάλλον, την ιστορία μας και την ταυτότητά μας, που θα συνδέονται με τα προϊόντα μας και την επένδυση στην παιδεία και στην καινοτομία, που είναι βασικά η επένδυση στον άνθρωπο, στη γνώση. Το περιβάλλον λοιπόν για μας πρέπει να είναι η νέα μας αναπτυξιακή πορεία, το νέο μας αναπτυξιακό όραμα, όπου γεωργικά προϊόντα, γιατί δεν βγάζουμε οικολογικά, βιολογικά, ποιοτικά προϊόντα; Μόνο αυτά θα είναι ανταγωνιστικά. Δεν θα ανταγωνιστούμε φθηνά προϊόντα που θα έρθουν από την Βραζιλία, που θα έρθουν από την Αφρική, που θα έρθουν από την Ινδία ή από αλλού. Βιομηχανικά προϊόντα. Αν θέλουμε να βγάλουμε ρούχα, ας βγάλουμε ρούχα που έχουν ίνες οικολογικές, που έχουν ντιζάιν, που έχουν γνώση, που έχουν επένδυση στην ταυτότητα την ελληνική. Αν θέλουμε τουρισμό ποιοτικό, θα πρέπει να είναι συνδεδεμένος με τον πολιτισμό μας, με τον αθλητισμό, με τις ομορφιές του περιβάλλοντος, με τη διατροφή την ελληνική τη μεσογειακή. Εάν θέλουμε τεχνολογία καινούργια, γιατί δεν τη συνδέουμε με τις ήπιες μορφές ενέργειας; Να αναπτύξουμε εμείς την αιολική ενέργεια, την ηλιακή ενέργεια, αλλά και σε όλες τις συγκοινωνίες μας, σε όλα τα μαζικά μέσα μεταφοράς να μπορέσουμε να διαμορφώσουμε ενεργειακές πολιτικές και στα κτίριά μας και στις κατοικίες μας, που αξιοποιούν τη νέα τεχνολογία. Θα σας δώσω ένα παράδειγμα που μου έκανε εντύπωση. Υπάρχει μια εταιρεία «Sol-energy», ιδιωτική εταιρεία μεν, η οποία όμως χρηματοδοτήθηκε μαζί με το Μετσόβιο Πολυτεχνείο, το Αριστοτέλειο της Θεσσαλονίκης και το Δημοκρίτειο, από την Ευρωπαϊκή Ένωση επί ημερών μας, επί ημερών του ΠΑΣΟΚ για ένα πιλοτικό πρόγραμμα. Διαμόρφωσε ένα ολόκληρο κτίριο στο Φάληρο το οποίο είναι ενεργειακά αυτόνομο. Δηλαδή, δεν έχει καμία ανάγκη να πάρει ηλεκτρισμό ή να χρησιμοποιήσει πετρέλαιο από τρίτες πηγές. Μόνο μέσα από το ίδιο, τη λειτουργία του κτιρίου με την αιολική ενέργεια, με την ηλιακή ενέργεια μπορεί και έχει ό,τι ενεργειακές ανάγκες χρειάζεται. Αυτό το πρότυπο αναπτύχθηκε με 100% ελληνική τεχνογνωσία. Αναπτύχθηκε με 100% ελληνικές προτάσεις και σχεδιαστές. 95% περίπου με ελληνικά υλικά, πρώτες ύλες και βεβαίως αποτελεί πρότυπο διεθνώς. Έτυχε προχθές, όπως συζητήσαμε, να βρεθώ στην Παλαιστίνη και στο Ισραήλ και εκεί σε μια Διεθνή Έκθεση στο Τελ Αβίβ ήταν βραβευμένο αυτό το έργο με γνώση για το έργο αυτό από τον Πρόεδρο Πέρες του Ισραήλ. Προχθές είδα τον πρώην Πρόεδρο [των ΗΠΑ], τον Κλίντον, ο οποίος μου μίλησε γι' αυτό το έργο. Σκεφθείτε, λοιπόν, ότι έχουμε εμείς τη δυνατότητα να εξάγουμε τεχνογνωσία που βασίζεται στις δικές μας ιδιαίτερες ικανότητες και στα δικά μας συγκριτικά πλεονεκτήματα που θα διαμορφώσει νέα απασχόληση, νέες δουλειές, αλλά θα διαμορφώσει και μια ποιότητα ζωής για την Ελλάδα. Εγώ πιστεύω ότι αυτό που λέμε η Πράσινη Οικονομία, η Πράσινη Ανάπτυξη είναι το μέλλον της χώρας μας και είναι το πρότυπο που εμείς ως ΠΑΣΟΚ προωθούμε για την κυβέρνησή μας... Τώρα, στη Σοσιαλιστική Διεθνή έχουμε διαμορφώσει μια Επιτροπή Προσωπικοτήτων με δυο Προέδρους τον Γιούραν Πέρσον πρώην Πρωθυπουργό της Σουηδίας και τον Ρικάρντο Λάγος πρώην Πρόεδρο της Χιλής για τα θέματα ακριβώς αυτά του περιβάλλοντος. Γιατί πια οι Σοσιαλιστές παγκοσμίως το βάζουν ως πρώτη προτεραιότητα, το βάζουμε και εμείς ως πρώτη προτεραιότητα. Και το τονίζω, το νέο όραμα για την Ελλάδα πρέπει να είναι ένα νέο αναπτυξιακό μοντέλο, η Πράσινη Ανάπτυξη που συνδέεται με περιβάλλον, με γνώση και με την ιστορική μας ταυτότητα».

Η συμμετοχική Δημοκρατία

Πρώτα απ' όλα είμαι απ' αυτούς που μάλιστα πολλοί κορόιδευαν θα έλεγα πριν από κάποια χρόνια όταν μιλούσα γι αυτά τα θέματα, ότι θα παίξουν ρόλο, όπως έχει παίξει ρόλο ο Τύπος, παλιότερα να πάω και πιο πίσω και πάλι στη σοσιαλδημοκρατία όταν βγήκε ο Τύπος όταν βγήκε η Εφημερίδα ήταν η πρώτη φορά που το εργατικό κόμμα στην Αγγλία μπορούσε να επικοινωνήσει μεταξύ των στελεχών του και μέσα στα συνδικάτα. Το εργατικό κίνημα λοιπόν χρησιμοποίησε την εφημερίδα ως μέσο οργάνωσης του μεγάλου αυτού χώρου του εργατικού κινήματος, που δεν είχε τις δυνατότητες να επικοινωνήσει... Όμως, ένα πρόβλημα που είχαν είναι ότι ήταν αγράμματοι οι περισσότεροι εργαζόμενοι και το εργατικό κίνημα ξεκίνησε την επιμόρφωση των εργαζομένων για να μπορούν να διαβάζουν την εφημερίδα και βεβαίως και την εφημερίδα του εργατικού κόμματος. Μέσα απ' αυτό δημιουργήθηκε το αίτημα της κοινωνίας, μέσα από το λαϊκό κίνημα, για τη γενική εκπαίδευση. Η γενική εκπαίδευση έγινε από το αίτημα των συνδικάτων του εργαζόμενου λαού να μπορεί να έχει δικαίωμα στη μόρφωση. Θα έλεγα ότι και σήμερα το δικαίωμα στην πρόσβαση στο διαδίκτυο, το δικαίωμα στη γνώση του πως χειρίζεται το διαδίκτυο, το δικαίωμα σε αυτή την πληροφόρηση, είναι πάλι ένα κοινωνικό αίτημα το οποίο η Ελλάδα κι εμείς οι Σοσιαλιστές πρέπει να το στηρίξουμε. Δεν είναι απλώς ένα τεχνολογικό χόμπι και ένα βίτσιο ας το πούμε έτσι κάποιων ανθρώπων, είναι ένα θέμα κοινωνικό που μας εγγυάται εφόσον εμείς μπούμε σε αυτή τη διαδικασία, να έχουμε πρόσβαση σε μια τεράστια βιβλιοθήκη ουσιαστικά πηγή πληροφόρησης και γνώσης. Δεύτερον, εγώ πιστεύω ότι οι πολιτισμοί του κόσμου και ο δικός μας πολιτισμός θα υπάρχει ή θα κάνεται ανάλογα με το κατά πόσον βρισκόμαστε εμείς στο διαδίκτυο. Σήμερα παντού στον κόσμο επισκέπτονται οι νέοι το διαδίκτυο, είναι το μέσο μέσα από το οποίο ενημερώνονται. Εάν εμείς δεν παράξουμε πληροφόρηση, εάν δεν αναδείξουμε τον πολιτισμό μας μέσα από το διαδίκτυο, τα αρχαία μας, τον πολιτισμό μας, τον τουρισμό μας, τις δραστηριότητές μας, τη σύγχρονη τέχνη μας, τότε η Ελλάδα θα περιθωριοποιείται όλο και περισσότερο, θα ξεχνιέται η Ελλάδα παρά τη μεγάλη παράδοσή της... [...] Το τρίτο είναι βεβαίως αυτό της διαβούλευσης και της δημοκρατικής διαβούλευσης και είχαμε την ευκαιρία ως Προεδρία της Ευρωπαϊκής Ένωσης να κάνουμε ένα μεγάλο πείραμα, ουσιαστικά να έχουμε την ηλεκτρονική Προεδρία, όπου ανοίξαμε το διαδίκτυό μας και δώσαμε το δικαίωμα σε πολίτες της Ευρώπης να μιλήσουν για τα θέματα τα οποία εμείς θα συζητάγαμε ως Συμβούλιο Υπουργών Εξωτερικών ή άλλων Συμβουλίων. Υπήρξε τρομερή συμμετοχή τότε το 2003 και μέσα από τη συμμετοχή εμείς βγάζαμε ένα περιληπτικό σημείωμα, το οποίο δίναμε σε όλους τους Υπουργούς για να υπάρχει αυτή η διαβούλευση και μετά, βεβαίως, να ενημερώνουμε εμείς αυτούς που σερφάρουν όπως λέγεται στο διαδίκτυο. Πιστεύω ότι υπάρχουν ακόμα και νέες μορφές διαβούλευσης, όπως είναι το wikipedia, δηλαδή μορφές συνεργασίας μέσα από το διαδίκτυο που κατασκευάζουν ένα νέο προϊόν, που μπορεί να είναι συνεργασία πολλών πολιτών ανά τον κόσμο. Αυτά είναι νέα, πολύ σημαντικά στοιχεία, τα οποία ως κόμματα και το ΠΑΣΟΚ ήδη το χρησιμοποιεί, υπάρχει πολύ μεγάλη ζωντανή συζήτηση ακόμα και για την εσωκομματική μας διαδικασία μέσα από τους bloggers και μέσα από τους χειριστές του διαδικτύου. Θα έλεγα όμως ότι υπάρχει και η άλλη πλευρά του νομίσματος, ότι αυτός ο χώρος που θα αλλάξει πλήρως και τη λογική της σημερινής τηλεόρασης, θα δούμε μεγάλες ανατροπές πολύ σύντομα στο θέμα της τηλεόρασης που είναι ένας μονόλογος ουσιαστικά προς τον τηλεθεατή και όλο και περισσότερο η νέα γενιά βλέπει και στις στατιστικές ακόμα έχουν περισσότερη χρήση του διαδικτύου των νέων παρά παρακολούθηση τηλεόρασης από πλευράς χρόνου και πιστεύω είναι και καλό αυτό σε ένα μεγάλο βαθμό. Αλλά το διαδίκτυο μπορεί, εάν δεν το προσέξουμε, εάν δεν το διαφυλάξουμε, να είναι όχι απλώς ένας ιστός, αλλά ένας ιστός της αράχνης, δηλαδή ένας τρόπος να παρακολουθείται ο πολίτης, να υπάρχει μια ουσιαστική στόχευση, στοχοποίηση του πολίτη από διαφημιστικές εταιρείες ή από κυβερνήσεις ή από διάφορα κέντρα εξουσίας που θα προσπαθήσουν να αλλοιώσουν ή να καθοδηγήσουν τις συνειδήσεις ή και να παρακολουθήσουν και τα βήματά του, το πού πάει, τι κάνει, πώς ζει και τα λοιπά. Ήδη αυτά τα προβλήματα έχουν αναδειχθεί και υπάρχουν μεγάλα κινήματα για τα πνευματικά δικαιώματα ή τα δικαιώματα του ιδιωτικού χώρου μέσα από το διαδίκτυο.

Το υψηλό κόστος του διαδικτύου

Είναι από τα μεγάλα προβλήματα, έχουμε κάνει σοβαρή κριτική προς την κυβέρνηση διότι θα πρέπει από τη μια μεριά να απελευθερώσει τη λειτουργία και άλλων φορέων που θα χρησιμοποιήσουν τα δίκτυα του ΟΤΕ βεβαίως, εγώ πιστεύω ότι τα δίκτυα του ΟΤΕ πρέπει να μείνουν δημόσια, αλλά πάνω στα δίκτυα του ΟΤΕ μπορούν να δημιουργηθούν νέες υπηρεσίες και νέα δίκτυα και προσφορά υπηρεσιών στους νέους. Όμως αυτό το οποίο προτείνω και προτείνουμε ως ΠΑΣΟΚ είναι το κράτος να έρθει να συμβάλει, ώστε το κόστος για την πρόσβαση να μειωθεί, ιδιαίτερα σε διάφορες κοινωνικές ομάδες, π.χ. στα σχολεία, στους φοιτητές να υπάρχει δωρεάν πρόσβαση στο δίκτυο. Είναι πολύ βασικό όχι μόνο για την πρόσβασή τους στην πληροφόρηση, αλλά για την εξοικείωσή τους σε αυτό τον κόσμο και θα έλεγα και για την ισότητα στη χώρα μας, διότι ένα παιδί που ίσως να έχει η οικογένειά του κάποια χρήματα έχει αυτή τη δυνατότητα, ένα παιδί όμως που βρίσκεται σε μια φτωχογειτονιά ή πολλές φορές στην επαρχία, πολλές φορές σε περιοχές όπου δεν υπάρχει πρόσβαση στο διαδίκτυο, είχα πάει στον Άη-Στράτη π.χ. και είχαν μια γραμμή του Υπουργείου Παιδείας. Και έκλεισε αυτή η γραμμή γιατί, γιατί τα παιδιά το χρησιμοποιούσαν παραπάνω –έλεγε το Υπουργείο Παιδείας– απ' ό,τι θα έπρεπε. Κρίμα, γιατί να μη χρηματοδοτηθεί αυτό που κρατάει αυτά τα παιδιά στον Άη Στράτη σ' αυτό το νησί το ακριτικό και είναι τόσο σημαντικό για την αποκέντρωση και την ζωντανή πολιτιστική παρουσία τόσων πολλών περιοχών στη χώρα μας».

Δημόσια και ιδιωτική παιδεία

[...] Νομίζω ότι πάρα πολλοί γονείς έχουν το ίδιο δίλημμα και δεν είναι μόνο παιδιά πολιτικών. Εγώ προσωπικά έχω κάνει και σε δημόσια σχολεία και σε ιδιωτικά και στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Έκω περάσει περίπου από 5 χώρες διάφορα εκπαιδευτικά συστήματα και 8, 9 διαφορετικά σχολεία πριν τελειώσω τις σπουδές μου. Ξέρω ότι υπάρχουν δημόσια σχολεία πολύ καλά, με πολύ καλές προδιαγραφές και που δεν θα σκεφτόταν ποτέ ένας γονιός να το πάει σε ένα ιδιωτικό σχολείο. Όταν όμως σε μια γειτονιά που οι δυο γονείς δουλεύουν, αφήσουν το παιδί τους και στη μια ή στις δυο η ώρα δεν έχει τι άλλο να κάνει, πολλές φορές σου λέει να το πάω σε ένα ιδιωτικό σχολείο για να το κρατήσουν μερικές ώρες παραπάνω. Γι' αυτό μιλάμε για την ανάγκη χρηματοδότησης των σχολείων, γι' αυτό μιλάμε για την ανάγκη να υπάρχει απογευματινό σχολείο, απογευματινά μαθήματα που θα του δώσουν την αναγκαία φροντιστηριακή υποστήριξη για να μπορέσει να έχει ενισχυτική διδασκαλία να μην χρειάζεται να πάει σπίτι με έναν όγκο δουλειάς, να έχει δηλαδή ελεύθερο χρόνο, να πάμε σε ένα σχολείο όπου αναπτύσσει την κριτική σκέψη και την αναλυτική σκέψη και όχι την αποστήθιση και το συναγωνισμό με τον διπλανό του για να μπει σε μια θέση στο πανεπιστήμιο. Δηλαδή, αλλαγή και του εξεταστικού συστήματος. Να πάμε σε ένα σχολείο που είναι ολοήμερο όπως είπαμε και βεβαίως να ενισχύσουμε νηπιαγωγεία, παιδικούς σταθμούς για όλες τις γειτονιές, ώστε οι γονείς να μην έχουν πρόβλημα να ψάχνουν για ιδιωτικά σχολεία. Δεν είμαι εναντίον του να υπάρχουν ιδιωτικά σχολεία, αλλά μπορεί να υπάρχουν πολύ καλά δημόσια σχολεία. Και επειδή το 90% για να μην πω το 95% του Ελληνικού λαού σπουδάζει σε δημόσια σχολεία, πρέπει να δώσουμε βάρος στην ποιότητα στο δημόσιο σχολείο, με χρηματοδότηση και με αλλαγές των δομών, με καλύτερους μισθούς για τους δασκάλους και τους καθηγητές, με επιμόρφωση και βεβαίως με μια σύγχρονη υποδομή που θα βοηθάει τους νέους να έχουν ανοιχτούς ορίζοντες.

Η συμμετοχική δημοκρατία στην Ευρώπη

Πιστεύω ότι η συμμετοχική δημοκρατία που αναδεικνύεται απ' αυτή τη διαδικασία, είναι ένα κύριο στοιχείο της νέας φυσιογνωμίας του σοσιαλισμού στην Ευρώπη αλλά και παγκοσμίως. Η έννοια της δημοκρατίας ξαναγεννιέται, μέσα από μια κοινωνία και από θεσμούς που βάζει νέα στοιχεία συμμετοχής, νέα στοιχεία συμμετοχής, νέα στοιχεία ουσιαστικά δικαιωμάτων και εξουσίας για τον πολίτη. Σ' αυτή την περίπτωση η Ιταλία, με την οποία έχουμε στενές σχέσεις και μέσα από τη Σοσιαλιστική Διεθνή με τα κόμματα αυτά, ακολούθησε ένα δρόμο που ξεκινήσαμε εμείς το 2004 με το ίδιο καταστατικό. Είχαμε πολύ στενές σχέσεις και με τον Πιέρο Φασίνο, που τον είδα μάλιστα και προχθές και στην Ραμάλα και στο Τελ Αβίβ και συζητήσαμε για τα θέματα. Ακολούθησαν, λοιπόν, ανοιχτές διαδικασίες. Ανοιχτές διαδικασίες καλώντας μέλη, φίλους, μετανάστες, νέους να μπορούν να ψηφίσουν για το νέο κόμμα και σ' αυτή την περίπτωση νομίζω είναι πολύ χρήσιμο ως εμπειρία και για τη δική μας εμπειρία, για τη δική μας περίπτωση, με διαφορετικά κόμματα τα οποία συνενώθηκαν και δημιούργησαν μια νέα ενότητα. Το ίδιο μπορούμε να κάνουμε. Εμείς δεν είμαστε διαφορετικά κόμματα. Μπορεί να υπάρχουν εσωτερικά διαφορετικές απόψεις, αλλά μέσα απ' αυτή την πλατιά δημοκρατική διαδικασία θα διαμορφωθεί μια νέα ενότητα, μια νέα εντολή με πολιτικό περιεχόμενο για το αύριο του ΠΑΣΟΚ, που θα βγει πολύ πιο ισχυρό απ' αυτές τις διαδικασίες. Ένα ΠΑΣΟΚ μέσα από μια ωρίμανση, μέσα από μια συζήτηση, μέσα από μια αντιπαράθεση, που πολλές φορές μπορεί να είναι και λίγο σκληρή, αλλά όμως είναι μια πολιτική δημοκρατική αντιπαράθεση κι αυτό νομίζω είναι το θετικό. Επίσης θετικό είναι ότι ο Πρόντι με τον προηγούμενο συνασπισμό της Ελιάς πήρε περίπου 32% του ποσοστού του εκλογικού σώματος στην Ιταλία και σήμερα μετά απ' αυτή τη διαδικασία που ακολουθήθηκε με την εκλογή, με τη δημιουργία αυτού του νέου κόμματος και τη συμμετοχή τόσων ανθρώπων, περίπου 3,5 εκατομμυρίων Ιταλών, στα γκάλοπ το κόμμα έχει φτάσει κοντά στα 37%, που για την Ιταλία, για την Ευρώπη ολόκληρη είναι πάρα πολύ μεγάλο ποσοστό για τους σοσιαλιστές και τους δημοκράτες της Ιταλίας.

Για το Σκοπιανό

Πρώτα απ' όλα η κυβέρνηση έχει τεράστιες ευθύνες, θα έλεγα οι δυο κυβερνήσεις της Νέας Δημοκρατίας, παλαιότερα του κ. Μητσοτάκη και τώρα του κ. Καραμανλή, για την πολύ κακή θέση την οποία βρίσκεται σήμερα η χώρα μας διαπραγματευτικά. Εμείς είχαμε καταφέρει να έχουμε μια ισχυρή διαπραγματευτική θέση, πρώτα απ' όλα με μια πολυμερή πολιτική διεθνώς, με ισχυρό ρόλο στα Βαλκάνια, με σοβαρή επιρροή επί της Τουρκίας μέσα από την Ευρωπαϊκή Ένωση, με σοβαρή διεθνή προσωπικότητα και κύρος ως χώρα μέσα από μεγάλα θέματα με τα οποία ασχοληθήκαμε, ακόμα και με τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Μέσα από την Ολυμπιακή εκεχειρία καταφέραμε μια ομόφωνη απόφαση του ΟΗΕ και ενώ εγώ είχα συνεχώς πιέσεις από την Αμερική γύρω από το θέμα του ονόματος, με την απειλή της αναγνώρισης της πρώην Γιουγκοσλαβικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας με το λεγόμενο συνταγματικό όνομα, δεν τόλμησαν επί των ημερών μας να κάνουν αυτή την αναγνώριση διότι ξέρανε τον ισχυρό μας ρόλο και την ουσιαστική μας θέση την οποία είχαμε στα Βαλκάνια και μέσα στην Ευρώπη. Όταν βεβαίως ο κ. Καραμανλής έρχεται και λέει σε ό,τι αφορά την Τουρκία μέσα από το CNN ότι εγώ παραδίδω το βέτο ή δεν ασχολείται, δεν ήταν τυχαίο ότι πολύ γρήγορα ήρθαν και αναγνώρισαν και ήταν ένα χαστούκι στην Ελλάδα, στον κ. Καραμανλή ιδιαίτερα, αλλά και στην Ελλάδα. Αναγνώρισαν και το συνταγματικό όνομα οι Αμερικανοί, τα Σκόπια. Μετά ακολούθησαν κι άλλες χώρες. Έχουμε, λοιπόν, διολισθήσει σε μια διαπραγματευτική θέση πάρα πολύ κακή. Δεύτερον, δεν ξέρουμε ποια είναι η πρόταση για την οποία μιλάει η κυβέρνηση. Δεν μας λέει και μάλιστα την τελευταία φορά που χειρίστηκε το θέμα του ονόματος με τον κ. Νίμιτς μας απέκρυψε, παρότι ήρθε ο τότε υπουργός Εξωτερικών και ενημέρωσε τους αρχηγούς των κομμάτων, μας απέκρυψαν βασικά στοιχεία, τα ψιλά γράμματα αν θέλετε, αλλά πολύ ουσιαστικά σε ό,τι αφορά τη συμφωνία που είχαν κάνει με τον κ. Νίμιτς. Εμείς, λοιπόν, δεν μπορούμε να δώσουμε λευκή επιταγή στον κ. Καραμανλή και στην κυβέρνηση, θα δούμε ακριβώς ποια θα είναι η πρόταση, θα είμαστε αυστηροί κριτές της πρότασης αυτής, θα δούμε και τα ψιλά γράμματα και βεβαίως θα δράσουμε, θα αντιδράσουμε, πάντα με γνώμονα το εθνικό συμφέρον της χώρας μας. Με τον στόχο, να βρεθεί μία αμοιβαίως αποδεκτή λύση μεταξύ της Αθήνας και των Σκοπίων.

Για το όνομα της πΓΔΜ

Δεν θέλω να πω το οτιδήποτε αυτή τη στιγμή, διότι βρισκόμαστε σε μια διαπραγμάτευση. Θεωρώ ότι η συζήτηση για το αν είναι σύνθετη ή δεν είναι σύνθετη, αποδυναμώνει ακόμα και την διαπραγματευτική μας θέση απέναντι στα Σκόπια. Εμείς πρέπει να πούμε ότι δεν υπάρχει μια οποιαδήποτε υποχώρηση της θέσης μας, έως ότου φθάσουμε, που θα έλεγα υποχώρηση στις αξίες μας και στο εθνικό μας συμφέρον δεν πρέπει να υπάρξει, αλλά μια οποιαδήποτε πιθανή αποκάλυψη των προθέσεών μας εάν δεν είμαστε σίγουροι ότι εμείς θα πάρουμε αυτό το οποίο θέλουμε.

Για τη Σοσιαλιστική Διεθνή

Είναι μια ισχυρή δύναμη παγκοσμίως, περίπου 56 κυβερνήσεις, είναι η μεγαλύτερη πολιτική οργάνωση που υπάρχει διεθνώς και βεβαίως υπάρχει μεγάλο ενδιαφέρον, μιλήσαμε για τα προβλήματα στην Ευρώπη. Αλλά μη ξεχνάτε ότι η σοσιαλδημοκρατία και τα σοσιαλιστικά κόμματα στη Λατινική Αμερική παραδείγματος χάρη είναι μεγάλη πλειοψηφία, στην Αφρική υπάρχουν πολλά κόμματα, υπάρχει ενδιαφέρον στην Κίνα ήδη από το κομμουνιστικό κόμμα για την προσέγγιση προς τη Σοσιαλιστική Διεθνή, είναι παρατηρητές στην οργάνωσή μας. Στην Ινδία το κόμμα του Κογκρέσου που δεν ήταν μέλος σιγά-σιγά πλησιάζει κι έχουμε μια στρατηγική συνεργασία, όπως την έχουμε πει. Ουσιαστικά μιλάμε για μία οργάνωση που έχει πολλές θετικές προοπτικές και πιστεύω το δίλημμα του αύριο θα είναι, αυτό το παλαιότερο δίλημμα «βαρβαρότητα ή σοσιαλισμός». Ή θα πάμε σε μία κοινωνία παγκόσμια, με κανόνες, με αξίες, με αρχές, με δημοκρατικές λειτουργίες, με ρυθμίσεις κοινωνικής δικαιοσύνης, με την καταπολέμηση της ανισότητας, των πανδημιών, της φτώχειας, των περιβαλλοντικών προβλημάτων. Ή θα πάμε σε μία κοινωνία και σε μία υφήλιο που θα έχει συγκρούσεις, θα έχει πολώσεις, θα έχει φονταμενταλισμούς, θα έχει πολεμικές συρράξεις, θα έχει υποβάθμιση του περιβάλλοντος, τεράστιες ανισότητες και βεβαίως με πάρα πολλά προβλήματα πια για την ανθρωπότητα. Άρα λοιπόν, το δίλημμα «βαρβαρότητα ή σοσιαλισμός», είναι δίλημμα επίκαιρο και η Σοσιαλιστική Διεθνής θα παίξει σημαντικό ρόλο στο να προωθήσει μία δημοκρατική και σοσιαλιστική κοινωνία παγκοσμίως.

Πάμε μαζί για ένα νέο ξεκίνημα, μια νέα εντολή

Ο επαναπροσδιορισμός της ταυτότητάς μας

Προτεραιότητά μας είναι, όμως, και ο επαναπροσδιορισμός της ταυτότητάς μας, το περιεχόμενο της αντιπροσωπευτικότητάς μας, ο ορισμός του κοινωνικού μετώπου των δυνάμεων που εκπροσωπούμε, η επιβεβαίωση της αντιπαλότητάς μας, με όσους εκπροσωπούν τα μεγάλα συμφέροντα και διαχειρίζονται τις επιδιώξεις τους. Με όσους συμβιβάζονται με τον παρασιτισμό και στεγάζουν, πολιτικά, τους αεριτζήδες του ελληνικού κεφαλαίου. Αντίπαλος μας είναι, δηλαδή, η Νέα Δημοκρατία, που μιλάει για μια δήθεν πλατιά συμμαχία, αλλά είναι ένας απλός όμηρος των συμφερόντων, που έκαναν τις υποκλοπές, που διακίνησαν τα ομόλογα της απάτης, που οδηγούν στην κατάρρευση των «νέων μετρήσεων» για το ΑΕΠ. Όμηρος των συμφερόντων που κάνουν, εκ του πονηρού, λόγο για άμεσες εκλογές, που εκβιάζουν, λίγες εβδομάδες μετά τις εκλογές της 16ης Σεπτεμβρίου, όλο το πολιτικό σύστημα. Γιατί ξέρουν, μόνο να εκβιάζουν, ξέρουν, μόνο να εκφοβίζουν. Οι δυνάμεις αυτές έδρασαν με τον ίδιο τρόπο, και το 1965, και το 1989 και, όπως και τότε, έτσι και σήμερα, θα αντισταθούμε. Θα τις νικήσουμε! Όπως ο Καραμανλής και ο Μητσοτάκης, έτσι και οι άλλες δυνάμεις του συστήματος, μιλούσαν πάντα θολά τη γλώσσα τού δήθεν Κέντρου και τον «μεγάλων κοινωνικών συμμαχιών». Απέφευγαν, όμως, να προσδιορίσουν, ποιον εκφράζουν, ποιον στηρίζουν. Νικήσαμε με τον Ανδρέα Παπανδρέου, ακριβώς επειδή διαχωρίσαμε τους μη προνομιούχους από τους προνομιούχους, στη βάση μιας πολιτικής που υπερασπιζόταν τους πρώτους και περιόριζε την αυθαιρεσία των δεύτερων. Οφείλουμε τώρα να νικήσουμε, με τον επαναπροσδιορισμό των κοινωνικών μας συμμαχιών, στη βάση μιας πολιτικής για την εθνική στρατηγική του 21ου αιώνα. Στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, ο θεμελιακός διαχωρισμός είναι αυτός που ξεχωρίζει τα τμήματα της κοινωνίας που δρουν παραγωγικά, από τα τμήματα της κοινωνίας που ζουν παρασιτικά. Τα πρώτα, παράγουν πλούτο, δημιουργούν ευκαιρίες, διατηρούν τη δυναμικότητα της χώρας στον διεθνή ορίζοντα. Τα δεύτερα, απολαμβάνουν τα προνόμια μιας ασυλίας, μιας ανεξέλεγκτης κερδοσκοπίας και μιας πολιτικής προστασίας, που συγκεντρώνει εξουσίες και ισοπεδώνει τις ιδεολογικές διαφορές. Καθηλώνει τις πολιτικές εξελίξεις, στο αδιέξοδο του αξιώματος, ότι τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει. Εμείς ξέρουμε, ότι υπάρχει άλλος δρόμος. Είναι η προοπτική της συμμαχίας μας, με τους παραγωγικούς και τους δημιουργικούς, τους αδύνατους και τους αποκλεισμένους. Παραγωγικοί και δημιουργικοί, είναι οι ειδικοί, οι τεχνικοί, οι άνθρωποι των τεχνών και των γραμμάτων, που εμπλουτίζουν την Ελλάδα με νέες τεχνολογίες, με καινούργια οργάνωση της εργασίας, με πολιτισμό και παραγωγικότητα. Αυτοί είναι τα κεντρικά στηρίγματα του ΠΑΣΟΚ σήμερα. Παραγωγικοί και δημιουργικοί, είναι οι αγρότες, οι μικροί επιχειρηματίες, οι εργάτες και οι υπάλληλοι στα μεγάλα εργοστάσια, στους νέους τομείς υπηρεσιών. Παραγωγικοί και δημιουργικοί, είναι οι επιστήμονες, που ανοίγουν νέους δρόμους και προετοιμάζουν το μέλλον.

Ηθική στην πολιτική

Η Ελλάδα, έχει ανάγκη από μια ριζοσπαστική, ανατρεπτική αλλαγή, μια αλλαγή υπέρ του δημόσιου ήθους, της αυθεντικότητας του πολιτισμού μας, του πολιτικού μας συστήματος, της διασφάλισης της αυτονομίας του. Με ρωτούν, πολλές φορές, «γιατί, ηθική στην πολιτική; Είναι ένας άσκοπος ρομαντισμός». Μου λένε, «η πολιτική είναι ένας βρώμικος αγώνας αλληλοεξόντωσης για την εξουσία». Απαντώ: Υπάρχει και η πολιτική της αξίας. Όπως υπάρχει, βεβαίως, η πολιτική της ιδιοτέλειας και της υποκρισίας. Η πολιτική της ιδιοτέλειας ευνοεί τους έχοντες και κατέχοντες, τους ισχυρούς. Η πολιτική της αξίας, εμπεδώνει κανόνες, αρχές, θεσμούς, που προστατεύουν τον αδύναμο, τον μέσο, τον απλό πολίτη. Αυτόν τον πολίτη εμείς εκφράζουμε. Αυτόν εκφράζουμε. Είναι προοδευτική, πολιτική επιλογή, η δημόσια ηθική και, με αυτόν τον οδηγό, θα νικήσουμε, με αυτόν τον οδηγό, θα φέρουμε αλλαγή, με αυτόν τον οδηγό, θα κυβερνήσουμε. Και η καταγγελία μου, ενάντια στα διάφορα μεγάλα συμφέροντα, που θέλουν να ποδηγετήσουν την πολιτική, δεν αφορά προσωπικά τον έναν ή τον άλλον διαπλεκόμενο, δεν είναι ένα κουτσομπολιό ανάμεσα σε μπύρες και σουβλάκια, είναι κριτική απέναντι σε ένα ολόκληρο σύστημα, που δεν αφήνει την Ελλάδα να προχωρήσει. Και βλέπω, ότι είμαστε έτοιμοι να τα βάλουμε με τα συμφέροντα αυτά. Είναι ένα πολιτικό σύστημα, που καλύπτεται πίσω από νομικές κατασκευές. Που απέκτησε παράνομα δικαιώματα, πάνω σε δημόσιες προμήθειες, δημόσια συμφέροντα και δημόσια αγαθά. Καλή ώρα οι συχνότητες. Χρειαζόμαστε μέσα ενημέρωσης, που να στηρίζουν την Δημοκρατία, όχι να απαιτούν τον έλεγχό της. Θέλουμε μέσα ενημέρωσης αυτόνομα, αλλά δεν δεχόμαστε, δεν δέχομαι αφέντες στο κεφάλι μας.

Η αυτονομία της πολιτικής

Η μάχη για την αυτονομία της πολιτικής, δεν είναι μια μάχη προσώπων. Είναι μάχη πολιτικών για το καινούργιο, το ανανεωμένο, το ριζοσπαστικό, το δίκαιο. Το ερώτημα είναι: Θα τη δώσουμε τη μάχη; Η απάντηση είναι: Και θα την δώσουμε, και θα την κερδίσουμε! Γι' αυτό, χρειαζόμαστε το Κίνημα, με δημόσιο ήθος. Χρειαζόμαστε την ψυχή, που δεν παραδίδεται σε καθεστωτισμό. Χρειαζόμαστε τη θέληση, που δεν αλλοτριώνεται από τον κυβερνητισμό, το νεοπλουτισμό και την αλαζονεία. Γι' αυτό, χρειάζεται μια νέα πολιτική ικανότητα. Ως Κίνημα, να δημιουργήσουμε τους θεσμούς, τις αντιλήψεις και τις άμυνες, για να διαμορφώσουμε ένα νέο πρότυπο πολιτικής και πολιτικού. **Ικανός πολιτικός, είναι ο αυτόνομος πολιτικός**, που νικά, χωρίς να παραδίδει την ψυχή του στις δυνάμεις του '65, του '89 ή των αντικοινωνικών συμφερόντων. Ικανός πολιτικός, είναι εκείνος που μπορεί να ακούει, για να λύνει τα προβλήματα του πολίτη, που τα λύνει, και σήμερα, στην αντιπολίτευση, και, αύριο, στην κυβέρνηση. Ικανός, να ανοίγει δρόμους για τον πολίτη και τη χώρα. Να ρίχνει φως στα προβλήματα, αντί να επιζητά τα φώτα των μέσων ενημέρωσης και του θεάματος που παράγουν. Ικανός πολιτικός, είναι αυτός που κυβερνά με τρόπο δημιουργικό, με ανοιχτούς ορίζοντες, ψάχνοντας πάντα το καλύτερο, ακούγοντας πάντα το διαφορετικό. Όχι αυταρχικός. Υπεύθυνος, όχι επικίνδυνος. Ικανός στον στρατηγικό σχεδιασμό, όχι στις προσωπικές στρατηγικές. Ικανός, να εκφράσει και να εμπνεύσει την συμμαχία των δυνάμεων του ταλέντου και της δημιουργικότητας, με τις κοινωνικά αποκλεισμένες δυνάμεις. Ικανός, όπου και αν υπηρετεί, σε όποια θέση και αν είναι, να δίνει στο ΠΑΣΟΚ ταυτότητα και στην πολιτική στράτευση νόημα. Γιατί; Μην ξεχνάμε, ούτε για μια στιγμή, ότι το μεγάλο μας Κίνημα, είναι Κίνημα εθελοντών, μαχόμενων, προοδευτικών πολιτών, και όχι διατεταγμένων υπαλλήλων. Μόνον η έμπνευση μιας πολιτικής κι ενός πολιτικού, που δίνει στη διακυβέρνηση σοσιαλιστικό περιεχόμενο και στη διαχείρισή της όραμα, θα κινητοποιήσει τις δυνάμεις της προόδου και θα κάνει το Κίνημά μας, και πάλι ζωντανό, που νικά με τις ιδέες μας, και όχι με τις εντυπώσεις. Ικανός, να νικήσει τον κάθε Καραμανλή, επειδή είναι αποτελεσματικότερος στη δημοκρατική διακυβέρνηση και την κοινωνική αλλαγή. Καταλληλότερος να φέρει σε πέρας μια νέα, εθνική στρατηγική, Δημοκρατίας και ανανέωσης. Και χρειάζεται μια νέα εθνική στρατηγική, για την αλλαγή και το οξυγόνο του δημοκρατικού μας συστήματος. Με αλλαγή του εκλογικού νόμου, που θα απαλλάξει το πολιτικό προσωπικό από σχέσεις πελατειακής εξάρτησης. Ένας νόμος, που θα συνδυάζει μονοεδρικές περιφέρειες και ευρείες εκλογικές περιφέρειες με λίστα. Ταυτόχρονα, θα ενισχύει την αναλογικότητα. Με την ενίσχυση όλων των μηχανισμών διασφάλισης –και όταν χρειάζεται– επιβολής της διαφάνειας στην πολιτική ζωή, με άμεσο χτύπημα της διαφθοράς. Με την προώθηση ενός νέου κύματος «Καποδίστρια», για ισχυρούς δήμους και εκλεγμένη περιφέρεια. Με συμμετοχή της τοπικής κοινωνίας και έλεγχο της τοπικής διαφθοράς. Με τον εμπλουτισμό του πολιτεύματος, με στοιχεία άμεσης δημοκρατίας, την ενεργοποίηση και διεύρυνση των δυνατοτήτων δημοψηφίσματος. Την εισαγωγή, σε όλα τα επίπεδα, λαϊκής πρωτοβουλίας. Την **άμεση εκλογή Προέδρου της Δημοκρατίας**, όπως εισαγάγαμε την άμεση εκλογή στο κόμμα μας και αποτέλεσε φωτεινό παράδειγμα για πολλά αδελφά κόμματα διεθνώς, όπως και πρόσφατα στην Ιταλία. **Με την ανεξαρτησία των μέσων ενημέρωσης**. Τέρμα στην εκκρεμότητα για το θεσμικό τους πλαίσιο. Τέρμα στην κρατική πολιτική των αδιαφανών ρυθμίσεων, διότι η ομηρία των μέσων ενημέρωσης από το κράτος, ενισχύει τη διάθεση, στις επιχειρήσεις του κλάδου, να θέτουν σε ομηρία πολιτικές δυνάμεις, πολιτικές αποφάσεις και πολιτικά πρόσωπα. Με την καθιέρωση ισότιμων και καθαρών σχέσεων μεταξύ κομμάτων, κράτους και επιχειρηματιών. Με τη διασφάλιση και εγγύηση των δικαιωμάτων των νέων συμπολιτών μας που ζουν στην κοινωνία μας. Με την καταπολέμηση του ρατσισμού και της ξενοφοβίας, που δημιουργεί έδαφος δράσης για την ακροδεξιά. Να εντάξουμε στην κοινωνία μας, με δικαιώματα, τους νέους συμπολίτες μας, όπως ήδη το κάναμε στο ΠΑΣΟΚ. Στο ΠΑΣΟΚ τους δίνουμε το δικαίωμα, και τους εμπιστευόμαστε, να έχουν λόγο για το μέλλον της χώρας μας, την οποία έχουν υιοθετήσει ως δεύτερη πατρίδα τους – και χαιρετίζω την συμμετοχή και των μεταναστών, εδώ, σ' αυτή τη Συνδιάσκεψη. Με ένα **Εθνικό Σύμφωνο για τη Νέα Γενιά**, που θα απαντάει σε υπαρκτές και άμεσες ανάγκες. Δεν δικαιούμαστε να αποφασίζουμε για τους νέους, χωρίς τους νέους. Δεν δικαιούμαστε να μιλάμε για το μέλλον, όταν αποκλείουμε τους νέους από το παρόν. Δεν δικαιούμαστε, τα δικά μας λάθη, να τα πετάμε σαν σκουπίδια, στην αυλή της επόμενης γενιάς. Με την προώθηση διακριτών ρόλων εκκλησίας και κράτους, δίνουμε οξυγόνο και στη δημοκρατία μας. Με τη συνεργασία του ΠΑΣΟΚ, με την προοδευτική σκέψη στην ορθοδοξία και στις άλλες θρησκείες. Με την αντιπαράθεση στο θρησκευτικό φανατισμό και τον κοσμικό σκοταδισμό. Με εγγυήσεις για την **ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης**. Με χτυπήματα άμεσα και σαφή, σε κάθε προσπάθεια ποδηγέτησής της. Σπάμε τα δεσμά της εξάρτησης της Δικαιοσύνης από την εκτελεστική εξουσία και, ταυτόχρονα, δημιουργούμε θεσμικά αντίβαρα. Στηρίζουμε την απόλυτη ανεξαρτησία και διασφαλίζουμε απόλυτα τη διαφάνεια στη λειτουργία της, ως απάντηση στα παιχνίδια της Δεξιάς για την χειραγώγησή της. Με την εξασφάλιση των δικαιωμάτων του πολίτη και την μετατροπή του κράτους και της αγοράς, σε υπηρέτες του, και όχι σε δυνάστες του. Και βέβαια, με την ενίσχυση του Κοινοβουλίου, ώστε να ελέγχει αποτελεσματικά, υπέρ του πολίτη, κάθε νέα εξουσία στην κοινωνία μας. **Ο κύκλος της μεταπολίτευσης τελείωσε.** Η νέα μας αρχή πρέπει να γίνει και η θεμελίωση μια νέας εποχής για την Ελλάδα και, μαζί, πρέπει να τελειώσει ένα πολιτικό σύστημα, που αναπαράγει πελατειακές σχέσεις, εφαρμόζει γραφειοκρατικές μεθόδους, επιβάλλει κομματικές μικροσκοπιμότητες. Μαζί του, πρέπει να τελειώσει ένα μοντέλο ανάπτυξης που καταστρέφει το περιβάλλον, εξουθενώνει τους ανθρώπους, στεγνώνει τις ψυχές τους, σκοτεινιάζει τους ορίζοντές τους. Δεν αξιοποιεί τα συγκριτικά πλεονεκτήματα της χώρας μας. Δεν αναδεικνύει το φυσικό της κάλλος. Δεν αξιοποιεί την πολιτισμική μας κληρονομιά. **Η κατάκτηση της αυτονομίας της πολιτικής**, είναι η προϋπόθεση, που ανοίγει πλατιά τη λεωφόρο για την έκφραση και την υπεράσπιση των κοινωνικών συμφερόντων και των εθνικών μας προοπτικών, διότι μόνον η αυτόνομη πολιτική μπορεί να υπηρετεί θεμελιώδεις αξίες. Την αξία της ελευθερίας. Να μπορούμε να αρχίζουμε, κάθε φορά, με νέο κουράγιο και αισιοδοξία για τη ζωή. Την αξία της δικαιοσύνης και της ίσης μεταχείρισης, με ισότιμη πρόσβαση στα δημόσια αγαθά, καλές υπηρεσίες σε υγεία, σε παιδεία, σε πρόνοια. Την αξία της αλληλεγγύης, της βοήθειας, δηλαδή, σε όποιον έχει ανάγκη. Νοιαζόμαστε για τα πάντα και τους πάντες. Και μ' αυτές τις τρεις θεμελιακές αξίες, θέλουμε να έχουμε σαφείς στόχους, σε αντίστοιχους θεσμούς. Της διαφάνειας, της διαβούλευσης, της κοινωνικής και πολιτικής συναίνεσης.

Τα οργανωτικά του Κινήματος

Κάθε συζήτηση για τα οργανωτικά μας, έχει αξία μόνον όταν υπηρετεί ξεκάθαρες πολιτικές θέσεις, ξεκάθαρους πολιτικούς στόχους, κρυστάλλινες πολιτικές αξίες. Όταν έχει στόχο να εκφράσει τη δημοκρατική, προοδευτική κοινωνική πλειοψηφία. Σήμερα, την συζήτηση για οργανωτικές επιλογές, καλούμαστε να την εντάξουμε σε ξεκάθαρες πολιτικές στοχεύσεις. Τα οργανωτικά, θα τα καθορίσουμε πολύ πιο εύκολα, αν έχουμε συμφωνία στο κύριο:

- Θέλουμε αλλαγές, που να ενισχύουν την πολιτική αυτονομία του ΠΑΣΟΚ. Δεν θέλουμε αλλαγές που διευκολύνουν τρίτους, να έχουν αθέμιτες παρεμβάσεις στις δικές μας αποφάσεις.
- Θέλουμε αλλαγές, που ενισχύουν τη βάση του ΠΑΣΟΚ, τα μέλη και τους φίλους μας. Δεν θέλουμε αλλαγές που ενισχύουν μηχανισμούς και αδιαφανείς συναλλαγές.
- Θέλουμε αλλαγές που κάνουν την παρέμβαση του ΠΑΣΟΚ στην κοινωνία, πιο ισχυρή και αποτελεσματική.
- Να βλέπει ο πολίτης, ότι το ΠΑΣΟΚ εκφράζει αυθεντικά και αποτελεσματικά τις αγωνίες του. Χωρίς στρεβλώσεις, χωρίς στρογγυλέματα ή συμβιβασμούς.
- Να έχει την σιγουριά ότι μόνον η δική του εντολή καθοδηγεί την δράση και τις πολιτικές μας. Που έχει τη βεβαιότητα ότι, αυτά που λέμε, δεν είναι εύκολες ρητορείες, ωραία λόγια, αλλά δεσμεύσεις και πράξεις, δεσμεύσεις για πράξεις. Αυτό μας χωρίζει από τη Δεξιά, αυτή είναι η νέα αξιοπιστία, είναι η νέα εμπιστοσύνη που χτίζουμε κάθε μέρα.
- Να αισθάνεται η βάση μας, το μέλος, ο φίλος, ο πολίτης, ότι τον ενισχύουμε, με επιμόρφωση, με ενημέρωση, με αλληλεγγύη, για να καταστεί ικανότερος να παίρνει πρωτοβουλίες και αποφάσεις σε τοπικό, αποκεντρωμένο επίπεδο.

Εγώ, για τέτοιες αλλαγές, δεσμεύομαι. Στηρίζω κάθε οργανωτική επιλογή που κάνει το ΠΑΣΟΚ, ανεξάρτητο από οργανωμένα συμφέροντα.

Η ΟΜΑΔΑ ΔΡΑΣΗΣ ΤΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ – DAYGAP

Στο Δίκτυο Αυτο-Οργάνωσης Συμμετοχικής Δημοκρατίας που εργάζεται για την επικοινωνία μεταξύ των ομάδων πρωτοβουλίας πολιτών, φίλων και υποστηρικτών του Γιώργου Α. Παπανδρέου, ανήκει και η ομάδα που διεκπεραιώνει την καθημερινή επικοινωνία.

- *Χειριστές διαδικτύου για το site daygap και την επικοινωνία με e-mails,*
- *Εθελοντές δημοσιογράφοι για το διαδίκτυο και την εφημερίδα μας «το δίκτυο»,*
- *Εθελοντές που διακινούν την εφημερίδα μας σε όλη τη χώρα.*

Αναφέρουμε μόνον τους νέους εθελοντές με τα μικρά τους ονόματα, γιατί οι περισσότεροι δεν επιθυμούν τη δημοσιότητα, θέλοντας να κρατήσουν τον οριζόντιο χαρακτήρα της ομάδας στήριξης, χωρίς να προβάλλονται περισσότερο από τους άλλους, που δραστηριοποιούνται σε όλη τη χώρα.

Εάν θέλετε να επικοινωνήσετε με «το δίκτυο» η Διονυσία, η Τάνια, η Άννα, ο Κωνσταντίνος, η Έλενα και η Αμαλία απαντούν καθημερινά στην αλληλογραφία μέσω διαδικτύου στους ηλεκτρονικούς λογαριασμούς:

to.diktyo@gmail.com και **daygap@gmail.com**

Ο κόμης της *φάμπρικας*!

Δεν είναι παράδοξο ένας **δημοσιογράφος** να μη χάνει ευκαιρία να διαδηλώνει ανά πάσα στιγμή, είτε μέσα από τα άρθρα του στην εφημερίδα που δουλεύει είτε μέσα από τις τηλεοπτικές εκπομπές του, την ανησυχία του ή τις επιφυλάξεις του για το μέλλον ενός πολιτικού κόμματος. Κι αυτό υποτίθεται ότι το κάνει επειδή συμφωνεί με τις ιδεολογικές και πολιτικές αρχές αυτού του κόμματος, του αρέσει γενικώς η οργάνωσή του, ο πρόεδρός του, οι οπαδοί και ψηφοφόροι του, η προηγούμενη κυβερνητική θητεία του κ.λπ. Ωστόσο, είναι παράδοξο να έχει ανοίξει **φάμπρικα** και με έντεχνο μερικές φορές τρόπο και απροκάλυπτα τις περισσότερες φορές να υπονομεύει, να διασύρει, να υβρίζει, να χλευάζει, να απαξιώνει όλους και όλα αυτά για τα οποία δείχνει ενδιαφέρον.

Το γράψιμό του, ο προφορικός λόγος, οι μορφασμοί του, η εν γένει στάση του, που δεν είναι παρά φόρμουλες «υπνωτικές», επιχειρούν σχεδόν εξανδραποδιστικά να κατηχήσουν τους αναγνώστες και τηλεθεατές του, τους ψηφοφόρους, τέλος πάντων, του κόμματος για το οποίο υποτίθεται ότι αγωνιά, να δημιουργήσουν αμφιβολίες, να ακρωτηριάσουν συναισθηματικούς δεσμούς, να αναπτύξουν ένα μονοδιάστατο στοχασμό ή μάλλον να τον παραλύσουν. Είναι αλήθεια ότι ο συγκεκριμένος δημοσιογράφος έχει μια μηχανιστική αντίληψη για την πολιτική και επιχειρεί να την υπαγορεύσει στο κοινό που τον διαβάζει ή τον ακούει. Αυτή η αντίληψη έχει σχέση με την ποδοσφαιροποίηση (ή ας μου επιτραπεί η λέξη, τη «μπασκετοποίηση») της πολιτικής. Μην παρεξηγηθώ: και τα δύο αθλήματα τα αγαπώ – και το ποδόσφαιρο και το μπάσκετ.

Έχω παρακολουθήσει αγώνες της ομάδας μου και καμιά φορά φώναξα δυνατά, δεν έβρισα, ούτε πολύ περισσότερο πέταξα μπουκάλια στον αγωνιστικό χώρο! Η ποδοσφαιροποίηση της πολιτικής είναι συνυφασμένη με κάποιου είδους φανατισμό, που δεν μπορώ να ξέρω με ποιους έχει ευθεία ή πλάγια σχέση. Αυτό σημαίνει ότι πάμε στο γήπεδο για να βοηθήσουμε την ομάδα μας η οποία πρέπει πάση θυσία να κερδίσει τον αντίπαλο, είτε παίζουμε καλά είτε είμαστε κουρέλες. Δεν πάμε στο γήπεδο για το θέαμα! Το ζήτημα είναι ότι μιλάμε για έναν δημοσιογράφο, ο οποίος είναι κατευθυσιασμένος με τις «δημοσιογραφικές» παρεμβάσεις του, που υποτίθεται ότι υπογραμμίζουν τα «αυτονόητα» και απ' ό,τι φαίνεται είναι αδύνατο να ζήσει χωρίς αυτές.

Η σοφιστεία έχει αναγορευτεί σε ύψιστη αναλυτικο-δημοσιογραφική τέχνη και προκαλεί υποβόσκουσες προσδοκίες, ανησυχίες, αγωνίες ενός κόσμου που θέλει την κοινωνική ειρήνη. Όμως δεν γίνεται να παραγνωρίσεις το γεγονός ότι δεν μπορεί ο κόσμος να κοιμάται και να ξυπνάει με την έγνοια του στην καταστροφή και εξουδετέρωση του αντιπάλου. Ζούμε σε μια κοινωνία που έχει ανάγκη από συνοχή. Κανείς δεν αρνείται το γεγονός ότι, κατά καιρούς, έχουμε υποτροπή αντιζηλιών, μεγαληγορίες, ιδεοκαπηλείες, πολιτικές κενολογίες... Αλλά είναι αδύνατο ν' αρνηθεί κανείς ότι ζούμε κάτω από το κράτος μιας απροσδιορίστου καταγωγής δημοσιογραφικής δημοκοπίας και σπατάλης των δυνατοτήτων των μέσων «ενημέρωσης». Ο ολοκληρωτισμός έχει εκεί φωλιάσει για τα καλά. Αν ο δημοσιογράφος αναγορεύει τον ισχυρισμό του σε κοσμοθεωρία είτε φιλοσοφική είτε πολιτική, τότε βρισκόμαστε στο βασίλειο της ασυδοσίας. Δηλαδή, σ' ένα χώρο όπου υπό κανονικές συνθήκες θα έπρεπε να πρυτανεύει η διαλεκτική, διότι με τη διαλεκτική έχεις πιθανότητες να πείσεις τον άλλον για την αλήθεια των ισχυρισμών σου.

Κι αν είσαι αμετακίνητος, φανατικός, είναι βέβαιο ότι θα ξεχάσεις την αποστολή που σου υπαγορεύει το λειτούργημα που ασκείς (εννοώ, η δημοσιογραφία) και θα πάρεις τη θέση φορέα, εντολοδόχου, εκτελεστή μιας «ανώτερης» βουλής. Τα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα (μεγαλοεκδότες, μεγαλοεργολάβοι, διάφοροι επιχειρηματίες κ.ά.) τουλάχιστον στη χώρα μας, βρίσκονται ακόμη στο στάδιο του θαυμασμού προς τη βαναυσότητα. Έγραφε το «Βήμα» στις 18 Σεπτεμβρίου 2007: «Παραιτηθείτε κύριε Πρόεδρε!» Κι αυτό ήταν δήθεν «υποδείξεις κορυφαίων στελεχών» του ΠΑΣΟΚ!

Δεν θέλουν να καταλάβουν ο **δημοσιογράφος** και τα αφεντικά ότι η κοινωνική αγωγή είναι συστατικό και αναγκαία προϋπόθεση της Δημοκρατίας. Πίσω από τη βαναυσότητα εύκολα μπορούμε να διακρίνουμε αδυναμία, υποκρισία, φόβο, μνησικακία, περιφρόνηση και μια βαθύτατη ανάγκη για άμυνα στην περίπτωση που ο δημοκρατικός πολίτης αγνοεί τα κελεύσματα και του **δημοσιογράφου** και του **συγκροτήματός τ**ου και όποιου άλλου θέλει να παραχαράξει τη λαϊκή εντολή.

ΝΙΚΟΣ Χ. ΛΑΓΚΑΔΙΝΟΣ

Ιδεολογική ανασυγκρότηση

και ο ρόλος των οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών

Η ΑΞΙΩΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΔΙΚΑΙΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ βρίσκεται πέρα από την αυτονόητη απαίτηση για χρηστή διαχείριση του δημόσιου χώρου. Πηγάζει από τη συμμετοχική σχέση της κοινωνία με την πολιτική, την ενεργοποίηση του πολίτη. Η διαρκή επιδίωξη για συμμετοχική Δημοκρατία δεν περιορίζεται στα νομικά δικαιώματα του ανθρώπου, αλλά το όραμα της σοσιαλδημοκρατίας για τον 21ο αιώνα, χαρακτηρίζεται από

- **το νέο εθελοντισμό**
- **την ανάπτυξη της κοινωνικής οικονομίας**
- **την οικοανάπτυξη**
- **τη διαδικασία διάδοσης – κοινωνικοποίησης της γνώσης**

Ιστορική σύζευξη της σοσιαλδημοκρατίας με την οικολογία – και τον νέο εθελοντισμό. Η συμπλήρωση του κράτους πρόνοιας στην εποχή της παγκοσμιοποίησης με την ανάπτυξη της κοινωνικής οικονομίας. Νέες τεχνολογίες και αντιμετώπιση των ανισοτήτων με κοινωνικοποίηση της γνώσης.

Το νέο πολιτικό πρόταγμα της πράσινης οικονομίας και της παγκοσμιοποίησης. Είναι ορισμένες από τα βασικά σημεία συνιστούν μια νέα ιδεολογική αφετηρία, τον επαναπροσδιορισμό της σοσιαλδημοκρατίας του 21ου αιώνα. Η σοσιαλδημοκρατία όπως γνωρίζουν όλοι στη διάρκεια του 20ού αιώνα ύστερα από μακροχρόνιους αγώνες, καθιέρωσε με αφετηρία την Ευρώπη το κοινωνικό κράτος – εξασφάλισε εργασία, υπηρεσίες παιδείας και υγείας για όλους.

Αυτό το κοινωνικό κράτος απειλείται και βάλλεται σήμερα από το νεοφιλελευθερισμό της παγκοσμιοποίησης. Η ουσία του προβλήματος βρίσκεται στο ότι το μεγάλο κεφάλαιο και οι πολυεθνικές διαφεύγουν την απαραίτητη φορολόγηση και καθίσταται αδύνατη η διεύρυνση του κράτους πρόνοιας για να καλυφθούν οι σύγχρονες ανάγκες κοινωνικής πολιτικής. Η δεξιά αποδέχεται αυτή την κατάσταση και την υπηρετεί. Η νέα σοσιαλδημοκρατία και το ΠΑΣΟΚ όχι. Αναζητούμε νέες πολιτικές, αντλώντας νέες δυνάμεις από τη συμμετοχή της κοινωνίας και το νέο πεδίο είναι η διεύρυνση της κοινωνικής οικονομίας και η οικοανάπτυξη.

Η διάδοση της γνώσης σχετικά με τις σύγχρονες τεχνολογίες και η διεύρυνση της χρήσης της προς τα κάτω. Οι νέες τεχνολογίες για τις οποίες γίνεται λόγος, όπως είναι γνωστόν χαρακτηρίζονται από την εξάπλωση της πληροφορικής, της βιοτεχνολογίας, της ρομποτικής κ.λπ. Μολονότι πολλαπλασιάζουν τις παραγωγικές δυνατότητες της οικονομίας, ελέγχονται εμπορικά από την οικονομική ολιγαρχία της παγκοσμιοποίησης. Δημιουργούν έτσι, τεράστιες ανισότητες, τέτοιες που δε θα μπορούσαμε να φανταστούμε στο παρελθόν. Εμείς θέλουμε και επιδιώκουμε την κοινωνικοποίηση της γνώσης, ώστε οι νέες τεχνολογίες να χρησιμοποιηθούν προς όφελος και των κοινωνικά αδύνατων – των μη προνομούχων, όπως λέγαμε στην αρχική περίοδο του ΠΑΣΟΚ. Κι' αυτό δεν είναι ευχή, αλλά πολιτική πράξη και αναδεικνύεται με σχετικές πρωτοβουλίες. Η σοσιαλδημοκρατία του 21ου αιώνα συναντιέται και προωθεί τα κινήματα της οικολογίας, την κοινωνική οικονομία και την οικοανάπτυξη. Δεν αμφισβητεί μόνον την κατασπατάληση των φυσικών πόρων του πλανήτη από τη χωρίς όρους μεγέθυνση με αποτέλεσμα την απειλή της υπερθέρμανσης και τις κλιματικές αλλαγές, αλλά προτείνει, ενθαρρύνει και στηρίζει την πράσινη επιχειρηματικότητα, την κοινωνική και πολιτιστική επιχειρηματικότητα.

Ο ρόλος των Μη Κυβερνητικών Οργανισμών σε τοπικό και Ευρωπαϊκό Επίπεδο

Για να εκτιμήσουμε τη σημασία των Μ.Κ.Ο. μέσα στο νέο διεθνές πολιτικό, κοινωνικό και οικονομικό περιβάλλον σε σχέση με την ενίσχυση της κοινωνίας των πολιτών πρέπει να εξετάσουμε τρία σημεία – κλειδιά:

Πρώτον, τη δυνατότητα των Μ.Κ.Ο. να αναπτύσσουν εναλλακτικές προσεγγίσεις και θέσεις για τη λύση κοινωνικών προβλημάτων σε σχέση με τις ισχύουσες, «ορθόδοξες» των κρατών και των κλασσικών διεθνών οργανισμών

Δεύτερον, θα πρέπει να εξετάσουμε τις λειτουργίες-κλειδιά στη δράση των Μ.Κ.Ο., καθώς με αυτόν τον τρόπο θα δούμε το ευρύ φάσμα δραστηριοτήτων και πρωτοβουλιών που μπορούν να αναλάβουν, οι οποίες δεν είναι πιστή αντιγραφή δραστηριοτήτων κρατών και διεθνών άλλων οργανισμών, με μεγάλη ευελιξία και προσαρμοστικότητα καθώς τα κίνητρα είναι ο εθελοντισμός και η αλληλεγγύη.

Τρίτον, θα πρέπει να εκτιμήσουμε τα συγκριτικά πλεονεκτήματα των μη κυβερνητικών οργανισμών.

Οι εναλλακτικές προσεγγίσεις των Μ.Κ.Ο. στην ανάπτυξη

Η εναλλακτική προσέγγιση στην ανάπτυξη από τους Μ.Κ.Ο. βασίζεται σε μια σειρά από αρχές που διακρίνονται με σαφήνεια από αυτές που απορρέουν από τις επίσημες πολιτικές κρατικών χορηγιών, δωρεών κ.λπ. Η προσέγγιση στην ανάπτυξη από τους Μ.Κ.Ο. θα μπορούσε να οριστεί και σαν «ανθρωποκεντρική», καθώς περιλαμβάνει τα τρία ακόλουθα στοιχεία:

- Οι Μ.Κ.Ο. παρέχουν την υποστήριξή τους και τις δράσεις τους σύμφωνα με τις ανάγκες των ατόμων στις περιφέρειες ευθύνης τους και όχι σύμφωνα με τις πολιτικές προτεραιότητες και αυτές της αγοράς που καθορίζονται από τα κράτη, τις επίσημες καμπάνιες και τις πολιτικές χορηγιών και φιλανθρωπίας. Ο βασικός στόχος των Μ.Κ.Ο. που εμπλέκονται σε αναπτυξιακές δραστηριότητες είναι να καλύψουν τις ανάγκες της τοπικής κοινωνίας στις γεωγραφικές περιφέρειες που δραστηριοποιούνται.
- Οι Μ.Κ.Ο. χρησιμοποιούν αναπτυξιακές στρατηγικές προσανατολισμένες στους ανθρώπινους πόρους. Ενώ οι κυβερνήσεις και οι άλλοι δημόσιοι χορηγοί συνδέονται με τις εθνικές αναπτυξιακές πολιτικές, οι Μ.Κ.Ο. εμπλέκονται με την τοπική κοινωνία και τους φορείς της τοπικής αυτοδιοίκησης. Επιπλέον, οι Μ.Κ.Ο. στοχεύουν να εμπλέξουν στις διαδικασίες τους, τα λιγότερο προνομιούχα, αλλά και τα τμήματα της κοινωνίας που βρίσκονται στο περιθώριο, όπως γυναίκες, ανέργους, εθνικές μειονότητες κ.λπ. Στο σημείο αυτό θα πρέπει να επισημανθεί η περισσότερο αναδραστικές και οριζόντιες επικοινωνιακές πρακτικές των Μ.Κ.Ο., που ενέχουν το στοιχείο της διαβούλευσης με την τοπική κοινωνία.
- Οι Μ.Κ.Ο. δουλεύουν στο επίπεδο μικρής κλίμακας για την ανάπτυξη και όχι στο επίπεδο μεγάλης κλίμακας. Αυτό σημαίνει ότι οι Μ.Κ.Ο. αναπτύσσουν αναπτυξιακά project σε τοπικό και περιφερειακό επίπεδο, τα οποία λαμβάνουν υπόψη τις ανάγκες της τοπικής κοινωνίας, αλλά και τις δυνατότητες. Αυτό το στοιχείο της μικρής κλίμακας πλεονεκτεί έναντι της μεγάλης, καθώς υποδηλώνει την αλληλεξάρτηση με την εμπλοκή της τοπικής κοινωνίας.

Οι λειτουργίες – κλειδιά των Μ.Κ.Ο.

Οι λειτουργίες – κλειδιά των Μ.Κ.Ο. αποτελούν το αποτέλεσμα μια δυναμικής διαδικασίας, μέσω της οποίας οι κοινωνικές και ωφέλιμες δραστηριότητες συνοδεύονται από αυτάρκεια και βιώσιμες πρακτικές. Η νεότερη γενιά των Μ.Κ.Ο. δραστηριοποιείται σε τομείς που χτίζουν νέες δυνατότητες. Αυτή η διαδικασία καταδεικνύει τη δυναμική φύση των Μ.Κ.Ο. και την ικανότητά τους να επαναπροσδιορίζονται ευέλικτα και διαρκώς στο παγκόσμιο περιβάλλον. Αυτή η ευελιξία είναι και ένα από τα συγκριτικά πλεονεκτήματα των Μ.Κ.Ο. Οι λειτουργίες – κλειδιά των Μ.Κ.Ο. μπορούν να είναι οι ακόλουθες:

• Ανάπτυξη της εκπαίδευσης. Στην πράξη η ανάπτυξη της εκπαίδευσης περιλαμβάνει όλες τις αναγκαίες δραστηριότητες που εκλαϊκεύουν έννοιες, όπως τη βιώσιμη – ισόρροπη ανάπτυξη, την αλληλεξάρτηση και τη συνεργασία και τις κάνουν προσιτές σε όσο το δυνατόν ευρύτερη βάση. Θα πρέπει να αναγνωρίσει κανείς ότι με τη δράση τους οι Μ.Κ.Ο. κατάφεραν να γεφυρώσουν το εννοιολογικό χάσμα ανάμεσα σε έννοιες όπως, διεθνής ειρήνη, μείωση εξοπλισμών, προστασία περιβάλλοντος και σε καθημερινές πρακτικές και δράσεις των πολλών που οδηγούν στην επίτευξη αυτών των σκοπών.

•Επικοινωνιακές δράσεις που επηρεάζουν τους διαμορφωτές πολιτικής. Σ' αυτό το επίπεδο η λειτουργία των Μ.Κ.Ο. κυρίως αναφέρεται στις προσπάθειες επηρεασμού των κυβερνητικών ή άλλων φορέων προκειμένου να υιοθετήσουν και να εφαρμόσουν πολιτικές, οι οποίες θα είναι συμβατές με την «ανθρωποκεντρική» έννοια της ανάπτυξης, όπως την ορίζουν οι Μ.Κ.Ο.

• Αναπτυξιακές προτάσεις και πρωτοβουλίες. Το σημείο που χαρακτηρίζει τις αναπτυξιακές πρωτοβουλίες των Μ.Κ.Ο. είναι η ίση συμμετοχή όλων των τοπικών φορέων, της τοπικής αυτοδιοίκησης, των τοπικών κοινωνιών σε όλα τα στάδια, του σχεδιασμού, της άντλησης πόρων και της εφαρμογής προγραμματικών δράσεων. Υπάρχει γραμμική συσχέτιση ανάμεσα στο βαθμό συμμετοχής των εμπλεκομένων και το βαθμό άντλησης ωφελειών από ένα αναπτυξιακό σχέδιο.

Συγκριτικά πλεονεκτήματα των Μ.Κ.Ο.

Οι Μ.Κ.Ο. είναι φορείς συγκριτικών πλεονεκτημάτων τα οποία αναδεικνύονται όσο περισσότερο εμπλέκονται στις πολιτικές και οικονομικές διαδικασίες. Οι Μ.Κ.Ο. ενδυναμώνουν τη δημοκρατία, προωθώντας τη διαβούλευση και τις αρχές της «καλής διακυβέρνησης». Δρώντας σαν πόλος συγκέντρωσης διαφορετικών απόψεων και προσεγγίσεων για θέματα που χρήζουν κοινής αντιμετώπισης σε τοπικό επίπεδο, δε μπορούν να φέρουν αποτελέσματα, παρά μόνο αξιοποιώντας όλες τις δημοκρατικές διαδικασίες στα χαμηλά και τα μεσαία κλιμάκια. Αυτές οι διαδικασίες παρέχουν με τη σειρά τους αυξημένα αντανακλαστικά στις Μ.Κ.Ο. προς τις ανάγκες της τοπικής κοινωνίας και συνεπώς αυξημένη ευελιξία κινήσεων και πολιτικών. Τέλος, αυτά τα δύο στοιχεία που προαναφέρθηκαν είναι οι αναγκαίες προϋποθέσεις προκειμένου να καινοτομήσουν οι Μ.Κ.Ο. όσον αφορά τις προτάσεις τους για βιώσιμη ανάπτυξη και ικανοποιητική επίλυση προβλημάτων στις περιφέρειες ευθύνης τους. Αυτή η ικανότητα καινοτομίας γίνεται εμφανής σε απομονωμένες περιοχές της υπαίθρου, όπου η κρατική υποστήριξη είναι αδύναμη ή αδυνατεί να φτάσει έως εκεί.

Συμπεράσματα

Οι Μ.Κ.Ο. έχουν εξελιχθεί όχι τυχαία σε αναγνωρίσιμους και σημαντικούς πολιτικούς – οικονομικούς παράγοντες που συντελούν στην ανάπτυξη διεθνώς. Η διάκριση του τρόπου δράσης τους σε σχέση με το κλασικό πρότυπο της ανάπτυξης μέσω χορηγιών ή κονδυλίων από κρατικούς φορείς είναι πλέον εμφανέστατη. Όντας φορείς συγκριτικών πλεονεκτημάτων, οι Μ.Κ.Ο. έχουν καταδείξει ότι μπορούν να αναπτύξουν δράσεις που τους διαχωρίζουν ως ξεχωριστούς παίκτες στην προσπάθεια ανάπτυξης ίσων ευκαιριών για όλες τις περιοχές.

Ξανά εδώ!

Η ΚΡΙΣΗ ΠΟΥ ΒΙΩΝΕΙ ΣΗΜΕΡΑ ΤΟ ΠΑΣΟΚ, κατά γενική ομολογία, άρχισε να εμφανίζεται στα τέλη της προηγούμενης δεκαετίας. Με την ανάληψη της ηγεσίας από τον Κώστα Σημίτη, ο στόχος της κυβέρνησης επικεντρώθηκε στην επίτευξη των κριτηρίων του Μάαστριχτ, χωρίς να έχει ληφθεί καμία πρόνοια για τα επόμενα βήματα. Πολλοί ήταν εκείνοι, που επισήμαναν τότε, τον κίνδυνο που ελλόχευε. Για το ξεπέρασμά του πρότειναν, να αρχίσει μια συζήτηση στους κόλπους του Κινήματος, που θα του έδινε καινούργια πνοή. Οι φόβοι που εξέφραζαν για την απουσία πολιτικού σχεδιασμού, γεγονός το οποίο θα απέβαινε καταστροφικό στη συνέχεια, αντιμετωπίστηκαν ωστόσο με αδιαφορία από την τότε ηγετική ομάδα.

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΚΩΣΤΑΣ Γ. ΤΣΙΚΝΑΚΗΣ

Απέναντι στις προκλήσεις εκείνων των ημερών, αυτοί, προτίμησαν να μην απαντήσουν. Μεγαλωμένοι σε άλλα περιβάλλοντα, που έδιναν σημασία στην άποψη της μειοψηφίας, αντί της ανούσιας αντιπαράθεσης για αυταπόδεικτες αλήθειες, επέλεξαν τη σιωπή. Γνώριζαν πως οι απόψεις τους, που διώχτηκαν από την πόρτα, αργά ή γρήγορα, θα ξαναγύριζαν από το παράθυρο. Το διάστημα που ακολούθησε, μετά την είσοδο της Ελλάδας στην ΟΝΕ, παρακολουθούσαμε μελαγχολικά τις εξελίξεις:

Βλέπαμε τον πρωθυπουργό να διατυμπανίζει προς διάφορες κατευθύνσεις πως θα περιορίσει την κοινωνία της «αρπαχτής», δική του ήταν αυτή η αγοραία διατύπωση, αλλά να παρακολουθεί με απάθεια τη γιγάντωση του φαινομένου. Διαφόρους υπουργούς να συνεργάζονται καθημερινά άψογα με παράγοντες του οικονομικού και δημοσιογραφικού κατεστημένου και να εξαντλούν όλη την αυστηρότητά τους στους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους, απορρίπτοντας, συχνά αυταρχικά, τα δίκαια αιτήματά τους. Πολλά κομματικά στελέχη να συναθροίζονται στις πιο απίθανες εκδηλώσεις και να προκαλούν το κοινό αίσθημα με την επίδειξη πλούτου, που δεν ταίριαζε με την ιδεολογία που εκπροσωπούσαν. Τις τοπικές οργανώσεις να συρρικνώνονται καθώς τα μέλη τους διαπίστωναν με θλίψη πως δεν είχαν πλέον κανένα λόγο ύπαρξης. Ανθρώπους, που είχαμε συμπορευτεί από χρόνια, να στρέφουν προκλητικά τα νώτα τους, χλευάζοντας, όσους διαφωνούσαν με την ακολουθούμενη πολιτική. Ο ψυχικός δεσμός ήταν πλέον ανύπαρκτος.

Αντί η εφημερίδα *Εξόρμηση* να αποτελέσει το βήμα ενός γόνιμου διαλόγου για το μέλλον του Κινήματος, και στις σελίδες της να κατατίθενται και να συγκρούονται οι διάφορες απόψεις ώσπου να προκύψει η τόσο αναγκαία σύνθεση, αυτή έκλεισε. Επιπώνκε, χωρίς να διαψευστεί, πως κάποια άτομα του πρωθυπουργικού περιβάλλοντος είχαν ενοχληθεί για την κριτική που ασκούνταν από το έντυπο σε κυβερνητικές παραλήψεις και πίεσαν τον τότε γραμματέα να συναινέσει σε μια τέτοια ενέργεια. Όταν, ακόμη και η μικρότερη ομάδα της Αριστερές διαθέτει το έντυπό της, το Κίνημα βρέθηκε χωρίς το δημοσιογραφικό όργανό του. Οι συνέπειες αυτής της πράξης είναι ορατές σήμερα, που διάφορα συγκροτήματα τύπου προσπαθούν να κατευθύνουν τις εξελίξεις, ανάλογα με τα σχέδιά τους. Όλο το παραπάνω χρονικό διάστημα οι εκπρόσωποι του Κινήματος, που εξέφραζαν ένα διαφορετικό ήθος, ήταν απελπιστικά λίγοι. Και κατά σύμπτωση ήταν εκείνοι που, με τον αιρετικό λόγο τους, προκαλούσαν αναταράξεις σε ένα βαλτωμένο τοπίο.

Ποιο ήταν το αποκορύφωμα αυτής της περιόδου παρακμής; Μπροστά στη διαφαινόμενη συντριβή ο Κώστας Σημίτης, λες και ο ίδιος δεν κυβερνούσε για οκτώ χρόνια, απεκδύθηκε κάθε ευθύνης. Παραιτήθηκε, ορίζοντας ως διάδοχό του το Γιώργο Παπανδρέου, αντί να υποστηρίξει ως το τέλος με σθένος τις απόψεις του και να τις θέσει προς ψήφιση ενώπιον του ελληνικού λαού. Αν και είχε αναδειχθεί στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ με άψογες διαδικασίες, που πιστοποιούσαν σπάνια ωριμότητα, αποχώρησε παρακάμποντας κάθε καταστατική αρχή. Τι ειρωνεία! Ο υπέρμαχος των δημοκρατικών διαδικασιών στο Κίνημα τα προηγούμενα χρόνια, τις κατέλυσε με τον πιο βάναυσο τρόπο. Με την κίνησή του, συμπεριφέρθηκε σε ένα πολιτικό οργανισμό, τον οποίο καθοδηγούσε, σαν ένας πολιτικός του Μεσοπολέμου.

Για τον τρόπο που επιλέχτηκε τότε να γίνει η αλλαγή φρουράς, ορισμένοι, είχαν διατυπώσει τις αντιρρήσεις τους. Μέσα όμως στο κλίμα ευφορίας που κυριαρχούσε, καταπνίγηκαν. Η ουσιαστική συζήτηση, σχετικά με την αλλαγή πορείας που έπρεπε να υπάρξει, παραπέμφθηκε υποχρεωτικά σε ένα απροσδιόριστο μέλλον.

Με την παρουσία του Γιώργου Παπανδρέου στην ηγεσία του Κινήματος η διαγραφόμενη συντριβή περιορίστηκε σε μια αξιοπρεπή ήττα. Τα αίτια, που μας οδήγησαν σε αυτή τη δυσκερή θέση, ποτέ δε συζητήθηκαν σοβαρά. Λες και ο ελληνικός λαός δεν είχε απορρίψει τις πρακτικές της τελευταίας ιδίως περιόδου διακυβέρνησης της χώρας από το ΠΑΣΟΚ. Στην τριετία που ακολούθησε πρυτάνευσε η μυωπική λογική της αποσιώπησης των προβλημάτων. Με ευθύνη όλης της ηγετικής ομάδας, αντί της τόσο αναγκαίας ανασυγκρότησης, έγινε αυτοσκοπός η επάνοδος στην εξουσία.

Τον τελευταίο καιρό, για όποιον παρακολουθούσε στοιχειωδώς τα τεκταινόμενα στο εσωτερικό του Κινήματος, ήταν σαφές τι μεθοδευόταν. Κάποιοι, εκμεταλλευόμενοι λάθη και ολιγωρίες της ηγεσίας, κινήθηκαν οργανωμένα. Επιδίωκαν την ήττα, για να επωφεληθούν από αυτήν. Οι τρόποι που επινόησαν, προκειμένου να επιτύχουν τους στόχους τους, ήταν προσεκτικά μελετημένοι: υπόγειες διαφωνίες για την ακολουθούμενη πολιτική, κακόβουλα σχόλια... Οι συμπεριφορές τους, σε συνδυασμό με ορισμένα λάθη τακτικής που παρατηρήθηκαν κατά την προεκλογική περίοδο, λειτούργησαν παραλυτικά για το Κίνημα και οδήγησαν στο γνωστό αποτέλεσμα των βουλευτικών εκλογών.

Τις επόμενες μέρες θα κληθούμε να εκλέξουμε νέο πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ ανάμεσα σε τρεις υποψηφίους. Και οι τρεις τους, από διάφορες θέσεις, έχουν προσφέρει σημαντικές υπηρεσίες στο Κίνημα. Γνωρίζουμε καλά την πολιτεία τους και τις ιδέες που αντιπροσωπεύουν. Για την ορθή επιλογή μας θεωρώ πως πρέπει να σταθμίσουμε μέσα μας πολλούς παράγοντες. Κυρίως όμως να μην παρασυρθούμε από πρόσκαιρους ενθουσιασμούς. Αυτοί οδηγούν σε λάθους δρόμους.

Στην παρούσα φάση, ο μόνος που διαθέτει τις προϋποθέσεις να εγγυηθεί την ενότητα του Κινήματος και να εξασφαλίσει μια νικηφόρα πορεία, είναι ο σημερινός πρόεδρός του.

Το αντίθετο ισχύει για την περίπτωση του Ευάγγελου Βενιζέλου. Αυτό τουλάχιστον συνάγεται από τις ως τώρα ανερμάτιστες κινήσεις του. Ένα από τα κύρια επιχειρήματα των υποστηρικτών της υποψηφιότητάς του είναι πως μόνο εκείνος, σε περίπτωση νέας εκλογικής αναμέτρησης, μπορεί να υπερκεράσει τον σημερινό πρωθυπουργό και να οδηγήσει ξανά το ΠΑΣΟΚ στην εξουσία. Αποσιωπούν, ωστόσο, μια κρίσιμη παράμετρο. Στην κατάσταση που βρισκόμαστε σήμερα αυτό που κυρίως απαιτείται είναι η διασφάλιση της ενότητας του Κινήματος. Αφού αυτή διασφαλιστεί και αρχίσει η ανάκαμψη, τότε μόνο θα δημιουργηθούν οι κατάλληλες συνθήκες, ώστε να διεκδικηθεί ξανά η εξουσία. Αν πορευτούμε προς την επόμενη εκλογική αναμέτρηση με βάση τη λογική ποιος θα κερδίσει ευκολότερα το σημερινό πρωθυπουργό, χωρίς προηγουμένως να έχει αποκατασταθεί ο κομματικός ιστός και να γίνει η ανασύνταξη, η εκλογική ήττα είναι αναπόφευκτη.

Μετά την ανανέωση της εμπιστοσύνης στο πρόσωπο του Γιώργου Παπανδρέου απαιτείται η ανασύνθεση του χώρου. Χωρίς πνεύμα υπεροψίας, το οποίο έχει πληρωθεί ήδη πολύ ακριβά, επιβάλλεται να ξεκινήσει μια ουσιαστική συζήτηση για το μέλλον του Κινήματος. Με βάση την πλούσια κυβερνητική θητεία αλλά και τις προκλήσεις της εποχής μας να χαραχτεί μια νέα πορεία. Το στίγμα του ΠΑΣΟΚ της σύγχρονης εποχής πρέπει να είναι το ίδιο σαφές και ελκυστικό, όπως τότε, στην αφετηρία του.

Στο διάλογο, εξυπακούεται ότι χρειάζεται να προσκληθούν όσα μέλη του Κινήματος πορεύτηκαν μαζί μας από το 1974 και αποστασιοποιήθηκαν κάποια στιγμή, επιλέγοντας είτε την ιδιώτευση είτε την ένταξή τους σε άλλους πολιτικούς φορείς. Μια τέτοια κίνηση θα αποτελέσει, έστω και εκ των υστέρων, αναγνώριση της ορθότητας των θέσεών τους. Τουλάχιστον εκείνοι είχαν διαπιστώσει λάθη και προειδοποίησαν. Η πορεία προβλέπεται πως θα είναι δύσκολη. Αξίζει όμως να την επιχειρήσουμε.

Βενιζέλος: **κήνσορας** και **υβριστής...**

Τα **απόνερα** του ποταμού

Κυριε Βενιζελε, για το γυρισμό στους καλούς τρόπους ποτέ δεν είναι αργά – κι επειδή είσθε γλωσσομαθής (και προφανώς, ως νομικός, και λατινομαθής) Sera numquam est bonos mores via (Σενέκας ο νεότερος). Αυτά που είπατε στους δημοσιογράφους για τον Παπανδρέου και τους συνεργάτες του δεν υποδηλώνουν παρά την αδυναμία σας! Είναι πράγματι πολύ δύσκολο να νικήσετε τον παρορμητικό χαρακτήρα σας. Αλλά, υπάρχουν όρια. Εσείς οργανώσατε επιτελεία, επικοινωνιολόγους, ομάδες εργασίας, γραφεία, έχετε ήδη τους δικούς σας δημοσιογράφους και όπως δείχνουν τα πράγματα, εάν δεν κερδίσετε (το εύχομαι εκ βάθους καρδίας), φαίνεται πως πάτε για τη δημιουργία άλλου κόμματος, με τις ευλογίες του Έθνους (ήδη άνοιξε blog και οι «βενιζελικοί» φίλοι και οπαδοί σας, βρίζουν τον Παπανδρέου), του Βήματος και του Πρετεντέρη, ο οποίος κοιμάται και ξυπνάει σχεδιάζοντας την κατακρήμνηση του Γιώργου Παπανδρέου.

Κυριε Βενιζελε, σήμερα το νιώθουμε όλοι ότι το διακύβευμα δεν είναι η «ικανότητα» η δική σας και η «ανικανότητα» του Παπανδρέου, αλλά η δυνατότητα των πολιτικών κομμάτων να λειτουργούν αυτόνομα, χωρίς να εγκλωβίζονται στους σχεδιασμούς των κάθε λογής οικονομικών συμφερόντων. Και η αυτονομία αυτή κινδυνεύει. Οι μιντιοκράτορες έχουν βαλθεί να πετύχει το σχέδιό τους και μην κάνετε ότι δεν καταλαβαίνετε.
Κύριε Βενιζέλε, ποιος σας είπε ότι εσείς μπορείτε να νικήσετε τον Καραμανλή; Εσείς δεν καταφέρατε το απλούστερο: Να εξαφανίσετε από το πρόσωπο της Θεσσαλονίκης τον Ψωμιάδη, ο οποίος έχει ταχθεί με το μέρος σας και διαφημίζει την «αξιοσύνη» σας. Δεν φταίτε εσείς που ο Παπανδρέου δεν σας ζήτησε εξηγήσεις, πώς δηλαδή το ΠΑΣΟΚ έχασε τη νομαρχία Θεσσαλονίκης από τον Ψωμιάδη, έναν λαϊκιστή του χειρίστου είδους, ένα φτηνό πολιτικάντη! Κάνατε ποτέ την αυτοκριτική σας γι' αυτό; Κι όταν κάποιοι έβαζαν στο τραπέζι τη δική σας υποψηφιότητα για τη δημαρχία της Θεσσαλονίκης, κάνατε λες και σας παίρνανε τη μπουκιά από το στόμα. Θεωρούσατε «λίγο» το δημαρχιακό αξίωμα; Ναι, όπως πλέον δείχνουν τα πράγματα, το θεωρείτε ελάχιστο (δηλαδή, σιγά μην ακολουθούσατε την πεπατημένη της Ντόρας)!

Κυριε Βενιζελε, καλά, το πιστεύετε σοβαρά ότι κάνετε για αρχηγός του ΠΑΣΟΚ; Με όλο αυτόν τον εσμό των πάλαι ποτέ «εκσυγχρονιστών» που πλαισίωσαν την επιχείρησή σας κατάκτησης της εξουσίας; Με όλους αυτούς, δηλαδή, που διέλυσαν την ελληνική κοινωνία, που έδωσαν επιχειρήματα στη Νέα Δημοκρατία να κερδίσει; Για το «σκάνδαλο του Χρηματιστηρίου», όπως λέει ακόμα η Δεξιά, έφταιγε ο Σημίτης και ο Παπαντωνίου – ποτέ δεν είπε κανείς ότι έφταιξε ο Παπανδρέου... Για τη «διαφθορά» στη δημόσια διοίκηση έφταιξε ο Σημίτης και ο Αλέκος Παπαδόπουλος (θέλει να αποσείσει τις τεράστιες ευθύνες του για την «ήττα» στις εκλογές για την τοπική αυτοδιοίκηση;) και εν πάση περιπτώσει όσοι διετέλεσαν υπουργοί και ιδιαίτερα υπουργοί στο υπουργείο Εσωτερικών (Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης) –εξαιρώ μια φωτισμένη προσωπικότητα που είναι ο Σταύρος Μπένος. Κι ο υπαρχηγός σας, ο Α. Λοβέρδος, φανατικός οπαδός του Ολυμπιακού και του Κόκκαλη, απ' αυτό το υπουργείο δεν πέρασε; Ο Παπανδρέου, άλλωστε, το είπε ξεκάθαρα: «Δυστυχώς, η ταύτιση του ΠΑΣΟΚ με φαινόμενα μιας κατεστημένης νοοτροπίας, μισητής από την κοινωνία, οδήγησε το ΠΑΣΟΚ στο να απωλέσει την συναισθηματική και πολιτική σχέση του με την κοινωνία. Αντίστοιχα, η κοινωνία απομακρύνθηκε σταδιακά κι από το ΠΑΣΟΚ. Θεμελιακή αιτία των αδυναμιών υπήρξε η αυξανόμενη αποξένωση του Κινήματός από τις πηγές από τις οποίες αντλεί την ισχύ του. Ξέχασε τον καθημερινό αγώνα του πολίτη, έχασε την ίδια την πολιτική»...

Κυριε Βενιζελε, είναι αλήθεια ότι ο Παπανδρέου έχει αποδεδειγμένα ΗΘΟΣ, που δεν του επιτρέπει να πέσει στο επίπεδό σας. Πράγματι, αφότου ανέλαβε την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, ήταν σα να πατούσε σε ναρκοπέδιο. Έκανε λάθη κι αυτά είχαν σχέση με το μη-ξεκαθάρισμα του παρελθόντος. Ήθελε «βελούδινο» πέρασμα σε μια νέα εποχή. Δεν το εκτιμήσατε. Τώρα, μήπως θέλετε να ελέγξουμε τη θητεία σας στο υπουργείο Πολιτισμού; Μόνο... πλίθιοι θα πίστευαν τις λεκτικές σας ακροβασίες (άκου... «επικράτεια πολιτισμού»)! Θα σας γράψω κι άλλα, αργότερα. Και πρέπει να θυμίσω ότι νευρίασα πολύ με αυτά που είπατε στους δημοσιογράφους για τον Παπανδρέου.

http://potamos-etc.blogspot.com

Έκρηξη στο διαδίκτυο!

Ομάδες πρωτοβουλίας δημιουργήθηκαν κι έφτιαξαν δικά τους blog, όπως επίσης και μεμονωμένα άτομα δημιούργησαν το δικό τους χώρο στο διαδίκτυο για να μπορέσουν να σπάσουν τον επικοινωνιακό αποκλεισμό από τα μέσα ενημέρωσης και να εκφράσουν τη στήριξή τους στον Γιώργο Α. Παπανδρέου. Η επικοινωνία και η ανταλλαγή απόψεων, θέσεων μαρτυριών κ.λπ., καθίσταται ο τροφοδότης πολιτικών διεργασιών που έχουν ως στόχο να διατρήσουν τα τείχη της αποξένωσης, και να υπάρξει η απαραίτητη επαφή για τη συγκρότηση μιας τεράστιας δυναμικής μάζας που θα στηρίξει την υποψηφιότητα του Γιώργου Α. Παπανδρέου, αποκαλύπτοντας εκ παραλλήλου το ρόλο των μεγάλων εκδοτικών συγκροτημάτων, ορισμένων δημοσιογράφων που ασκούν διατεταγμένη δημοσιογραφία, καθώς και το ρόλο κάποιων πολιτικών που θέλουν να είναι υποχείρια του κατεστημένου.

LINKS

www.4gap.org
www.forumgap.new-forum.net
www.papandreou-diaspora.com
www.re-public.gr
www.epikoinonia-arg.gr
www.agonaskritis.gr
www.221.gr
www.kean.gr

BLOGS

www.kerkyraekloges2007.blogspot.com
www.miamatia.blogspot.com
www.pasokprotovoulia10.blogspot.com
www.chouvi.blogspot.com
www.potamos-etc.blogspot.com
www.syrospapandreou.blogspot.com
www.politispittas.blogspot.com
www.krogias.blogspot.com
www.proxeirotetradio.blogspot.com
www.pasokpolites.blogspot.com
www.gkelesidis.blogspot.com
www.mimisandroulakis.blogspot.com
www.lagadinosnikos.blogspot.com
www.holargossos.blogspot.com
www.thelonapo.blogspot.com
www.korinthos.blogspot.com
www.neoisosialistes.blogspot.com
www.politicsgr.blogspot.com
www.vkonstantinou.blogspot.com
www.diktyon.wordpress.com
www.gaplarisa.wordpress.com
www.papanotas.wordpress.com
www.divaynne.wordpress.com

Στήριξη Γιώργου Παπανδρέου

Είμαστε η γενιά του ανένδοτου, του 114, της αντίστασης και της μεγάλης αλλαγής. Σ' αυτές τις δύσκολες στιγμές που περνά η χώρα μας και το δημοκρατικό κίνημα, κάνουμε έκκληση στο δημοκρατικό κόσμο, να δώσει για μια ακόμη φορά το παρόν σ'αυτές τις εξελίξεις, ώστε το ΠΑΣΟΚ να ξαναγίνει το μεγάλο δημοκρατικό-λαϊκό-πατριωτικό κίνημα του λαού. Να ξαναγίνει το κίνημα των μη προνομιούχων. Σήμερα μετά από τρεις δεκαετίες, οι αρχές της διακήρυξης της 3ης Σεπτέμβρη παραμένουν ζωντανές και επίκαιρες. Το ΠΑΣΟΚ οφείλει να ξαναβρεί την πολιτική και την ιδεολογική του ταυτότητα και πρέπει να αντισταθεί στις παρεμβάσεις από εξωθεσμικούς παράγοντες. Τα σχέδιά τους δεν θα περάσουν. Όλοι εμείς δίνουμε τη μάχη μαζί με τον Γιώργο Παπανδρέου για να είναι το ΠΑΣΟΚ το κίνημα της μεγάλης Ανατροπής. Για να παραμείνει το ΠΑΣΟΚ ένα κίνημα καθαρά στην υπηρεσία του λαού, ένα κίνημα πιστό στις αρχές που δίδαξε ο Ανδρέας Παπανδρέου.

Οι υπογραφοντες:
Μέλη ΠΑΚ και ιδρυτικά μέλη του ΠΑΣΟΚ: Κοκκελίδης Ρούλης (πρ. Βουλευτής), Κίρκος Γιώργος (πρ. Βουλευτής), Μπενετάτος Παναγής (πρ. Βουλευτής), Στάμος Γιάννης (πρ. Βουλευτής), Πανταζή Τιτίνα (πρ.Ευρωβουλευτής), Βουρνάς Πάνος (πρ. Κ.Ε.), Μπαράκος Σάκης (πρ. Κ.Ε.), Παπαπαναγιώτου Θανάσης (πρ. Κ.Ε.), Παπασταύρου Μάκης (πρ. Κ.Ε.), Καρράς Αντώνης (πρ. Κ.Ε.), Καρακωνσταντάκης Μανώλης (πρ. Κ.Ε.), Τσιλιγκαρίδης Πάνος (πρ. Γεν. Γραμματέας), Παπακυρίτσης Κώστας (πρ. Νομάρχης), Αγγελόπουλος Θοδωρής (πρ. Δήμαρχος), Υφαντής Νίκος (πρ. Αντινομάρχης), Βαλσαμάκης Βασίλης (αναπλ. Νομάρχης), Σεφτελής Δημήτρης, Γαβρίλης Γιάννης, Μωραλίδης Τάκης, Αγγελόπουλος Αντώνης (Πρόεδρος Γεωλόγων), Θεοχάρης Κώστας, Τυλιγάδας Γιώργος, Κατσιφάρας Απόστολος (Βουλευτής). Γεωργόπουλος Δημήτρης (ιδρυτικό μέλος ΠΑΣΟΚ, πρ. Βουλευτής), Αθανασόπουλος Σερέτης Στάθης (ιδρυτικό μέλος ΠΑΣΟΚ, πρ. Νομάρχης), Βαϊνάς Γιάννης (πρ. Βουλευτής, πρ. Νομάρχης), Ζιάγκας Μιχάλης (μέλος ΠΑΚ, ιδρυτικό μέλος ΠΑΣΟΚ), Γεωργιάδης Γιώργος (ιδρυτικό μέλος ΠΑΣΟΚ, Δήμαρχος), Χαρδαλιάς Γιάννης (ιδρυτικό μέλος ΠΑΣΟΚ, πρ. Κ.Ε.), Χονδρονάσιος Στέλιος (πρ. Νομάρχης), Ηλιόπουλος Δημήτρης (ιδρυτικό μέλος ΠΑΣΟΚ, πρ. Αντινομάρχης), Μαρίνος Γιάννης (Πρόεδρος Εργατικού Κέντρου). Ιδρυτικά μέλη του ΠΑΣΟΚ: Μπάρκας Νίκος (συντονιστής ΠΑΣΟΚ Ιταλίας), Δημητρούδης Σταύρος (Πρόεδρος Δημ. Συμβουλίου), Δρόσης Θεόδωρος, Μανιάτης Γιάννης, Κοσμόπουλος Δημήτρης, Κουτσακουλάκης Σπύρος, Κριαράς Παντελής, Κόκκινος Μιχάλης, Ανδρικόπουλος Αθανάσιος, Μπούσμπουρας Γιώργος, Φραγκίδης Γιώργος, Θεοδώρου Γιάννης. Και οι Μαλαμής Γιώργος (Πρόεδρος Ταμείου Υγείας ΑΤΕ), Αποστολόπουλος Γιώργος (πρ. Νομαρχιακός Σύμβουλος).

Σύντροφε – Συντρόφισσα,

Απευθυνόμαστε, σε όλους αυτούς που πίστεψαν και στήριξαν το όραμα της νέας αλλαγής. Σε όλους αυτούς που πιστεύουν ότι το ΠΑΣΟΚ υφίσταται, όχι γενικά και αόριστα για το «καλό» του τόπου, αλλά για τη δημιουργία μιας δίκαιης κοινωνίας, ενός ισχυρού κοινωνικού κράτους, μιας οικονομίας που δεν παράγει φτώχεια, μιας πολιτικής που δίνει ελπίδα για το μέλλον. Σε όλους αυτούς που θεωρούν ότι το ΠΑΣΟΚ είναι και πρέπει να είναι ένα δημοκρατικό, σοσιαλιστικό, αριστερό, βαθιά προοδευτικό κόμμα. Σε όλους αυτούς απευθυνόμαστε τώρα και τους καλούμε να αναλάβουν την ευθύνη τους, αυτή την ευθύνη που μέχρι χθες καλούσαμε το λαό να αναλάβει, και να στηρίξουν με όλες τους τις δυνάμεις το μεγάλο ηγέτη, τον οραματιστή της ουσιαστικής προόδου, τον Πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ, τον Γιώργο Παπανδρέου. Καλούμε τους απλούς ψηφοφόρους του ΠΑΣΟΚ, τους πιστούς φίλους, τα άξια μέλη του. Όχι τους επαγγελματίες της πολιτικής. Όχι τους θιασώτες της τηλεδημοκρατίας. Όχι αυτούς που μέχρι χθες μιλούσαν με στόμφο για πρόσωπα και ιδέες που αποδείχθηκε ότι, όχι μόνο δεν τα πίστευαν, αλλά ήταν και έτοιμοι να τα λοιδορήσουν.

Ο Γιώργος Α. Παπανδρέου είναι αυτός που μπορεί να οδηγήσει το ΠΑΣΟΚ μπροστά, αυτός που μπορεί να εγγυηθεί την ενότητα του, αυτός που μπορεί να διασφαλίσει τη νίκη. Είναι όμως, ακόμα πιο πολύ, αυτός που μπορεί να διασφαλίσει την αλλαγή του κινήματος. Το μόνο του λάθος είναι ότι άργησε. Άργησε να μας απαλλάξει από όλα αυτά τα βαρίδια που τώρα ανεβοκατεβαίνουν την οδό Βουκουρεστίου. Όλους αυτούς που βάλθηκαν να μας υπενθυμίσουν ότι η δημοκρατική παράταξη θα έχει πάντα καιροσκόπους. Όλους αυτούς που ήταν υπεύθυνοι όχι μόνο για τη δεξιά στροφή του ΠΑΣΟΚ, όχι μόνο για τις αντιλαϊκές του πολιτικές την περίοδο 1996-2004, όχι μόνο για τα σκάνδαλα που μας εξίσωσαν με τα λαμόγια της δεξιάς, αλλά και για την εμπέδωση στην κοινωνία μιας εικόνας για το ΠΑΣΟΚ ενός καθεστωτικού κόμματος, και όχι ενός ζωντανού, υγιούς, ριζοσπαστικού, πρωτοπόρου πολιτικού οργανισμού.

Δείτε ποιοί τον πολεμούν τώρα! Οι αποκομμένοι – οι αποτυχημένοι – οι «φτερό στον άνεμο» – οι τηλεδημοκράτες. Με αυτούς θα πάμε μπροστά; Να ποιοι ευθύνονται για την ήττα! Να ποιοί υπονόμευαν όχι μόνο τον Πρόεδρο, αλλά και το δικό μας αγώνα.

Ομάδα Πρωτοβουλίας Νέων Σοσιαλιστών

Με τον Γιώργο, με το ΠΑΣΟΚ, με την Αριστερά...

Όλοι εμείς που κοιτάμε μπροστά, όλοι εμείς που παράγουμε πλούτο, όλοι εμείς που νοιαζόμαστε για την ουσία της πολιτικής και όχι για πομπώδη λογύδρια και επικοινωνιακά τεχνάσματα, όλοι εμείς που το βράδυ της Κυριακής στεναχωρηθήκαμε τόσο πολύ, που με δυσκολία μπορούσαμε να μιλήσουμε, όλοι εμείς δεν είμαστε αυτοί που έτρεξαν για περιπάτους στο Ζάππειο, δεν είμαστε αυτοί που για μια ακόμη φορά έδειξαν να μη γνωρίζουν ότι η σιωπή είναι χρυσός, δεν είμαστε αυτοί που προσπάθησαν να εκμεταλλευθούν τη λύπη μας για ίδιο όφελος, δεν είμαστε αυτοί, οι οποίοι, αν και μιλάνε για δύο ώρες ακατάπαυστα, κανείς δεν καταλαβαίνει ποιά είναι η πολιτική τους θέση. Όλοι εμείς θα αποτρέψουμε να γυρίσει το ΠΑΣΟΚ πίσω. Θα αντισταθούμε στο να πάει το ΠΑΣΟΚ δεξιά. Θα αμφισβητήσουμε αυτούς που θέλουν το ΠΑΣΟΚ να νοιάζεται για τους αριθμούς και όχι για τους ανθρώπους, Θα πολεμήσουμε αυτούς που είναι υπεύθυνοι για την ταύτιση του ΠΑΣΟΚ με τη νεοφιλελεύθερη πολιτική.

Ο κόσμος που μας γύρισε την πλάτη στις 16 Σεπτεμβρίου, μας αμφισβητούσε. Αρνιόταν να μας ψηφίσει. Όχι γιατί δεν του έκανε ο Γιώργος, αλλά γιατί δεν του έκανε το παρελθόν μας. Δεν μπορούσε να ξεχάσει τις κυβερνητικές θητείες του 1996-2004. Όλοι το ίδιο είστε, έλεγε. Και από την άλλη μεριά. Δείτε τα κυβερνητικά στελέχη. Μιλούσαν για τον Καραμανλή σαν να είχαν το Μεσσία για ηγέτη. Ούτε ο Γκάντι να ήταν. Ακόμη και η «διάδοχος». Πότε όμως αλήθεια είδατε κάποιον απο αυτούς που τώρα έβαλαν τις πράσινες γραβάτες τους και πιάσανε στασίδι στα κανάλια να πει μια καλή κουβέντα για τον Γιώργο. Τον έλεγαν «Γιωργάκη» τα μπλε παπαγαλάκια και αυτοί κάθονταν ως άλλοι Βούδες και κουνούσαν το κεφάλι.

Η αλήθεια είναι ότι του έσκαβαν τον λάκκο. Του πριόνιζαν την καρέκλα, όχι επειδή νοιάζονται για το καλό κανενός άλλου, παρά για το καλό της δικής τους καρέκλας. Δεν δίστασαν να βάψουν μπλε το Ρέθυμνο, προκειμένου να βουλιάξουν το ΠΑΣΟΚ σε νέες περιπέτειες.

Φίλε – Φίλη,

Πάρε την τύχη στα χέρια σου. Αρνήσου να παρασυρθείς απο τις γνωστές ΔΟΛιότητες. Πολέμησαν μια ζωή τον Ανδρέα – γιατί να μην εξευτελίσουν τώρα και τον Γιώργο; Θυμήσου τον ιστορικό τους ρόλο. Έχεις τη δύναμη – Βρες τη δύναμη.
Πριν λίγες μέρες καλούσαμε τον κόσμο να μας εμπιστευθεί, να κάνει τον Γιώργο Πρωθυπουργό. Απόδειξε ότι αυτό το κάναμε όχι από ιδιοτέλεια, όχι από εξουσιομανία όχι γιατί οι κυβερνητικές καρέκλες είναι ο αυτοσκοπός μας, αλλά γιατί το πιστεύαμε, γιατί το πιστεύουμε ακόμα. Η ήττα ήταν πικρή. Ρώτα όμως τον εαυτό σου. Θα είχαμε νικήσει, αν ήταν κάποιος άλλος στο τιμόνι; Όχι βέβαια. Θα είχαμε διαλυθεί προ πολλού. Αυτή είναι η αλήθεια. Ας συζητήσουμε για πρώτη φορά σοβαρά ποια είναι τα αίτια της ήττας. Θέλουμε έναν ηγέτη συνεπή, αληθινό, έντιμο. Έναν ηγέτη που δε δίστασε να αναλάβει το ΠΑΣΟΚ στα δύσκολα, έναν ηγέτη που πληρώνει ακόμα και τώρα τις αμαρτίες άλλων. Δεν του πρέπει να γίνει ο αποδιοπομπαίος τράγος. Τον ηγέτη δεν τον κάνουν οι έδρες του πανεπιστημίου, δεν τον κάνουν οι έδρες της Β΄ Αθήνας. Τον ηγέτη τον κάνει ο λαός.

Όλοι μαζί μπροστά. Με τον Γιώργο, με το ΠΑΣΟΚ, με την Αριστερά. Καλό μας Αγώνα!

Ομαδα Πρωτοβουλιας Νεων Σοσιαλιστων
Γραμματεία: Κωνσταντινος Βερτσιωτης (Πάτρα)
Κωνσταντινος Κουλλεης (Αθήνα)
Χρυσα Τζιστουδη (Θεσσαλονίκη)

ΥΓ1. Το κόμμα που δεν μπορεί να διαχειρισθεί την ήττα του, δεν μπορεί και να γευτεί τη νίκη του.

ΥΓ2. Αν ο σκοπός μας είναι μόνο η εκλογική νίκη, και όχι η ιδεολογική επικράτηση των θέσεων μας, ας κάνουμε Πρόεδρο τον Ψωμιάδη. Νίκες έφερε και αυτός. Αγαπημένο παιδί των δημοσκοπήσεων είναι και αυτός.

ΥΓ3. Τι τους ενόχλησε άραγε στον Γιώργο; Το δίκαιο φορολογικό σύστημα; Η αναδιανομή του πλούτου; Η προστασία των ακτών και των δασών; Το ανοιχτό στον πολίτη κόμμα; Ο πόλεμος στις πελατειακές σχέσεις; Σκέψου. Πάρε θέση.

Ομάδα Πρωτοβουλίας Αργυρούπολης: ΨΗΦΙΣΜΑ ΣΤΗΡΙΞΗΣ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Τον Οκτώβρη του '81 το ΠΑΣΟΚ, με τον Ανδρέα Παπανδρέου, άλλαξε σελίδα στην ιστορία της χώρας. Σήμερα, 26 χρόνια μετά, εμείς οι σοσιαλιστές και δημοκράτες εμπνεόμαστε και πιστεύουμε στις διαχρονικές μας αξίες. Τη δημοκρατία, την αλληλεγγύη, την ελευθερία, την ισότητα, τη δικαιοσύνη, την ειρήνη, τον πολιτισμό και τη γνώση. Σε έναν κόσμο που μεταβάλλεται ραγδαία και γίνεται όλο και περισσότερο ανταγωνιστικός, η Ελλάδα χρειάζεται τομές που θα σαρώσουν τις αγκυλώσεις του χθες και τα κατεστημένα του σήμερα. Τομές και αλλαγές που μόνο το ΠΑΣΟΚ μπορεί να προωθήσει.
Στην Ελλάδα αλλά και τον κόσμο, τα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα, με τα μέσα μαζικής ενημέρωσης που κατέχουν, προσπαθούν να χειραγωγήσουν τους πολιτικούς, πιέζοντας ασφυκτικά για «αποφάσεις» υπέρ των συμφερόντων τους. Δημιουργούν ή προωθούν πολιτικούς πειθήνια όργανα, οι οποίοι, στα πλαίσια της συναλλαγής, θα τους εξασφαλίσουν ακόμη μεγαλύτερη συσσώρευση πλούτου. Προσπαθούν με κάθε μέσο να φθείρουν τους πολιτικούς εκείνους που δεν μπορούν να ελέγξουν, διότι απλά αποτελούν κίνδυνο για τις αθέμιτες οικονομικές επιδιώξεις τους. Δεν διστάζουν δε, να χρησιμοποιήσουν, για το σκοπό αυτό, ακόμα και τις πολιτικές σκιές του παρελθόντος, τους γνωστούς αρχιερείς της διαπλοκής και της αποστασίας.
Σήμερα περισσότερο από ποτέ η Δημοκρατία έχει ανάγκη από έναν νέο αγώνα με σκοπό την απαλλαγή του πολιτικού μας συστήματος, από οποιεσδήποτε μη θεμιτές επιρροές. Ένας αγώνας για την αυτονομία της πολιτικής.
Ο Γιώργος Παπανδρέου, Πρόεδρος της Σοσιαλιστικής Διεθνούς, εδώ και πολλά χρόνια ακολουθεί με συνέπεια μια προοδευτική πολιτική διαδρομή και έχει παρουσιάσει με σαφήνεια το όραμά του για την Κεντροαριστερά. Υπηρετεί με εντιμότητα τον πολιτικό πολιτισμό που χρειάζεται η χώρα.
Και ενώ κρίνεται ικανός, ως Πρόεδρος της Σοσιαλιστικής Διεθνούς, από το σύνολο των Σοσιαλιστικών Κομμάτων και Ηγετών σε ολόκληρο τον κόσμο, τα ντόπια και ξένα «συμφέροντα» με τα πρωτοσέλιδα του αίσχους τον κάλεσαν σε παραίτηση αφού πρώτα, έντεχνα, προώθησαν αυτούς που θα εξυπηρετούσαν, σε περίπτωση επικράτησής τους, τις οικονομικές τους απαιτήσεις. Προώθησαν αυτούς οι οποίοι όχι μόνο δεν στήριξαν τον αγώνα του ΠΑΣΟΚ, αλλά αντίθετα τον υπέσκαψαν.
Άλλωστε ποιοι είναι αυτοί που ζητούν αλλαγή αρχηγού στο ΠΑΣΟΚ; Είναι όσοι με τις πράξεις ή τις παραλήψεις τους εξέθεσαν την πολιτική, στρέφοντας τους προοδευτικούς πολίτες μακριά από τη Δημοκρατική παράταξη.
Εμείς που πιστεύουμε και στηρίζουμε το όραμα της Νέας Αλλαγής. Εμείς που πιστεύουμε ότι το ΠΑΣΟΚ πρέπει να παραμείνει ένα Δημοκρατικό, Σοσιαλιστικό, Αριστερό και Προοδευτικό Κίνημα. Εμείς που πιστεύουμε στην αυτόνομη πολιτική παρουσία του ΠΑΣΟΚ, ενάντια στα ντόπια και ξένα συμφέροντα. Εμείς που πιστεύουμε σε μια πολιτική απαλλαγμένη από πολιτικούς υπηρέτες άνομων και ύποπτων συμφερόντων.
ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ, Γιώργο Παπανδρέου ως πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ: Για την Ελλάδα του αύριο, Για την Κοινωνία της Συνοχής και της Αλληλεγγύης, Για τη Σοσιαλιστική προοπτική, Για το μέλλον του ΠΑΣΟΚ.

Αυτονομία της πολιτικής από τα **εξωθεσμικά** κέντρα

Μια άλλη διάσταση αναδεικνύεται στην προεκλογική διαδικασία για την εκλογή του νέου προέδρου του ΠΑΣΟΚ, με την καθαρή τοποθέτηση του Γιώργου Παπανδρέου σε σειρά συνεντεύξεων ότι δεν θα δεχθεί σε καμία περίπτωση την χειραγώγηση του κόμματος από μεγάλα εκδοτικά συγκροτήματα και τα όποια συμφέροντα υποκρύπτονται πίσω τους. Η διαδικασία εκλογής προέδρου του ΠΑΣΟΚ και οι συνθήκες που την διαμόρφωσαν δίδουν την ευκαιρία στον Γιώργο Παπανδρέου να κάνει μια μεγαλύτερη αναγωγή και ανοίγει νέο κεφάλαιο για την αυτονομία της πολιτικής που θα επιδράσει καταλυτικά σε όλο το πολιτικό σύστημα της χώρας.

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΓΙΑΝΝΟΣ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

«Εγώ δεν υποκύπτω σε καμία πίεση, σε κανένα χατίρι, έχω τη δική μου διαδρομή και, αυτή η διαδρομή, είναι μια παράδοση αγώνων, και όχι μόνον η δική μου παράδοση. Είναι παράδοση του Ανδρέα Παπανδρέου. Είναι παράδοση του Γεωργίου Παπανδρέου. Είναι παράδοση αυτού του δημοκρατικού Κινήματος. Ενός δημοκρατικού Κινήματος που, πολλές φορές, υπήρξε η προσπάθεια να χειραγωγηθεί. Ξέρουν, ότι είμαι αποφασισμένος. Ξέρουν, ότι θα συγκρουστώ. Ξέρουν, ότι εγώ θέλω καθαρές σχέσεις. Θέλω, τα μέσα ενημέρωσης να είναι ανεξάρτητα, να μη χειραγωγούνται. Να μη χειραγωγούνται από διαφημίσεις κρατικές. Να μη χειραγωγούνται από διαφημιστικές εταιρείες. Να μη χειραγωγούνται από διάφορα κεφάλαια. Και βεβαίως, να μη χειραγωγούν την πολιτική ή τους πολιτικούς. Θέλουμε καθαρές σχέσεις. Εγώ, θα παλέψω γι' αυτό. Αυτό, δεν θα λυτρώσει μόνο το ΠΑΣΟΚ. Δεν θα λυτρώσει μόνο το πολιτικό σύστημα. Θα λυτρώσει και τις εφημερίδες, θα λυτρώσει και τα κανάλια. Θα λυτρώσει, αν θέλετε, ολόκληρο το πολιτικό σύστημα. Και γι' αυτό, θα δώσω μάχη. Αν θα την κερδίσω, αυτό είναι ένα άλλο θέμα. Αλλά να ξέρει ο ελληνικός λαός ότι, εγώ, θα τη δώσω μέχρι τέλους».

(Συνέντευξη στον Ν. Χατζηνικολάου)

Είναι, δυστυχώς, κοινή διαπίστωση πλέον ότι βιώνουμε ένα καθεστώς επικοινωνιακής ολιγαρχίας που βασίζεται βέβαια στην άμεση εξάρτηση από μια ιδιότυπη «οικονομική ολιγαρχία» και τον κρατισμό, που στρεβλώνουν αναγκαίες επιλογές και ακυρώνουν την κοινωνική δυναμική ως απελευθερωτική ιστορική διαδικασία. Ένα καθεστώς που φέρνει τις ακόλουθες συνέπειες.

- **Παράγει πολιτικό αποκλεισμό και αποτροπή της συμμετοχικότητας**
- **Οδηγεί στον σφετερισμό της αντιπροσώπευσης**
- **Μετατρέπει τον πολίτη σε πελάτη του πολιτικού συστήματος**
- **Διογκώνει τις κοινωνικές και οικονομικές ανισότητες**
- **Συμβάλλει στην άνοδο της ασημαντότητας στην επικοινωνιακή, πολιτική και πολιτιστική μας κουλτούρα.**

Μοναδικό αντίδοτο στην υποβάθμιση της πολιτικής συμμετοχής είναι η οριζόντια επικοινωνία των κοινωνικών δικτύων και των συλλογικών οργανώσεων στην βάση της κοινωνίας. Δεν συχέουμε βέβαια την *«μιντιοκρατία»* με τον πολιτικό ολοκληρωτισμό, που πολλές φορές γίνεται καθ' υπερβολή της κριτικής η οποία ασκείται, αλλά επισημαίνουμε το υποδόριο «ναρκωτικό» που προτάσσει την παθητικοποίηση των πολιτών έναντι της συμμετοχής, της ευθύνης και της δημιουργίας.

Για τα κοινωνικά δίκτυα και τους ενεργούς πολίτες, τα αίτια της εκλογικής ήττας του ΠΑΣΟΚ δεν καταλογίζονται μονομερώς στην ηγεσία, όπως θέλουν να επιβάλλουν στην κοινή γνώμη τα εξωθεσμικά κέντρα, αλλά στην εκτεταμένη φθορά των κομματικών αξιωματούχων και τον κυβερνητισμό, εξαιτίας του σφετερισμού της εκπροσώπησης από το τρίγωνο , πολιτικό χρήμα, ΜΜΕ, οικονομική εξουσία. Δείχνει, από την μία πλευρά, την αντίθεση στην καθεστωτική λογική των αξιωματούχων που έχουν αποκοπεί από την κοινωνική βάση. Από την άλλη πλευρά δείχνει τη δυναμική της συλλογικής πολιτικής δημιουργίας για να προχωρήσει η Κοινωνία μπροστά. Στο χώρο λοιπόν της ελεύθερης και αδέσμευτης πολιτικής επικοινωνίας, όπου κυριαρχεί η αυθεντική έκφραση των πολιτών, αναδεικνύεται το όραμα, η ιδεολογία, η αυθεντική πολιτική και κερδίζει η κεντροαριστερή προσέγγιση για την επίλυση των προβλημάτων της ελληνικής κοινωνίας.

Ο Γ. Παπανδρέου, επειδή αυτές οι αναφορές του είναι και στάση ζωής, καταγράφεται στη συνείδηση των πολιτών ως οραματιστής πολιτικός που κερδίζει την εμπιστοσύνη ως τωρινός πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ και ως μελλοντικός ηγέτης, έναντι της λογικής του κυβερνητισμού και της "εξουσίας για την εξουσία" που ασμένως υιοθέτησε ο Ε. Βενιζέλος, έναντι εν τέλει της λογικής η οποία προτάσσει και διασώζει τους διαχειριστές και ακυρώνει οράματα και κοινωνικούς αγώνες. Στην κοινωνική βάση κυριαρχεί η αντίληψη της αριστερής προσέγγισης για την κοινωνία και το περιβάλλον, σε αντίθεση με την πρακτική του κρατισμού και του κυβερνητισμού, σε αντίθεση με μιαν ιδιότυπη «ολιγαρχία» πολιτικών, δημοσιογράφων και κοσμικών που λυμαίνονται δημόσιους πόρους και πλεονεκτήματα με αυταρέσκεια που αγγίζει τα όρια της θρασύτητας και του κοινωνικού κυνισμού. Μπροστά στην εμφανέστατη πίεση που δέχθηκε το ΠΑΣΟΚ από μεγάλα εκδοτικά συγκροτήματα, και την προσπάθεια να χειραγωγήσουν και να επιβάλλουν αρχηγό της δικής τους επιλογής, η αντίδραση της κοινωνικής βάσης του ΠΑΣΟΚ υπήρξε καταλυτική και ανέτρεψε τις επιδιώξεις τους. Αυτή η τάση της κοινωνίας είναι τελικά που ανάγκασε τα μεγαλοεκδοτικά συμφέροντα σε αναδίπλωση από την απροκάλυπτη "επιχείρηση" ανατροπής του Γ. Παπανδρέου. **Ο Γ. Α. Παπανδρέου ενσαρκώνει σήμερα ως σύγχρονος ηγέτης το μήνυμα της ιστορικής αναγκαιότητας για την πολιτική νεωτερικότητα και την αυτονόμηση της πολιτικής και του πολιτικού συστήματος από εξωθεσμικούς παράγοντες.**

Η **θολή** εικόνα του Ευάγγελου Βενιζέλου

Είναι πλεον προφανες λόγω της πλήρους ανατροπής στους συσχετισμούς υπέρ του Παπανδρέου, της χθεσινής εμφανούς του υπεροχής επί της πολιτικής από τον Βενιζέλου, και της σαφούς μεταστροφής του κλίματος στην κοινωνία αλλά και στους κόλπους του Κινήματος και πάλι υπερ του προέδρου του ΠΑΣΟΚ, πως οι εμπνευστές της υποψηφιότητας Βενιζέλου θα επιχειρήσουν με άλλους τρόπους να τον πλήξουν. Πιστοί στην επιλογή «φαγώματος» του μη αρεστού Παπανδρέου και τοποθέτησης στον προεδρικό θώκο του «υπάκουου» Βενιζέλου, είναι αναγκασμένοι, λόγω των νέων δεδομένων, να επαναπροσδιορίσουν τους αρχικούς τους σχεδιασμούς.

Ο Βενιζέλος του 65-70% των δημοσκοπήσεων των πρώτων ωρών ανήκει στο παρελθόν και ο Παπανδρέου έχει αποκτήσει σημαντική διαφορά επί των ψηφοφόρων του ΠΑΣΟΚ και αυτών που είναι αποφασισμένοι να πάνε να ψηφίσουν. Συνεπώς, προκειμένου να χειραγωγηθεί η κοινή γνώμη με τον περισσότερο αποτελεσματικό για τα συμφέροντα του «εκλεκτού» τρόπο θα πρέπει η σύγκριση να τοποθετηθεί πλέον μεταξύ άλλων προσώπων. Προς αυτή την κατεύθυνση αναμένεται δημοσκόπηση που θα εμφανίζει τον Βενιζέλο να προηγείται, αυτή την φορά όμως, όχι σε βάρος του Παπανδρέου αλλά του Σκανδαλίδη. Και προφανώς για να γίνει πιο πειστικό το μήνυμα ο Παπανδρέου θα υπολείπεται του Σκανδαλίδη.

Ο στόχος προφανής και δηλωτικός των προθέσεων αυτών που θα την παρουσιάσουν: να ενισχύσουν τη θολή, όσο περνάνε οι μέρες, εικόνα του Βενιζέλου και κυρίως να τον καταστήσουν τεχνητά ως τον καταλληλότερο να αντιμετωπίσει τον Σκανδαλίδη, ακόμη και να τον κερδίσει. Εν ολίγοις, προσπάθεια ανάδειξης του στοιχείου που ο ίδιος ο Βενιζέλος τονίζει συστηματικά γύρω από την υποψηφιότητά του: ότι είναι ικανότερος, χωρίς να προσδιορίζεται γιατί, πώς, με ποιον τρόπο και με ποιούς, να επικρατήσει επί του Σκανδαλίδη και να φέρει το ΠΑΣΟΚ στην εξουσία.

Οφείλουμε να υπογραμμίσουμε πως τα αφεντικά αυτών που σήμερα δήθεν κόπτονται για το καλό της δημοκρατικής παράταξης χρησιμοποιώντας όλα τα μέσα για να μας επιβάλουν την επιλογή τους, γνωρίζουν πολύ καλά –αφού διατηρούν σχετικά στοιχεία– πως ο Βενιζέλος υπολείπεται στις πραγματικές δημοσκοπήσεις του Σκανδαλίδη κατά 20 και πλέον ποσοστιαίες μονάδες. Μα ακόμη και αν δεχτούμε τα χαλκευμένα στοιχεία που θα παρουσιαστούν τις προσεχείς μέρες περί πλεονεκτήματος Βενιζέλου απέναντι στον πρωθυπουργό (στις υπηρεσίες στήριξης και προώθησης της υποψηφιότητας Βενιζέλου) δεν θα πρέπει να λησμονούμε πόσο γρήγορα ο υποψήφιος για την προεδρία του ΠΑΣΟΚ «γκρεμίστηκε» από τα υψηλά νούμερα των πρώτων 48 ωρών, κάτι που καθιστά ιδιαιτέρως πιθανό να συμβεί το ίδιο και στην υποθετική περίπτωση που ο Βενιζέλος προηγούνταν του Σκανδαλίδη.

Τέλος, ας συγκρατήσουμε πως αυτά τα στοιχεία της προσωπικότητας Βενιζέλου που τον φέρνουν πιο κοντά στη σχολή Καραμανλή –και άρα τον καθιστούν περισσότερο συγκρίσιμο– είναι αυτά που αποδεικνύονται βλαπτικά για τον ίδιο και δυνητικά για την παράταξη.

Δίκτυο Στήριξης Γιώργου Α. Παπανδρέου **Αγίας Παρασκευής**

Η Νικη του Γ. Παπανδρεου στις 11 Νοεμβρίου είναι υπόθεση όλων εμάς που συμμεριζόμαστε το δημοκρατικό, προοδευτικό όραμα του για ένα δυνατό, μαζικό, σύγχρονο, σοσιαλιστικό ΠΑΣΟΚ που αφουγκράζεται την κοινωνία δίνει αγώνες μαζί με το Λαό για μια ισχυρή Ελλάδα και μια δίκαιη κοινωνία, που περνάει μέσα από ρήξεις με τα συνασπισμένα συμφέροντα που θέλουν το Λαό στη γωνία και τα κόμματα και τους πολιτικούς υποχείρια των συγκροτημάτων και των οικονομικών χορηγών. Στον αγώνα για διατήρηση της ανεξαρτησίας της πολιτικής και τη δημοκρατική προοδευτική κατεύθυνση των επιλογών του κινήματός μας συγκροτούμε σήμερα Δίκτυο στήριξης του Γ Παπανδρέου στην Αγία Παρασκευή. Θέλουμε το ΠΑΣΟΚ ένα κίνημα νέων μεγάλων αλλαγών, μεταρρυθμίσεων, νέων δημοκρατικών νοοτροπιών και αντιλήψεων που θα πάνε τη χώρα μας μπροστά. Έφτασε η ώρα να δούμε κατάματα τον εαυτό μας και να αποφασίσουμε πως θα πορευθούμε. Στις εκλογές τις 11ης Σεπτεμβρίου έχασε το ΠΑΣΟΚ του κυβερνητισμού και του καθεστωτισμού έχασε το 'χαμένο' ΠΑΣΟΚ που είχε απολέσει και τη ψυχή και την αγωνιστική του ταυτότητα. Το άλλο ΠΑΣΟΚ είναι ταυτισμένο με αγώνες και ρήξεις για το καλό της συντριπτικής πλειοψηφίας του Ελληνικού Λαού. Ειναι καιρός τώρα να βρούμε τη δύναμη να παλέψουμε ενάντια στον κακό εαυτό μας, τη κατεστημένη νοοτροπία μισητής στη κοινωνία και να ξανασυναντηθούμε σε νέους αγώνες για τις ανάγκες της κοινωνίας για τα προβλήματα των πολιτών να παλέψουμε μαζί για λύσεις που αποκαθιστούν τη κοινωνική δικαιοσύνη, υπερασπίζονται τους αδυνάτους και φροντίζουν με τόλμη για το καινούριο για το καινοτόμο στην πράξη. Γιατί να ανεχόμαστε μια κατάσταση απαράδεκτη που όμως κανένας δεν κάνει κάτι διαφορετικό και δεν δίνει κανένα αγώνα παρά μόνο για διατήρηση μικροσυμφερόντων; Γιατί να ανεχόμαστε τη διαφθορά γύρω μας να μας πνίγει και να τη δεχόμαστε μοιρολατρικά; Γιατί να ανεχόμαστε τη μετατροπή της πατρίδας μας σε απέραντο σκουπιδότοπο, βορρά στους καταπατητές και την απρογραμμάτιστη ανάπτυξη. Γιατί να ανεχόμαστε την αδιαφορία της πολιτείας και του κράτους για τους μαθητές, τους αρρώστους, τους πολίτες που ταλανίζονται από τα πλοκάμια της γραφειοκρατίας; Γιατί τόσες πολλές εξουσίες κράτος, δημόσιο, μηχανισμοί επιβολής, τύπος, δικαστική εξουσία, τράπεζες, οικονομικά συμφέροντα, παράνομα κυκλώματα, παρασιτικές λειτουργίες να έχουν ένα στόχο τον ανυπεράσπιστο πολίτη; Και σαν να μη φτάνει αυτό έρχεται σαν αλάτι σε πληγή ανοιχτή η προσπάθεια εκφυλισμού του κινήματος μας για να ακυρωθεί η δυνατότητα ανάταξης του και να ελεγχθεί από εξωθεσμικά κέντρα και δομημένα συμφέροντα με ενορχηστρωτή τον αρχιερέα της αποστασίας και των επιρροών του στο τύπο.

Δεν είναι φοβικό το ΠΑΣΟΚ που παλεύει μαζί με το Λαό, το ΠΑΣΟΚ που αντιστέκεται στην αλλοτρίωση, φοβικό είναι το ενδοτικό μέρος με τη χαμένη πολιτική ταυτότητα που έχει αποδεχθεί το ρόλο του κομπάρσου σε ρόλο που σκηνοθέτησαν άλλοι. Ο Γ. Παπανδρέου είναι ένας καινοτόμος, πολιτικός που έχει το ηθικό ανάστημα και τη πολιτική βούληση να πρωταγωνιστήσει στην Νέα αλλαγή του κινήματος και να το επαναφέρει στη ρότα του δημοκρατικού σοσιαλισμού με νέα ξεκάθαρη ιδεολογική και πολιτική φυσιογνωμία όπου θέσεις και πρακτικές θα έχουν αντιστοιχία με τις αρχές και διακηρύξεις πέρα από τον καθεστωτισμό, τη διαχειριστική λογική και τα στελέχη–εκπροσώπους της όπου και εάν αυτά συνασπίζονται σήμερα.

Σήμερα δίνουμε μάχη για την ενότητα πολιτικών στόχων και πράξεων και καλούμε για συμμετοχή και συμπόρευση όλους τους Δημοκρατικούς πολίτες της Αγίας Παρασκευής για την ανεξαρτησία της πολιτικής και του ΠΑΣΟΚ για την επικράτηση του Γ. Παπανδρέου για ένα ΠΑΣΟΚ λαϊκό, ριζοσπαστικό, αυτοκαθοριζόμενο από τις ανάγκες του Λαού και της Πατρίδας για μια νέα συλλογική συνείδηση για μια Νέα μεγάλη αλλαγή που θα ξεκινάει από εμάς τους ίδιους και θα περάσει και στην κοινωνία αποκαθιστώντας τη συμμετοχική δημοκρατία των Πολιτών στη θέση της σημερινής "τηλεοπτικής δημοκρατίας των καταναλωτών".

Στηρίζουμε το Γ Παπανδρέου για Πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ.

Για μια Δυνατή πρωτοπόρα Ελλάδα του Πολιτισμού και της γνώσης και μια Δίκαιη Κοινωνία συμμετοχής, αλληλεγγύης και συνοχής.

ΔΙΚΤΥΟ ΣΤΗΡΙΞΗΣ Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ
Αγ. Παρασκευης:
Αργυροπουλος Γεωργιος, Βασιλακης Κωστας, Βερβενιωτη Μαρια, Γιαννακη Αναστασια, Γιωτσας Γρηγορης, Γκινη Αντωνια, Δαβαρη Δημητρα, Θεοχαριδης Νικος, Καλτσουνη Χαρα, Καπετανιας Βασιλης, Καρατραντος Αργυρης, Κατσιρντακης Μιχαλης, Κολλα Κατερινα, Κονελλου Λιβια, Κουτσουγερας Θανασης, Μανουσος Νικος, Μιχαλατος Γιωργος, Μπαμπατσικου Ελενη, Παπαναστασιου Αννα, Πριφτακης Παναγιωτης, Σαμιος Νικος, Τυπας Ανδρεας, Χαριτος Πετρος, Χριστοφορατου Δημητρα.

παρατηρητήριο

Παλινωδίες Βενιζέλου

Γυρίζει δεξιά και αριστερά ο Ε. Βενιζέλος και κατηγορεί τον Γιώργο Α. Παπανδρέου ότι προεκλογικά στο Λαύριο είχε δήθεν προτείνει την ασφάλιστη εργασία των νέων. Στο ίδιο μήκος κύματος, δηλαδή, με την κυβέρνηση της Ν.Δ. Τι έλεγε, όμως, ο ίδιος άνθρωπος στο Τάσο Παππά και την *Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία* στις 2 Απριλίου 2006;

ΕΡΩΤΗΣΗ: Η πρόταση του ΠΑΣΟΚ για την ανεργία των νέων είναι στη γραμμή του ΣΕΒ και μοιάζει με την πλατφόρμα Ντε Βιλπέν, υποστηρίζει η κυβέρνηση...
*ΑΠΑΝΤΗΣΗ: «**Η κυβέρνηση οργάνωσε μια εκστρατεία διαστρέβλωσης της πρότασης που ανέπτυξε προεκλογικά στο Λαύριο ο Γιώργος Παπανδρέου.** Ως υπεύθυνος του τομέα απασχόλησης, κοινωνικής πολιτικής και υγείας του ΠΑΣΟΚ έχω τονίσει κατ' επανάληψη ότι το περιεχόμενο της πρότασης ήταν τελείως διαφορετικό. Σύναψη σύμβασης εξαρτημένης εργασίας χωρίς ασφαλιστική κάλυψη απαγορεύεται από το Σύνταγμα και το κοινοτικό δίκαιο!»...*
Και τώρα στη δίψα του για εξουσία συμφωνεί με αυτά που λέει η Ν.Δ., δίνοντας της και επιχειρήματα απέναντι στον πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ. Η παραταξιακή συνείδηση σε όλο της το μεγαλείο...

Άλλο *Ελευθέριος*, άλλο *Ευάγγελος*...

Προσέξτε τη φωτογραφία που δημοσιεύεται στην εφημερίδα: Εκεί στη βιβλιοθήκη του γραφείου του, έχει βάλει μια κορνίζα με φωτογραφία του Ελευθέριου Βενιζέλου. Δεν χρειάζεται να σκεφτείς πολύ τι συνειρμούς θέλει να προκαλέσει στον θεατή! Όμως, αφού δεν έχει καμιά συγγενική σχέση με τον εθνάρχη, προς τι αυτή η προτίμηση; Γιατί δεν φαίνεται, ας πούμε, μια φωτογραφία του «Γέρου της Δημοκρατίας» ή του Ανδρέα Παπανδρέου ή του Νικόλαου Πλαστήρα, ή του Χαριλάου Τρικούπη, ή του Αλέξανδρου Παπαναστασίου, ή του Γεώργιου Καφαντάρη, ή του παππού του;
Αμ, δεν κερδίζεις έτσι ψηφοφόρους, Βαγγέλη!

Αχάριστον κοινόν...

Η εικόνα που παρουσίαζε το στάδιο του Ταεκ-βο-ντο κατά τη διάρκεια της ομιλίας του Βενιζέλου, δεν ήταν και πολύ ευχάριστη για τον διεκδικητή της προεδρίας του ΠΑΣΟΚ. Η τηλεόραση έδειχνε μια συστάδα του σταδίου, όπου ήσαν συγκεντρωμένοι κάποιοι νεολαίοι υποστηρικτές του και χειροκροτούσαν χλιαρά. Τα υπόλοιπο κοινό, εις το οποίο αποτεινόταν ο Βαγγέλης, μάλλον αχάριστο και δύσκολο θα έπρεπε να το χαρακτηρίσω διότι δεν πιστεύω ότι ο χειμαρρώδης λόγος του μπορούσε να προκαλέσει χασμουρητά και πλήξη! Τους έβλεπα να μιλάνε μεταξύ τους, κάποιοι άλλοι σηκώνονταν και πήγαιναν προφανώς στην τουαλέτα ή να πιούν ένα μπουκαλάκι νερό. Θέλω να πω ότι αυτά μπορούν να δικαιολογηθούν, αλλά είναι μαύρη αχαριστία προς ένα στέλεχος που πάντα βρισκόταν μπροστά από την πρώτη γραμμή...

Το Mega-λο Κανάλι
Απροκάλυπτης Στήριξης Βενιζέλου ξαναχτύπησε!

Την ξεκάθαρη τοποθέτηση του Παπανδρέου (που επαναλαμβάνει στον Κόσμο του Επενδυτή) ότι δεν θέλουμε ένα ΠΑΣΟΚ που επιζητά την εξουσία για την εξουσία, την εξουσία για τις καρέκλες, αλλά θέλουμε ένα ΠΑΣΟΚ που επιζητά την εξουσία για να την ασκήσει προς όφελος της κοινωνίας, οι αμερόληπτοι δημοσιογράφοι του Mega-λου Καναλιού, πιστοί στην γραμμή Βενιζέλου ότι αυτός και μόνο μπορεί να επαναφέρει όχι με συγκεκριμένο περιεχόμενο ή κάποια πρωτοποριακή πρόταση, ούτε καν με την επιτακτική πολυεπίπεδη αλλαγή εντός του κινήματος αλλά με κάποιο μαγικό ραβδί το ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, έσπευσαν να παραποιήσουν τη δήλωση του ΓΑΠ με προφανή στόχο να την φέρουν στα μέτρα τους και να την ερμηνεύσουν κατά το δοκούν. Συνέπεια αυτού ήταν να εκτιμήσουν πως ο «Παπανδρέου δεν ενδιαφέρεται για την εξουσία, αλλά για το ΠΑΣΟΚ», ενώ ο Βενιζέλος «θέλει το ΠΑΣΟΚ στην εξουσία»! Η ανάγνωση των περισσοτέρων διαφέρει από αυτή που εσκεμμένα παραποιήθηκε και έχει ως εξής:
1. Το ΠΑΣΟΚ πρέπει το συντομότερο δυνατό να επιστρέψει στην εξουσία.
2. Για να γίνει αυτό, για να το εμπιστευτεί ξανά ο λαός, το ΠΑΣΟΚ πρέπει να πείσει ότι άλλαξε. Ότι απαλλάχτηκε από τον κυβερνητισμό, τον καθεστωτισμό, τις εξαρτήσεις από τα συμφέροντα. Ότι θα ασκήσει πραγματικά την εξουσία προς όφελος του λαού, και όχι συγκεκριμένων συμφερόντων. Και αυτό μόνο ο Παπανδρέου μπορεί να το εγγυηθεί.

Περί των δηλώσεων Βενιζέλου για τα οικονομικά του Παπανδρέου

Τα λόγια περιττεύουν. Είναι θλιβερό ότι και πάλι ο κ. Βενιζέλος προσπάθησε να διαψεύσει τα ίδια του τα λόγια. Είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα της υποκριτικής διγλωσσίας από την οποία υπέφερε το ΠΑΣΟΚ τα 3,5 τελευταία χρόνια. Πίσω από τις πόρτες κάποιοι υπονόμευαν με κάθε τρόπο τον Παπανδρέου και την ίδια στιγμή, δημοσίως, το έπαιζαν όλοι «στοιχημένοι» πίσω από τον Πρόεδρο. Απλώς περιμένουμε πότε θα βρεθεί ένας (1) δημοσιογράφος που θα τολμήσει να ρωτήσει τον κ. Βενιζέλο: α) Αν πιστεύει ότι τον ευνόησε το γεγονός ότι η οικογένεια της γυναίκας του, η γνωστή δεξιά οικογένεια Μπακατσέλου, έχει κοινή εκδοτική επιχείρηση στη Βόρεια Ελλάδα με τους Λαμπράκη – Μπόμπολα. β) Αν αληθεύει το γεγονός ότι 3 μέρες πριν από τις εκλογές, δείπνησε σπίτι του παρέα με Ντόρα και έναν μεγαλοεκδότη, με μενού την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ.

Διαστρέβλωση...

Σε μία πλήρως συνειδητή και εκ του πονηρού παραποίηση της πραγματικότητας σε κάποιο από τα δελτία ειδήσεων του Mega επιχείρησαν να παρουσιάσει τον κ. Βενιζέλο ως τον υποψήφιο που έχει το βλέμμα του στραμμένο στο μέλλον σε αντίθεση με τον Παπανδρέου που ατενίζει το μέλλον με την ματιά στο παρελθόν. Αυτό αποτελεί σαφέστατη αλλοίωση του έντονου οραματικού στοιχείου της ομιλίας Παπανδρέου, καθώς επίσης και του γεγονότος ότι ο Παπανδρέου υπήρξε ο μοναδικός από τους τρεις ομιλητές που ήταν τόσο περιγραφικός, είχε τόσο εκτενείς αναφορές, καθορισμένο όραμα και συγκεκριμένες απαντήσεις για τα σύνθετα προβλήματα του μέλλοντος. Δυστυχώς, η δημοσιογραφική ομάδα του εν λόγω δελτίου εξυπηρετώντας τα συμφέροντα των αφεντικών της, και όχι τον ουσιαστικό της ρόλο, επιχείρησε για μία ακόμη φορά να διαστρεβλώσει την αλήθεια.

Ο απώτερος στόχος της πόλωσης και ποιός ευνοείται από αυτήν...

Με τα γεγονότα των τελευταίων ημερών και την τροφοδότηση της πόλωσης, υπάρχει ο κίνδυνος –και από ό,τι φαίνεται ο στόχος από πλευράς Βενιζέλου – να απεμπολήσει ο Παπανδρέου το σαφές πλεονέκτημα του «ενωτικού». Ποιος ωφελείται από αυτό; Ο αυτοπαρουσιαζόμενος με τα χαρακτηριστικά στα οποία ο Παπανδρέου υπερισχύει του Βενιζέλου (δηλαδή, ειλικρίνεια, αυθεντικότητα, σύνθεση, ενότητα) Κώστας Σκανδαλίδης. Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε αν αυτό αποτελεί μέρος ενός γενικότερου και οργανωμένου σχεδίου, αλλά δεν θα πρέπει να διαλανθάνει της προσοχής μας η πιθανότητα ο Σκανδαλίδης, εκμεταλλευόμενος τον επιχειρούμενο εγκλωβισμό του Παπανδρέου στη σύγκρουση με τον Βενιζέλο, να θελήσει να του "φάει" κάποια από τα στοιχεία που τον καθιστούν κυρίαρχο στη συνείδηση του κόσμου και κατόπιν να αποσυρθεί –π.χ. αν πάμε σε 2ο γύρο– υπερ Βενιζέλου.
Ούτως ή άλλως, από την πόλωση ευνοείται μόνο ο Βενιζέλος, αφού έτσι: α) Δεν χρειάζεται να μιλήσει πολιτικά προφασιζόμενος δήθεν ότι δεν αφήνεται γιατί η άλλη πλευρά αποπροσανατολίζει την συζήτηση, β) θέλει να φέρει τον Παπανδρέου στο επίπεδό του και άρα στο γήπεδο που υπερτερεί, γ) θα του δοθεί το δικαίωμα να ρίξει σκιά πάνω από το αποτέλεσμα αμφισβητώντας την ήττα του επικαλούμενος un-fair αντιμετώπιση, δ) θα σπείρει το ζιζάνιο της αμφιβολίας στον κόσμο του ΠΑΣΟΚ για το ότι η διάσπαση είναι αναπόφευκτη (ρίχνοντας βέβαια το μπαλάκι των ευθυνών στην άλλη πλευρά) με αποτέλεσμα αρκετοί θεωρώντας το περίπου προτετελεσμένο να μην πάνε να ψηφίσουν, ε) εντέλει επιδιώκει να δημιουργηθούν οι κατάλληλες συνθήκες που θα του επιτρέψουν, αν κριθεί απαραίτητο, μετά την ήττα στις 11 ή 18 Νοεμβρίου να προβεί σε πρωική έξοδο, αιτιολογώντας πως η ευθύνη ανήκει στον Παπανδρέου και τις δυνάμεις που τον υποστήριξαν.

Δεξιότερα... Πρετεντέρη!

Ανελλιπώς διαβάζω τα κείμενα του δημοσιογράφου, αναλυτή, σχολιογράφου και σε λίγο επθεωρησιογράφου (άλλωστε υπάρχει η παράδοση...) Γιάννη Πρετεντέρη. Σήμερα κατάφερε (μετά τους Πασόκους, που καθημερινώς τους περνάει από γενεές δεκατέσσερις – εννοώ δηλαδή ότι συμβουλεύει και τις περασμένες γενεές μπας και διορθωθούν και ορισμένα ιστορικά λάθη), να βάλει στο ανατομικό τραπέζι τους Γερμανούς Σοσιαλδημοκράτες σε μια ενδελεχή και τεκμηριωμένη ανάλυση με τίτλο "Αριστερή στροφή"...
Όποιος θέλει, μπορεί να πάρει την εφημερίδα (1 Νοεμβρίου) και να διαβάσει την επιχειρηματολογία του κ. Πρετεντέρη. Ωστόσο, διαβάζοντας τα "Εμπιστευτικά" του (είναι μεγάλη υπόθεση ο δημοσιογράφος να εμπιστεύεται έναν απλό αναγνώστη), μου ήρθε στο μυαλό εκείνο το εκπληκτικό "Δεξιότερα Κουροπάτκιν", που αποτελούσε το μοτίβο των συζητήσεων των θαμώνων στο ξακουστό καφενείο του Ζαχαράτου στο Σύνταγμα μιας άλλης εποχής, που παρακολουθούσαν, αφού δεν υπήρχε το Mega το Alter ή το CNN ώστε να έχουν αυτόματη ενημέρωση, ας πούμε, με καθυστέρηση αρκετών ημερών την εξέλιξη της πιο φονικής ίσως μάχης του Ρωσο-ιαπωνικού πολέμου (20 Φεβρουαρίου - 11 Μαρτίου 1905). Την τακτική που θα ακολουθούσε ο Ρώσος στρατηγός Κουροπάτκιν εναντίον των Γιαπωνέζων την ανέλυαν οι θαμώνες του Ζαχαράτου, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονταν κάθε είδους συνταξιούχοι, κάποιο ξερόλες αλλά και απόστρατοι αξιωματικοί που επιδείκνυαν στρατιωτικές γνώσεις. Η κραυγή "Δεξιότερα Κουροπάτκιν" αντηχούσε στην πλατεία Συντάγματος κι όλοι θεωρούσαν ότι μπορούσαν με τις γνώμες και συμβουλές τους να βοηθήσουν τον Ρωσικό στρατό (που τελικά ηττήθηκε), να κατατροπώσει τους Γιαπωνέζους. Κι αυτό, όπως καταλαβαίνετε, οι Ρώσοι το πλήρωσαν ακριβά: δεν άκουσαν το "Δεξιότερα Κουροπάτκιν", πήραν λάθος απόφαση, έκαναν αριστερότερα και φάγανε τα μούτρα τους.
Τώρα αρχίζω να καταλαβαίνω γιατί δεν πάει καλά το ΠΑΣΟΚ. Παρά την επιμονή του ανωτέρω δημοσιογράφου να συμβουλεύει τους Πασόκους (Παπανδρέου, στελέχη, οπαδούς κ.λπ.), αυτοί δεν βάζουν μυαλό και γι' αυτό δεν πάνε καλά! Τους συνιστώ να διαβάζουν Πρετεντέρη και να τον ακούνε...

Η αμετροέπεια του Βενιζέλου!

[Τάδε έφη ο καθηγητής Ευάγγελος Βενιζέλος – και άλλα πολλά...]

- Κι εγώ ως μελλοντικός ηγέτης όλης της παράταξης συγχωρώ τους ταλαίπωρους ανθρώπους, συγχωρώ τους επαγγελματίες που γίνονται καθοδηγούμενα όργανα σε μια αθλιότητα. Έχουν ευθύνες αυτοί που καθοδηγούν και υποθάλπουν αυτήν την αντιαισθητική κατάσταση...
- Με μένα το ΠΑΣΟΚ κερδίζει τη Νέα Δημοκρατία...
- Καταθέτω την ευφυία μου στο ΠΑΣΟΚ...
- Ανταποκρινόμενος στο σύνθημα που φώναζαν ρυθμικά εκατοντάδες μέλη και φίλοι του κινήματος «ΠΑΣΟΚ και Βενιζέλος, της Δεξιάς το τέλος» τόνισε: «Πράγματι, το ΠΑΣΟΚ μπορεί, μπορούμε να φέρουμε της Δεξιάς το τέλος. Υπάρχει μια προϋπόθεση γι' αυτό: να με εκλέξετε πρόεδρο... Θα πάμε στις εκλογές με άλλη ηγεσία και θα είμαστε νικητές».
- Αν δεν κερδίσεις τις εκλογές αφήνεις απροστάτευτους ανθρώπους που έχουν ανάγκη από μια προοδευτική πολιτική!
- Είναι για μένα πολύ μεγάλη η τιμή αλλά και πολύ μεγάλη η ευκαιρία να εκφράσω το ΠΑΣΟΚ τού αύριο... Δεν θέλω να εκφράζω το ΠΑΣΟΚ του χθες, το καθεστωτικό ΠΑΣΟΚ, θέλω να εκφράσω το ΠΑΣΟΚ του αύριο...
- «Μας ρωτούσαν με αγωνία άνθρωποι πριν τις εκλογές "Θα κερδίσουμε; Θα ρίξουμε τον Καραμανλή;". Αυτοί οι άνθρωποι διψούν για εξουσία. Πρέπει λοιπόν να τους κοιτάξουμε στα μάτια και να τους πούμε "ναι την άλλη φορά θα νικήσουμε". Πρέπει να είμαστε μεγάλοι και αποτελεσματικοί για το ΠΑΣΟΚ του 48% του Ανδρέα Παπανδρέου».
- «Δεν διψούν οι παράγοντες του πολιτικού συστήματος. Αυτοί περνάνε καλά και στην αντιπολίτευση. Οι πολίτες διψούν για την εξουσία»
- «Εγώ είμαι το μόνο στέλεχος που προέκυψε μετά το 1974 από την κοινωνία και παίζει ηγετικό ρόλο. Δεν υπάρχει άλλος στον κύκλο των κορυφαίων»
- «Αν ήμουν εγώ στο ντιμπέιτ με τον Καραμανλή μπορεί να κέρδιζα τις εκλογές».
- Δεν ενδιαφέρομαι για την εξέλιξη της πολιτικής μου σταδιοδρομίας. Δεν ανήκω στους επαγγελματίες της πολιτικής. [...] Είχα δουλειές να κάνω πολλές – έτσι; Και οι δουλειές μου ήταν τέτοιες που μία μου εμφάνιση στο Συμβούλιο Επικρατείας έπρεπε να αμείβεται με δύο μισθούς βουλευτή μηνιαίως – μία! Σας διαβεβαιώ ότι έκανα τέτοιες πολλές την εβδομάδα
- Κατά την περιοδεία του στην Αρκαδία τόνισε ότι αν εκλεγεί «ο Γ. Παπανδρέου θα έχει την πιο περίοπτη, την πιο σημαντική θέση που επιθυμεί»...
- «Επειδή εγώ δεν πλούτισα και δεν έχω ανάγκη από συναλλαγές, μπορώ να είμαι αυστηρός. Μόνον εγώ μπορώ να είμαι αυστηρός, δεν το αναγνωρίζω σε κανέναν άλλο αυτό το δικαίωμα»...
- Εγώ δεν είχα καμία επαφή με νέα οικονομικά τζάκια (σ.σ.: τα περί νέων τζακιών είχαν ειπωθεί για τον Γιώργο την περίοδο Κοσκωτά), εγώ έχω τη δουλειά μου, έρχομαι με επάγγελμα από την κοινωνία. Άλλοι είναι στην πολιτική χωρίς να έχουν διέλθει από την κοινωνία. Μπορώ να μιλάω, επομένως, για τα συμφέροντα και τα διαπλεκόμενα.
- «Το θέμα δεν είναι το Ζάππειο, το θέμα είναι ότι υπάρχω...»
- «Μπορώ να κάνω αυτά που δεν έκανε ο Γ. Παπανδρέου το 2004, όταν υποσχέθηκε ότι θα τ' αλλάξει όλα. Μπορώ να αλλάξω το ΠΑΣΟΚ για να αλλάξει το ΠΑΣΟΚ την Ελλάδα».
- «Είμαι εδώ για να ενώσω. Είμαι ένας από εσάς. Δεν γεννήθηκα μέσα σε μια εξουσία» «Κατά βάθος με κατηγορούν ότι είμαι εύσωμος, βουλιμικός, πληθωρικός. Υπάρχει ένας υπολανθάνων ρατσισμός και πρέπει να αμυνθούμε», ενώ προσέθεσε ότι ο Ιούλιος Καίσαρ έλεγε ότι θέλει να έχει κοντά του εύσωμους ανθρώπους γιατί είναι καλόψυχοι. «Ενας ξέφυγε, ο Βρούτος, και τον δολοφόνησε» τόνισε ο κ. Βενιζέλος.
- Τόνισε ότι η φιλοδοξία του να είναι υποψήφιος είναι συλλογική και ιστορική, υποστήριξε ότι η Ν.Δ. δεν τον θέλει για πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ επειδή ξέρει ότι θα χάσει και ότι ο Καραμανλής έχει αυτοπεποίθηση απέναντι στον Γ. Παπανδρέου γιατί τον κέρδισε τέσσερις φορές.
- «Αν θέλει ο κόσμος του ΠΑΣΟΚ, έχει καλώς. Αν δεν θέλει, η Ν.Δ. έχει το "Know how" και θα κυβερνάει χρόνια», είπε. Τόνισε ακόμα ότι αυτός έχει επάγγελμα, δεν είμαι «σουλατσαδόρος» και επισήμανε ότι δεν πρόκειται να μείνει στην πολιτική μέχρι τα 90 του χρόνια, όπως ο Μητσοτάκης. Σε άλλο σημείο της συζήτησης κάλεσε τους πολίτες να μην τους τρομάζει το όνομα Παπανδρέου και αναρωτήθηκε: «Δεν μπορεί δηλαδή να είναι αρχηγός ένας Βενιζέλος;».

ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ:
ΕΓΩ, ΕΓΩ, ΕΓΩ, ΕΓΩ, ΕΓΩ...

Κάναμε προσπάθεια να "αποδεχθούμε" τη στάση του Βενιζέλου, γιατί είναι αλήθεια ότι κανείς δεν θέλει ένα έτι περαιτέρω συρρικνωμένο ΠΑΣΟΚ. Αλλά, διαβάζοντας τη συνέντευξή του (στον Τάσο Παππά) στην Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία (27/10/07) διαπιστώνει κανείς ότι ο άνθρωπος δεν "τρώγεται" με τίποτα. «Με μένα αρχηγό μπορούμε να κερδίσουμε τη δεξιά στις εκλογές»! Αυτό, σε ελεύθερη απόδοση, λέει προς τους οπαδούς και τους φίλους του ΠΑΣΟΚ ο Ευάγγελος Βενιζέλος: «Στις 11 Νοεμβρίου κρίνεται το αποτέλεσμα των βουλευτικών εκλογών, κρίνεται αν το ΠΑΣΟΚ θα νικήσει ή αν θα παραιτηθεί από την προοπτική νίκης». Δίνει ευθεία απάντηση στην αιχμηρή κριτική που άσκησε μέσω της «Κ.Ε.» (21/10) ο Γιώργος Α. Παπανδρέου στο κυβερνητικό παρελθόν του ΠΑΣΟΚ («νοιαζόμασταν περισσότερο για το πάπλωμα»), σημειώνοντας: «Ορισμένοι εκλαμβάνουν την αυτοκριτική ως συλλογική αυτοταπείνωση και ως ατομική υπεκφυγή». Ο κ. Βενιζέλος επισημαίνει: «Οι άλλοι μιλάνε για διαγραφές, για λυτρωτικές διασπάσεις, για βελούδινα διαζύγια. Εμείς μιλάμε για ενότητα, για σύνθεση». «Προσωπική στρατηγική έχουν όσοι θέλουν να οδηγήσουν την παράταξη προς τα κάτω, όσοι κάθονται στην ιστορικά δεδομένη δύναμή της ή, πολύ περισσότερο, εκείνοι που αφαιρούν απ' αυτήν»... Είναι, φαίνεται, αποφασισμένος να προχωρήσει στην εκτέλεση του σχεδίου του. Δεν θα μπορέσει να συμβιώσει στο ΠΑΣΟΚ που διαμορφώνεται με τον Γιώργο Α. Παπανδρέου. Θέλει, πάση θυσία, να είναι αρχηγός. Αυτά που λέει περί "ενότητας" είναι φληναφήματα.
Λέει σε μια απάντηση: Κάποιοι νομίζουν ότι μπορούν ανά πάσα στιγμή να καβαλάν το κύμα, να είναι μόνιμοι παράγοντες της εξουσίας και ταυτόχρονα οι πιο προωθημένοι «αντιεξουσιαστές»... Με αυτή τη λογική μήπως πρέπει να δει και τη δική του περίπτωση; Πόσα υπουργεία άλλαξε, τι έργο παρήγαγε (αν παρήγαγε...), γιατί βγάζει τον εαυτό του έξω από τους "μόνιμους παράγοντες της εξουσίας", δεν νομίζει ότι όσα χρόνια είναι στο ΠΑΣΟΚ πάντα διεκδικούσε αξιώματα (ή θα μας πει ότι του τα χάριζαν;). Μη μας πει το χιλιοειπωμένο "ήμουν στρατιώτης κ.λπ."
Μπορεί να μας πει πως εν μια νυκτί βρέθηκαν να τον πλαισιώνουν όλοι αυτοί που στελέχωσαν το καθεστώς του "εκσυγχρονισμού; Μπορεί να μας πει πώς ενορχηστρώθηκε η δική του, προσωπική, επιλογή για την αρχηγία με τα πρωτοσέλιδα του Βήματος ή άλλων "φιλικών" εφημερίδων; ΤΙΠΟΤΕ, αγαπητέ Ευάγγελε, δεν ήταν τυχαίο. Εσύ, άλλωστε, ποτέ δεν κινείσαι τυχαία. Όλα σχεδιασμένα.

Όμως έχεις κάνει ένα λάθος: Λογάριαζες χωρίς τον ξενοδόχο. Κι αυτός, εν προκειμένω, είναι ο λαός που στήριξε και στηρίζει το ΠΑΣΟΚ. Είναι ωραίο να θέλεις να ξεκινήσεις την "αρχηγική" σου σταδιοδρομία μ' ένα έτοιμο (στο μέτρο που είναι έτοιμο) κόμμα.

Αλλά, ο Ανδρέας που ήταν ΗΓΕΤΗΣ, που ήταν ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ, δεν στηρίχτηκε παρά μόνο στον λαό. Αν έχεις τα κότσια, προχώρα, ο Παπαθεμελής δείχνει το δρόμο (κι αυτός εκ... Θεσσαλονίκης, όπως και ο διαπρύσιος κήρυκας της υποψηφιότητάς σου Ψωμιάδης). Φτιάξε το δικό σου κόμμα για ν' αποδείξεις του λόγου το αληθές. Μπορείς; Ιδού η Ρόδος, ιδού και το πήδημα!

...

Ψηφίζουμε **Γιώργο Παπανδρέου**

Γιατί τον χρειάζεται η Ελλάδα

Η Ελλάδα έχει ανάγκη από ένα όραμα και ένα σχέδιο για τη θέση που πρέπει να διεκδικήσει στον κόσμο και στην Ευρώπη. Η Ελλάδα δεν έχει την πολυτέλεια της απομόνωσης και της ακινησίας. Τη στιγμή που το 80% των αποφάσεων που αφορούν στην καθημερινότητα του Έλληνα πολίτη λαμβάνονται στο επίπεδο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η ασφάλεια και η ευημερία των Ελλήνων και της Ελλάδας εξαρτώνται από διαρκή διεκδίκηση, με πειστικότητα και αποτελεσματικότητα, στον ευρωπαϊκό αλλά και στον παγκόσμιο στίβο.
Ο Γιώργος Α. Παπανδρέου είναι κατά γενική ομολογία ο ικανότερος Έλληνας πολιτικός:
Στην αντίληψη των διεθνών εξελίξεων, αποδεδειγμένα στην αποτελεσματική διαπραγμάτευση σε επίπεδο διεθνών οργανισμών και κυρίως Ευρωπαϊκής Ένωσης από την οποία η Ελλάδα αντλεί την συντριπτική πλειοψηφία των κονδυλίων και της οποίας Ένωσης οι αποφάσεις επηρεάζουν καθοριστικά τις ζωές μας;
Στην πρόσληψη των αλλαγών και των συσχετισμών του σύνθετου διεθνούς αλλά και περιφερειακού περιβάλλοντος; Και συνακόλουθα των επιπτώσεων αυτών στα εθνικά μας συμφέροντα. Πιο συγκεκριμένα, ως Υπουργός Εξωτερικών έχει αποδείξει ότι γνωρίζει καλύτερα από τον οποιονδήποτε πώς να διαπραγματεύεται, πώς να διεκδικεί και να προασπίζεται τα εθνικά συμφέροντα. Από τα πολλά παραδείγματα, η, από κοινού με τον Κώστα Σημίτη, διασφάλιση της ομαλής, παρά τα περί του αντιθέτου θρυλούμενα από ισχυρούς μας εταίρους και την Τουρκία, ένταξης της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αποτελεί το αποκορύφωμα. Το «παλμαρέ» των επιτυχιών του περιλαμβάνει επίσης ιστορικές αποφάσεις για τις Ελληνοτουρκικές σχέσεις, τη φυσιογνωμία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως η ρήτρα αλληλεγγύης των κρατών μελών που είναι το θεμέλιο για μια κοινή αμυντική πολιτική της Ευρώπης και εξαιρετικής σημασίας για τη χώρα μας, ακόμη και τη σθεναρή στάση της ελληνικής προεδρίας στον τότε επικείμενο πόλεμο στο Ιράκ παρά το ότι είχε να αντιμετωπίσει ισχυρές αντιστάσεις αλλά και εσωτερικούς υπονομευτές.
Είναι ο μοναδικός πολιτικός αρχηγός που έχει αντιληφθεί ότι στη νέα εποχή στην Ελλάδα, όπως και σε κάθε χώρα, προσφέρονται δύο δυνατότητες: είτε να συμμετέχει ενεργά στο παγκόσμιο γίγνεσθαι κινητοποιώντας όλο το δυναμικό της και αναλαμβάνοντας συνεχώς πρωτοβουλίες που ενισχύουν τη χώρα διεθνώς και της επιτρέπουν να προχωρήσει μπροστά με σεβασμό στο αξιακό υπόβαθρο της κοινωνίας, είτε να επιλέξει το περιθώριο και να απέχει από τις εξελίξεις, θεωρώντας ότι με αυτόν τον τρόπο προστατεύονται καλύτερα τα συμφέροντα της χώρας. Επίσης, η χώρα έχει ανάγκη από ένα πολιτικό που έχει ένα σαφές πολιτικό στίγμα απέναντι στις αναδυόμενες νέες πραγματικότητες: Στην εποχή μας τόσο τα χρόνια (ανεργία, φτώχεια, εργασιακά, περιθωριοποίηση μεγάλων κοινωνικών ομάδων, διαμάχη πολιτισμών και θρησκειών) όσο και τα πιο πρόσφατα (μετανάστευση, περιβάλλον, ρόλος ΜΜΕ, παγκόσμια τρομοκρατία, κινεζικά προϊόντα, φτηνή εργασία, αναζήτηση εθνικής ταυτότητας, ψηφιακός αναλφαβητισμός, κ.α.) προβλήματα απαιτούν σύνθετες και πρωτότυπες λύσεις. Ο Γιώργος Α. Παπανδρέου, δεδομένου ότι αντιλαμβάνεται καλύτερα από τον καθένα το διεθνές περιβάλλον, είναι σε θέση να ιεραρχήσει τις δημόσιες πολιτικές για την παιδεία, την υγεία, τη δημόσια διοίκηση, την έρευνα, τις νέες τεχνολογίες και να τις εντάξει στην απαιτητική διαδικασία της παγκοσμιοποίησης. Σε πλήρη αντίθεση με δεξιές λογικές ο Γιώργος Α. Παπανδρέου δεν θεωρεί τις δημόσιες πολιτικές ως επιβαρυντικές του προϋπολογισμού αλλά ως συστατικό στοιχείο της παραγωγικής ανάπτυξης της χώρας.

Εντέλει, στο παγκοσμιοποιημένο και αλληλοεξαρτώμενο περιβάλλον εύκολα γίνεται αντιληπτό ποιο πρόσωπο έχει τις γνώσεις, τα φόντα, την κουλτούρα και το κύρος να προστατεύσει αλλά και να προωθήσει αποτελεσματικότερα τα συμφέροντα της χώρας μας. Αυτός που αντιλαμβάνεται τις παγκόσμιες, ευρωπαϊκές και εθνικές τάσεις, όχι μόνο μπορεί καλύτερα να διαχειριστεί την εξωστρέφεια αλλά και να αντιμετωπίσει τους κινδύνους για την ελληνική κοινωνία που απορρέουν από την παγκοσμιοποίηση.

Γιατί τον χρειάζεται το πολιτικό μας σύστημα

Θέλουμε πολιτικούς πραγματικά ανεξάρτητους. Θέλουμε πολιτικό σύστημα με ουσιαστική αυτονομία απέναντι στα μεγάλα συμφέροντα. Θέλουμε να ξεφύγουμε από την σημερινή αποτελμάτωση του πολιτικού συστήματος στις πελατειακές εξαρτήσεις και την απαξίωση της γενικευμένης υποψίας διαφθοράς. Ο Γιώργος Α. Παπανδρέου πιστεύει σε αξίες και επιδιώκει μέσω της εξουσίας να τις κάνει πράξη. Δεν τον ενδιέφερε ποτέ η εξουσία για την εξουσία. Ο Γιώργος Α. Παπανδρέου ήταν και είναι στην εμπροσθοφυλακή της μάχης της αυτονομίας της πολιτικής απέναντι σε κάθε μορφής συμφέροντα και σε εξωθεσμικά κέντρα εξουσίας. Έχει συστηματικά προτείνει ριζοσπαστικές τομές στο πολιτικό σύστημα ώστε να σταματήσει η εξάρτηση της πολιτικής από την οικονομία και τα media και να ενισχυθεί η διαφάνεια και η υποχρέωση λογοδοσίας κάθε εξουσίας.
Πρότεινε μεγάλες μεταρρυθμίσεις στο πλαίσιο της συνταγματικής αναθεώρησης, όπως την άμεση εκλογή του Προέδρου της Δημοκρατίας, την κατοχύρωση εγγυημένου επιπέδου αξιοπρεπούς διαβίωσης, της λαϊκής νομοθετικής πρωτοβουλίας. Δεσμεύτηκε για μεγάλες μεταρρυθμίσεις αποκέντρωσης. Όταν πρότεινε τον δεύτερο Καποδίστρια και την αιρετή περιφερειακή αυτοδιοίκηση, όλοι δίσταζαν. Σήμερα, τα λένε και άλλοι, αλλά δεν τα εννοούν. Ριζοσπαστική αποκέντρωση αρμοδιοτήτων, ευθυνών, φόρων, εξουσίας, στη χώρα μας μόνο ο Γιώργος Α. Παπανδρέου μπορεί να κάνει. Πρότεινε μία μεγάλη μεταρρύθμιση ανασύνταξης των θεσμών αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας με την εισαγωγή νέου εκλογικού νόμου για την αυτοδιοίκηση α΄ και β΄ βαθμού, τη Βουλή και την Ευρωβουλή. Με συνδυασμό μονοεδρικών περιφερειών και λίστες σε ευρείες περιφέρειες, που θα δώσει στους εκπροσώπους του λαού πραγματική ανεξαρτησία από συμφέροντα και υποψίες συναλλαγής και θα τους απαλλάξει από το άχθος των πελατειακών σχέσεων. Έχει μία σαφή και ξεκάθαρη τοποθέτηση γύρω από τις απαραίτητες κοινωνικές και πολιτικές συμμαχίες:
Προσδιορίζοντας την κοινωνική μας ταυτότητας επιδιώκει τη διασύνδεση των δυναμικών στρωμάτων με τα ασθενέστερα και τη δημιουργία ενός δικτύου ασφαλείας για τους αδύναμους. Εργασία, δυνατότητες/ευκαιρίες, πρόσβαση στις νέες τεχνολογίες και την καινοτομία και ασφάλιση για τα δυναμικά στρώματα, αλληλεγγύη, ασφάλεια και προστασία για τα πιο αδύναμα στρώματα της ελληνικής κοινωνίας.
Από το 2004 έχει προτάξει μία σαφή πολιτική συμμαχιών με την αριστερά. Δεν ομιλεί, όπως κάποιοι, μονοθεματικά για διάλογο αλλά για κοινή δράση, μέσα από την οποία διευκολύνεται και η επιδιωκόμενη προγραμματική σύγκλιση. Γιατί ο Γιώργος Α. Παπανδρέου δεν δίστασε ούτε μία στιγμή το 2004 να αναλάβει τα ηνία του Κινήματος για να το «γλιτώσει» από την επικείμενη συντριβή. Παρόλο που γνώριζε ότι το καθαρά προσωπικό του συμφέρον θα ήταν να μην αποδεχθεί την αρχηγία του ΠΑΣΟΚ, το αντιμετώπισε ως θέμα αρχής: οι ηγέτες φαίνονται στα δύσκολα. Το Κίνημα τον χρειαζόταν και αυτός αποφάσισε να υπηρετήσει το Κίνημα αντί να εξυπηρετήσει τον εαυτό του.